

Sri Ramanan Polku

OSA YKSI

Opetuksen Jnana-aspekti

Sri Sadhu Om

Selvitys Bhagavan Sri Ramanan opettamasta itsetutkimuksen polusta sekä lyhyt kuvaus Sri Ramanan elämästä ja kirjan Nan Yar? englanninkielinen käännös.

Sri Ramana Kshetra

(Kanvashrama Trust)

TIRUVANNAMALAI

INTIA

The Path of Sri Ramana-Part One – Englanniksi Sri Sadhu Om, Painaja &
Julkaisija Sri Ramana Kshetra, KanvashramaTrust, Tiruvannamalai - 606 603.

© Michael James

Ensimmäinen painos	1971
Toinen painos	1981
Kolmas painos	1988
Neljäs painos	1990
Viides painos	1997
Kuudes painos	2005

Suomentajalta:

Olen, kuten tavallisesti, pyrkinyt käännöksessäni pysymään niin lähellä alkuperäistekstin muotoa ja rakennetta kuin suomenkielen rakenteen mukaan on mahdollista. Olen laittanut sinne muutaman suluissa '( )' olevan lihavoidun kommentin, kun alkuperäisteksti on poikennut siitä, mitä itse olen aiemmin kääntänyt tai lukenut. Muutamat suluissa olevat sanat ovat siellä sen vuoksi, että ne helpottaisivat tekstin ymmärtämistä. Hakasuluissa '[ ]'olevat tekstipätkät ovat alkuperäisiä, samoin kuin lihavoidut sanat tai lauseet. Lihavoinneilla on huomioitu tärkeitä ilmaisuja! Toivotaan, että olen saanut tämän, alun perin, vaikeaan muotoon kirjoitetun tekstin pysymään joten kuten ymmärrettävänä!

Jyväskylässä 25.4.2017

Ladottu ja Painettu
Aridra Printers, Bangalore-560 003.

Julkaisijan huomautus

(Neljänteen painokseen)

Meidän ei pitäisi olla hämmästyneitä siitä, että 'The Path of Sri Ramana' tarvitsee neljännen tulostuksen suhteellisen lyhyessä ajassa.

Lukijat huomasivat ja kuvasivat tätä kirjaa 'tarkaksi ja hyödylliseksi', 'Tee se itse'-käsikirjaksi, jolla tehdä velvollisuutensa: Olla ... onnellinen. Kerran Bhagavan Sri Ramanan on kerrottu sanoneen – *sadhanaa* koskien – Että sitä ei voi tehdä: ego ei voi haluta Vapautumista [omaa katoamistaan] ja Itse ei tarvitse egoa eikä '*sadhanaa*'. Se, mitä jää jäljelle tehtäväksi, on antaa Itsen tehdä *sadhanaa*. Miten? Hellittämällä, 'tekemättä mitään'. Miten? Nöyrytmällä, joka on antaumusta. Miten? Tietämällä miten? Tämä on sitä, mitä tämä kirja antaa: uusia viiheitä, arvokkain oivalluksia. Näitä on laajennettu, *bhaktin* suunnalta, samoin kuin heille, jotka ihmettelevät, mitä tehdä kaiken tämän meidän arkielämämme keskellä. Nämä kaksi erillistä osaa ilmestyvät pian englanninkielisinä käännöksinä, myös Sri Michael Jamesin toimesta, nyt kirjailijana omalta puolestaan ja meidän edunvalvojanamme.

Hanki hieno 'itsemurha' tai pikemminkin 'egontorjunta-aine'.

R.E. Hamsananandan [J. J. de Reede]
Puheenjohtaja, KANVASHRAMA TRUST
Mahasivaratri, 23.2.1990
'Mounalayam'
Sri Ramanasramam P. O.
Tiruvannamalai-606 603.

Ensimmäinen painos

Useimmat kulttuurit opettavat KUUTTA PYHÄÄ TAIDETTA: – Veistoa, Maalausta, Tanssia, Musiikkia, Lausuntaa, Arkkitehtuuria ikään kuin johdattamassa Seitsemänten Taiteeseen: Olla Itse.

Tässä on Sadguru Ramanan Oikopolku.

R.E. Hamsananandan [J. J. de Reede]
Puheenjohtaja, KANVASHRAMA TRUST

Julkaisijan huomautus

Kuudes painos

Olemme erittäin iloisia tuodessamme esiin tämän hiljattain ladotun kuudennen painoksen 'The Path of Sri Ramana' - Osa I – Sri Sadhu Om Swamigalin toimesta; nyt ensimmäistä kertaa uudella kansimallilla, paljolti samanlainen kuin tamilinkielisen painoksen 'Sri Ramana Vazhi'. Teksti ja hakemistorakenne pysyy muuttumattomana edelliseen viidenteen painokseen verrattaessa.

Olemme hyvin kiitollisia – Sri Arunachala Ramana Trustin – jäsenille heidän arvokkaasta katsomisen yhteistyöstään, kun he painamisen ja koevedosten kautta lukivat tätä teosta. Paljon kiitoksia!

Viimeisenä, muttei vähäisimpänä meidän nöyrä kiitoksemme edesmenneelle Sri Hamsanandanjille [Mr. J.J. De Reede] meidän perustajallemme ja puheenjohtajallemme, joka kuoli 28.01.2000, joka on antanut meille keinon, rakkauden ja inspiraation jatkaa tätä palvelua etsijöille Sri Ramanan Polulla ..... Kiitokset teille!

Bhagavanin Aradhana Day
6. toukokuuta 2005
Skanda Bhakta C. Rossi
Kanvashrama Trust

Sisällysluettelo

<i>Esipuhe</i>	6
Sri Ramanan lyhyt elämäkerta	15
<i>The Path of Sri Ramana</i>	
(Osa I)	
1. Ikuinen Onni on Päämäärä	37
2. Mitä on Onnellisuus?	41
3. Itsetutkimus on Ainoa Tie Onneen	49
4. Kuka Minä Olen?	55
5. Tutkimus, 'Kuka minä olen?' Ja Neljä Joogaa	65
6. 'Kuka minä olen?' Ei ole <i>Soham Bhavana</i>	89
7. Itsetutkimus	102
8. Itsetutkimuksen Tekniikka	114
Liite Yksi	145
Kuka minä olen? [Englanninkielinen käännös kirjaan Nan Yar?]	
Liite Kaksi	156
a) Atma Vichara Patikam [Yksitoista säettä Itsetutkimuksesta]	156
b) Yar Jnani? [Kuka on Jnani?]	158
c) Sandehi Yarendru Sandehi! [Epäile Epäilijää!]	160
d) Japa	162
Liite Kolme	164
Sadhana Ja Työ	164

Om Namo Bhagavate Sri Arunachalaramanaya

Esipuhe neljänteen painokseen

Bhagavan Sri Ramana Maharshi on opettanut kahta olennaisinta polkua Itsetuntemuksen saavuttamiseksi, joka on ikuisen, täydellisen ja puhtaan onnen tila. Ensimmäinen polku, jota Hän opetti, on Itsetutkimuksen polku, 'Kuka minä olen?', joka on tiedon eli *jnanan* polku, kun taas toinen polku on itsensä luovuttamisen polku, joka on rakkauden eli *bhaktin* polku. Tämä kirja, *The Path of Sri Ramana – Osa I*, on Itsetutkimuksen polun kuvaus, kun taas itsensä luovuttamisen polkua selitetään kirjassa *The Path of Sri Ramana – Osa II*.

Tämän kirjan synty on lyhyesti seuraavanlainen: Kun Bhagavan Sri Ramana hylkäsi Hänen kuolevaisen ruumiinsa vuonna 1950, monet hänen opetuslapsensa sekä Intiassa että ulkomailla tulivat vähitellen tuntemaan Sri Sadhu Om Swamigalin, tämän kirjan kirjoittajan, ei ainoastaan yhtenä Sri Bhagavanin parhaana opetuslapsena, vaan myös henkilönä, jolle oli suotu harvinainen lahja valaista Hänen opetuksiaan selkeällä ja yksinkertaisella tavalla, jota saattoivat helposti ymmärtää ja seurata harjoituksessa kaikki todellisen tiedon etsijät. Niinpä monilla opetuslapsilla oli tapana lähestyä Sri Swamigalia pyytäen häneltä selvennystä Sri Bhagavanin opetusten kaikista aspekteista, varsinkin Itsetutkimuksen menetelmän harjoittamisesta. Tullessaan huomaamaan, että kun Sri Swamigalin antamat selkeät selitykset vastauksena heidän eri kysymyksiinsä olivat suureksi avuksi heidän henkisessä harjoituksessaan, joillakin opetuslapsilla oli tapana tehdä muistiinpanoja vastauksista, joita hän antoi suullisesti, kun taas toisilla oli tapana kerätä ja säilyttää kirjeitä, joita hän kirjoitti heille vastauksena heidän epäilyksiinsä.

Tietäen kuinka hyödyllisiä Sri Swamigalin selitykset olisivat kaikille vilpittömille totuuden etsijöille, eräs Sri Bhagavanin kannattaja, edesmennyt Dr R. Santanam, näki paljon vaivaa useiden vuosien ajan keräämällä yhteen monia Sri Swamigalin kirjoittamia kirjeitä ja monia heidän tallentamiaan muistiinpanoja, jotka olivat käyneet hänen luonaan ja pyysi Sri Swamigalia muokkaamaan kaikki kirjeet ja muistiinpanot kirjan muotoon. Koska materiaali, jonka Dr Santanam näin keräsi, koostui vastauksista, jotka annettiin erilaisissa olosuhteissa oleville kannattajille, joilla oli useiden eri tasojen ymmärrys ja jotka käsitelivät useita erilaisia aiheita, kuten omistautumista, Itsetutkimusta, *joogaa*, *karmaa*, Jumalaa, maailmaa, sielua, syntymää, kuolemaa, vapautumista ja niin edelleen, Sri Swamigalin mielestä ei ollut tarkoituksenmukaista muodostaa kirjaa, joka koostuu

niin monista sekalaisista ajatuksista ja siksi hän valitsi vain niitä ajatuksia, jotka keskittyivät Itsetutkimuksen suoraan polkuun ja muokkasi niitä siten, että niiden ajatukset virtaisivat yhtenäisenä ketjuna. Sen, mitä hän näin muokkasi, Dr Santanam julkaisi vuonna 1967 tamilin kielellä otsikolla *Sri Ramana Vazhi* [The Path of Sri Ramana], Osa I. Myöhemmin niiden monien kannattajien pyynnöstä, jotka eivät osanneet tamilia, Osan I englanninkielinen versio julkaistiin vuonna 1971.

Kun kirjan *The Path of Sri Ramana* Osa I sekä tamiliksi että englanniksi alkoi päästä Sri Bhagavanin useiden kannattajien käsiin, jotka asuvat eri puolilla maailmaa, jotkut heistä alkoivat kysellä Sri Sadhu Om Swamigalilta, 'Miksi tämä kirja käsittelee vain Itsetutkimuksen suoraa polkua? Miksette ole kirjoittaneet itsensä luovuttamisen polusta, ettekä monista muista Sri Bhagavanin opetusten aspekteista, kuten totuudesta, jonka Hän on paljastanut Jumalan luonteesta, maailman luomisesta, karmasta ja niin edelleen?' Sen vuoksi Sri Swamigal paneutui taas Dr Santanamin kokoamaan materiaaliin, ja erilaisista vastauksista, jonka hän oli pannut sivuun muokattaessaan Osaa I, hän laati Osan II, joka koostuu kolmesta luvusta, nimittäin [1] 'Jumala ja Maailman', [2] 'Rakkaus eli Bhakti' ja [3] 'Karma', jota seuraa useita selittäviä liitteitä. Osa II julkaistiin ensimmäisen kerran englannin kielellä vuonna 1976 ja vaikka se on nyt loppunut, toivotaan, että uusi painos ilmestyy myöhemmin sen jälkeen, kun käännös on tarkistettu perusteellisesti.

Vaikka vastattaviin kysymyksiin henkisestä harjoituksesta esittivät hänelle tamilinkieliset ihmiset, Sri Swamigalilla oli joskus tapana vastata kirjoitetuilla säkeillä ja lauluilla, jotka Dr Santanam kokosi yhteen otsikolla *Sadhanai Saram* [The Essence of Spiritual Practice]. Vuonna 1983 *Sadhanai Saram* julkaistiin tamiliksi *Sri Ramana Vazhin* Osana III. Englanninkieliset käännökset joistakin *Sadhanai Saramin* säkeistä sisältyvät tähän kirjaan Liitteenä Yksi.

Vuosina 1984-85, kun *Sri Ramana Vazhin* [Osat I ja II] kolmas tamilinkielinen painos oli painettu, Sri Swamigal tarkisti molemmat osat, lisäämällä monia uusia selityksiä, jotka hän oli antanut vastauksena niiden kannattajien kysymyksiin, jotka olivat lukeneet aiemmat painokset tamilin- ja englanninkielillä. Monet uusista selityksistä lisättiin Osien I ja II kolmanteen tamilinkieliseen painokseen, ja monia *Sadhanai Saramin* säkeitä on vielä käännettävänä englanniksi, mutta jos se on Sri Bhagavanin tahto, kirjan *The Path of Sri Ramana* kaikkien kolmen osan täydellinen englanninkielinen käännös julkaistaan myöhemmin.

Tämä *The Path of Sri Ramana* – Osa I:n esillä oleva neljäs englanninkielinen painos on oleellisesti sama kuin toinen painos, joka julkaistiin

Intiassa vuonna 1981 ja painettiin uudestaan kolmantena painoksena Yhdysvalloissa vuonna 1988. Ainoa uutena lisätty osa tässä neljännessä painoksessa on Liite Kolme, 'Sadhana ja Työ', joka julkaistiin artikkelina lehden *The Mountain Path* tammikuun 1984 numerossa ja josta monet kannattajat ovat havainneet olevan suurta apua Sri Bhagavanin opetusten soveltamisessa käytäntöön heidän arkielämässään.

Tämän kirjan kirjoittaja, Sri Sadhu Om Swamigal kehitti syvän kaipuun henkiseen tietoon jo varhaislapsuudessaan ja tämä kaipuu alkoi ilmaista itseään hänen neljäntenätoista vuotenaan tamilinkielisten säkeiden ja laulujen runsaan virran muodossa. Noin parikymppisenä hänen henkinen kaipuunsa luonnollisesti veti hänet hänen Sadgurunsa, Bhagavan Sri Ramanan Jalkoihin. Vaikka hänen ulkonainen kosketuksensa Sri Bhagavaniin kesti tuskin neljää vuotta [heinäkuusta 1946 huhtikuuhun 1950], hänen keskittyneisyydestään ja horjumattomasta omistautumisestaan Sri Bhagavanille, hänen vilpittömästä ja lujasta sitoutumisestaan Hänen opetustensa harjoittamiseen ja hänen täydellisestä itsensä pois pyyhkimisestä johtuen, hänestä tuli pian sopiva säiliö vastaanottaa Sri Bhagavanin Armo täydessä mitassa ja saavuttaa siten luja ja vakaa pysyminen Itsetuntemuksen tilassa.

Vaikka se aika, jonka opetuslapsi on viettänyt Sadgurunsa fyysisessä läheisyydessä, ei ole kriteeri, josta voi arvioida hänen henkistä saavutustaan, jotkut ihmiset näyttivät mittaavan jokaisen Sri Bhagavanin opetuslapsen arvon niillä vuosilla, jotka he olivat eläneet Hänen kanssaan. Kun eräs tällainen henkilö kerran kysyi Sri Swamigalta hieman halventavasti 'Sinä asuit Sri Ramanan kanssa ainoastaan viiden vuoden ajan; siellä on monia, jotka asuivat Hänen kanssaan useampia vuosia kuin sinä?', hän vastasi: 'Kyllä, olen todella häpeissäni siitä, koska kun jopa viisi sekuntia oli enemmän kuin tarpeen jumalalliselle Voimalle loistaa Sri Bhagavanin läsnäolossa sammuttaakseen kypsien sielujen hengellisen janon, jos viisi vuotta olivat välttämättömiä minun tapauksessani, eikö se vain osoita tilani kypsymättömyyttä?'

Tämä vastaus oli Sri Swamigalille tyypillinen vaatimaton ja itsensä poispyyhkivä asenne. Huolimatta siitä, että hän oli monipuolinen nero verrattoman ylivermaisena tamilirunoilijana, lahjakas muusikko, melodinen ja suloääninen laulaja, proosan selkeä kirjailija ja loistava filosofi, jolla on syvää hengellistä ymmärrystä ja voimaa ilmaista totuus selkeällä, yksinkertaisella ja alkuperäisellä tavalla, hän ei koskaan etsinyt itselleen mitään tunnustusta tai arvostusta maailmasta. Itse asiassa hänen elämänsä oli täydellinen esimerkki tiukasta olennaisten ohjeiden noudattamisesta, joita Sri Bhagavan opetti, nimittäin, että meidän tulisi kieltää itsemme elämämme jokaisena hetkenä

antamatta mitään merkitystä omalle yksittäiselle kokonaisuudelle ja meidän tulisi näin täysin pyyhkiä pois egomme.

Vaikka joitakin Sri Swamigalin kirjoituksia sekä proosana että runoina julkaistiin hänen elinaikanaan ja vaikka monia muita on julkaistu tamiliksi hänen fyysisen kehonsa kuoleman jälkeen maaliskuussa 1985, hänen suhtautumisen kirjoitustensa julkaisemista kohtaan oli aivan erilainen kuin monien muiden henkisten tai filosofisten kirjojen kirjoittajien asenne, jotka omasta aloitteestaan pyrkivät jakamaan tietojaan maailman kanssa kirjoittamalla ja julkaisemalla kirjoja. 'Meidän ei pitäisi avata ovea ellei siihen koputeta', oli kaikkien hänen tekojensa periaatteena. Ellei häneltä kysytty vilpittömällä vakavuudella, hän ei puhunut tai kirjoittanut mitään hengellisistä asioista. Nousta ja mennä ulkopuolelle opettamaan maailmaa, nousta puhujakorokkeelle antamaan luentoja, pyrkiä valistamaan maailmaa kirjoittamalla laajoja kirjoja, perustaa instituutioita, levittää uskonnollisia oppeja julkaisemalla lehtiä – kaikkia tällaisia toimia hänellä oli tapana välttää. Ja näin tehdessään hän kuitenkin seurasi polkua, jota eli ja josta oli esimerkkeinä Bhagavan Sri Ramana.

Sri Swamigalilla oli usein tapana sanoa, 'Meidän ei pitäisi juosta maailman perässä; meidän ei pitäisi katsoa ulospäin maailmaan, meidän pitäisi katsella sisäänpäin Itseen. Ne *sannyasit*, jotka juoksevat maailman perässä, eivät saavuta maailmaa eivätkä Itseä [Jumalaa]. Jos yritämme jahdata varjoamme, emme koskaan saa sitä kiinni; mutta jos menemme kohti aurinkoa, meidän varjomme juoksee automaattisesti meidän perässämme. Ne *sannyasit*, jotka aina huolehtivat maailmasta tavoitteenaan opettaa maailmaa, pilaantuvat lopulta. . . Yksikään Viisas [*jnani*], joka tuli maan päälle, ei ollut *ashramamin*, *mathin* tai minkään sellaisen instituution tuote. Jokainen heistä seisoi yksin ja oivalsi Totuuden itse. Ei ole olemassa sääntöä, jolla ihminen voi saavuttaa todellisen tiedon [*jnanan*] vain tulemalla uskonnollisen järjestön hoidokiksi. Sen vuoksi, maailman palvelemisen nimissä, älköön kukaan huijatko itseään ja hidastako henkistä kehitystään muodostamalla säätiöitä ja yhdistyksiä ja julistamalla, huutamalla iskulauseita ja toimittamalla lehtiä'.

Kerran Sri Sadhu Omille tuli kutsu hartaalta etsijältä USA:sta, 'Ettekö tulisi länteen ja opastaisi meitä?' Hänen asenteensa näkyy selvästi hänen vastauksessaan, joka meni seuraavasti: 'Todellisuudelle on tarpeetonta juosta maailman perässä. Lisäksi, suuren totuuden mukaisesti, jonka löysi ja toi esiin Sri Ramana Bhagavan, hyvä ihminen, joka viettäen yksinkertaista, mutta kuitenkin erittäin hengellistä elämää ja poistuen maailmalle tuntemattomana, tekee paljon enemmän hyvää maailmalle kuin kaikki poliittiset ja sosiaaliset uudistajat ja kaikki filosofian puhujakorokesankarit. Todella valaistunut elämä auttaa varmasti

hartaita etsijöitä vaikka he saattavat elää maailman syrjäisillä nurkilla ja jopa ilman fyysistä kontaktia, viestejä, lehtiä tai kirjoituksia. Tämä on Sri Ramana Bhagavanin maailman opettamisen menetelmä puheen ylittävällä Mystisellä Hiljaisuudella, suurimmalla Voimalla. Eikö meidän tehtävämme ole seurata meidän Gurumme, Sri Ramanan jalanjalkia? Joten, miksi minun pitäisi ajatella meneväni minnekään? Eikö Hän, joka on ohjannut minut kotiinsa, ole Isä, Herra ja yhden ja kaikkien sisin Itse, eikö Hän tiedä parhaiten, miten ohjata kotiin vilpittömiä etsijöitä, missä hyvänsä he saattavat olla? Miksi silloin pitäisi egon nousta ajatellen 'Minun pitäisi opastaa ihmisiä?' Jos tällainen 'minä' nousisi, eikö se olisi omahyväinen yritys vähätellä Sri Ramanan, ainoan todellisuuden Armoa? Sen vuoksi, ajatus mennä länteen tai itään, tai tänne, tuonne tai minne tahansa muualla, ei ole koskaan juolahtanut mieleeni eikä tule koskaan tapahtumaan minulle!

Näin Sri Sadhu Om oli esimerkkinä siitä, kuinka heidän, jotka haluavat seurata Sri Bhagavana, tulisi käyttäytyä elämässään. Vaatimattoman asenteensa vuoksi hän oli aina välinpitämätön joko tamilin tai englanninkielisen kirjoituksensa julkaisun suhteen. Kun hän vastasi kysymyksiin, jotka tulivat hänelle kysyen häneltä kuinka harjoittaa Itsetutkimuksen polkua, hän ei koskaan odottanut, että hänen vastauksistaan jonain päivänä tulisi kirja. Missään vaiheessa hänellä ei ollut pienintäkään aikomusta siitä, että hänen tulisi kirjoittaa kirja.

Ei opettamaan maailmaa, myyttiä,
 Ei saamaan hyvinvoinnin runsautta,
 Ei nimeä ja mainetta, jota jaellaan,
 Siellä Viisas *samadhissa* asuu,
 Kokoontukaa te kaikki ja palvokaa Häntä,
 Näiden vuoksi minä en laula tätä virttä;
 Vain suurta palkintoa,
 Kuolemaa egolle, minä rukoilen, Herrani!

– *Sri Ramana Guruvarul Antadi*, säe 68.

Sellainen oli Sri Swamigalin rukous Sri Bhagavanille. Kun etsijöillä oli tapana esittää hänelle kysymyksiä hengellisistä asioista, Sri Swamigal vastasi joskus, 'Koska sinä kysyt minulta, voin vastata, mutta ainoastaan Sri Bhagavanin opetusten mukaisesti. Älä odota minun antavan vastauksia sillä tavoin pelkästään miellyttääkseni sinua. Voin kertoa sinulle vain sen, mitä olen oppinut tuntemaan Sri Bhagavanilta. Jos kysyt muista poluista kuin Sri Bhagavanin polusta

Itsetutkimus, minä voin myös selittää niitä, mutta vain Sri Bhagavanin opetusten valossa. Hänen opetuksensa yksin ovat hallitsevia *sastroja* minulle. Jos maailma ei halua hyväksyä minun ideoitani, sillä ei ole väliä; heittäköön se ne menemään'. Sri Swamigal ei ollut koskaan vähimmässäkään määrin huolissaan siitä, mitä muut ajattelivat hänen näkemyksistään eikä siitä, arvostettiinko hänen ajatuksiaan maailmalla vai ei. Niihin kirjoihin liittyen, joita julkaistiin hänen nimissään, hän sanoi kerran, 'Minä sanoin sen, mitä tiedän, vain heille, jotka kysyvät minulta. En vastusta, jos he haluavat jakaa näitä ajatuksia muille tulostamalla ne kirjojen muodossa. En ole kuitenkaan tullut maailmaan kirjoittamaan kirjoja. En ole kirjailija eikä minulla ole mitään halua tulla kirjailijaksi. Jos maailma haluaa saada näitä ideoita, silloin se on sen omalla vastuulla julkaista ne.' Sen vuoksi tämän kirjan julkaisevat vain he ja se julkaistaan vain heille, jotka arvostavat Sri Swamigalin järkkymätöntä sitoutumista Sri Bhagavanin osoittamaan selkeään ja suoraan polkuun.

Sri Bhagavanin opetukset voidaan löytyä ilmaistuna täydellä selkeydellä ja laimentamattomalla, puhtaalla ja täsmällisellä tavalla vain Hänen omista alkuperäisistä kirjoituksistaan kuten *Ulladu Narpadu*, *Upadesa Undiyar* ja *Sri Arunachala Stuti Panchakam* ja kirjasta *Guru Vachaka Kovai*, jossa Hänen suulliset opetuksensa on tallentanut uskollisella ja arvovaltaisella tavalla Hänen tärkein opetuslapsensa Sri Muruganar. Mutta koska kaikki nämä teokset on kirjoitettu niukalla ja klassisella tamilrunouden tyylillä, niiden oikeaa merkitystä ja tarkoitusta eivät pysty ymmärtämään edes monet koulutetut tamilintuntijat. Tämä on yksi tärkeimmistä syistä, miksi useimmat näiden kirjojen käännökset ja kommentit sisältävät niin monia virheellisiä tulkintoja. Sen vuoksi, pystyäkseen kääntämään, kommentoimaan tai selittämään Sri Bhagavanin opetuksia uskollisesti ja tarkasti, henkilön yksi tärkeimmistä ominaisuuksista on, että hänellä tulisi olla perusteellinen hallinta tamilin kielestä ja hänen tulisi olla täysin perehtynyt kaikkiin Sri Bhagavanin tamilinkielisiin teoksiin. Tässä suhteessa Sri Sadhu Om Swamigal oli ihanteellisen pätevä, koska hän ei ollut ainoastaan suuri tamilrunoilija, vaan hän oli myös läheisessä ja suorassa kosketuksessa Sri Bhagavanin kanssa ja pitkään kestävässä kirjeellisessä yhteydessä Sri Muruganarin kanssa.

Kuitenkin, pelkkä kielen hallinta ei ole riittävää, jotta henkilö kykenisi tulkitsemaan ja selittämään Sri Bhagavanin opetuksia uskollisesti. Voidakseen tehdä täyttä oikeutta Hänen opetuksilleen, hänellä on oltava selkeä ja syvä näkemys niiden sisäisestä merkityksestä ja tällaisen syvän ymmärryksen voi saavuttaa vain hän, joka on vilpittömästi ja keskittyneesti pannut Hänen opetuksensa käytäntöön. Myös tässä suhteessa Sri Sadhu Om Swamigal oli

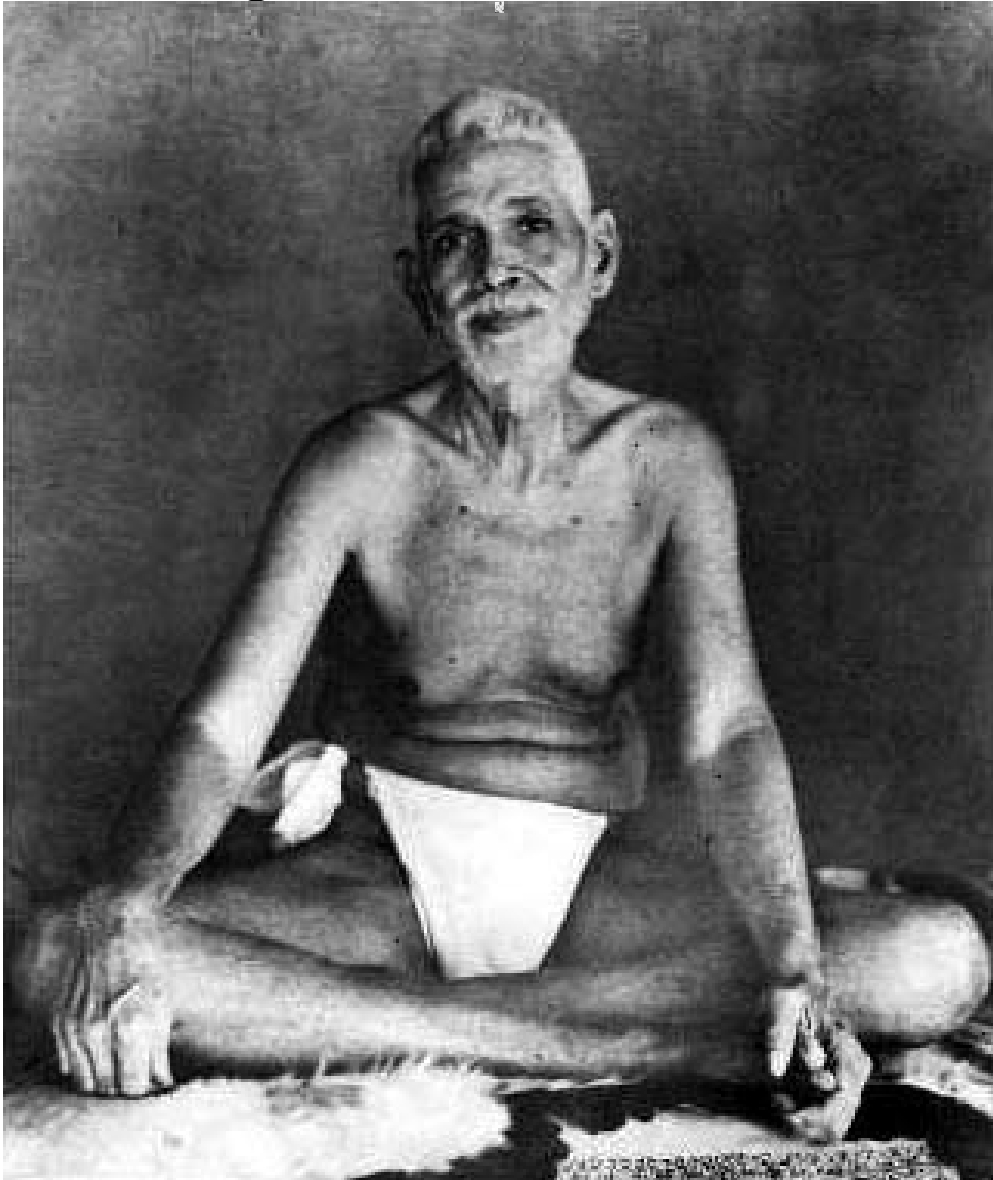
ihanteellisen pätevä. Kun luemme tätä kirjaa, voimme selvästi nähdä miten syvällinen näkemys hänellä oli Sri Bhagavan opetusten tosi ytimeen ja voimme myös nähdä, miten hänen ymmärryksensä käsittelee ja sisältää hengellisyyden koko alueen. Tämän perusteella on selvää, ettei tämä kirja ole syntynyt pelkästä Sri Bhagavanin opetusten opiskelusta [*sravana*] ja pohdiskelusta [*manana*], vaan myös näiden opetusten harjoituksesta [*nididhyasana*] ja niiden päämäärän todellista kokemisesta [*anubhava*].

Useimpien tässä kirjassa esitettyjen ajatusten arvovalta voidaan löytää joko Sri Bhagavanin alkuperäisistä tamilinkielisistä kirjoista tai useista muista kirjoista, joihin kannattajat ovat tallentanut Hänen suullisia opetuksiaan. Tämä kirja ei ole pelkkää kaikkien niiden tuttujen ideoiden uudelleen lämmitystä, joita löytyy muista kirjoista. *The Path of Sri Ramanan* kaikki kolme osaa eivät ainoastaan esitä Sri Bhagavanin opetusten laajaa alaa hyvin järjestettynä ja johdonmukaisesti, vaan ne tarjoavat myös runsaasti tuoretta ja alkuperäistä syvää ymmärrystä moniin ajatuksiin, joita löytyy vain siemenen muodossa muista kirjoista. Tällainen tuoreus ja omaperäisyys on mahdollista vain, koska tekijällä oli suora henkilökohtainen kokemus sekä Sri Bhagavanin opettamasta polusta että Hänen osoittamastaan päämäärästä.

Koska tämä kirja näin perustuu tosiasialliseen hengelliseen kokemukseen ja koska se esittelee monia hienovaraisia ideoita, joista kukin kantaa suhdetta kaikkiin muihin, tämän kirjan täyttä merkitystä ei voida riittävästi ymmärtänyt lukemalla se vain kerran. Kun on kerran lukenut kirjan alusta loppuun, jos me taas alamme lukea alusta, me kykenemme ymmärtämään jokaisen ajatuksen selkeämmässä valossa. Sen vuoksi, jos haluamme saada mahdollisimman paljon hyötyä tästä kirjasta, meidän tulisi tutkia sitä toistuvasti, meidän tulisi pohtia sitä syvällisesti ja meidän tulisi vilpittömästi yrittää toteuttaa käytännössä sitä, mitä opimme siitä, koska vain silloin kykenemme ymmärtämään täydellä kirkkaudella kaikki ne monet hienovaraiset yksityiskohdat, joita paljastetaan tässä.

– JULKAISIJA

Bhagavan Sri Ramana Maharshi

Sri Sadhu Om

Om Namo Bhagavate Sri Arunachalaramanaya

Sri Ramanan lyhyt elämäkerta

'Kaikista maapalloista, tämä maapallo on ainoa, jolla saavuttaa Vapautuminen ja kaikista niistä maista, jotka ovat maan päällä, Bharatam [Intia] on paras. Kaikista pyhistä paikoista [kshetra] Bharatamissa, joissa erilaiset jumalalliset voimat ilmenevät ja toimivat, Arunachalam on kaikista tärkein!'

'Tiruvarur, Chidambaram ja Kasi ovat pyhiä paikkoja, jotka suovat Vapautuksen heille, jotka ovat syntyneet niissä, jotka näkevät ne tai jotka kuolevat niissä kussakin erikseen, mutta Arunachalam suo Vapautuksen jokaiselle maan päällä, joka vain ajattelee sitä!'

'Sri Arunachala Venba', säkeet 1 ja 2

Arunachalam on maapallon sydän. Se on Herra Sivan alkuperäinen muoto [adi lingam]. Se on Tiedon tulen Vuori [*jnanagni*]. Koska se ilmestyi Tiedon valon Vuorena Brahman ja Vishnun väliin, kun he harhautuivat, tuhosi heidän egonsa ja opetti heille todellisen tiedon, Arunachalam oli *Jnana-Guru* jopa heille. Koska sitä on pidetty *Jnana-Gurun* istuimena [*peetam*] kaikissa kolmessa maailmassa aikojen alusta asti, Arunachalam on nytkin ilmentynyt *Sadgurun*, Bhagavan Sri Ramanan muodossa opettamaan koko maailmaa. Lisäksi, viitaten meille epäsuorasti, että se ei ole kukaan muu kuin alkuperäinen Guru Dakshinamurti [joka ilmaantui kuudentoista ikäisenä poikana], se tuli Arunachalamiin ja nousi Gurun istuimelle kuudentoista iässä. Se eli siellä yli puolen vuosisadan ajan, pelastaen lukemattomia sieluja syntymän ja kuoleman taudista.

Koska tämä Suuri Ainoa [*maha purusha*], jota yleisesti kutsutaan pyhällä nimellä Sri Ramana Bhagavan, puhuttelee Vuorta Arunachalaramanana Hänen hymninsä '*Sri Arunachala Aksharamanamalai*' viimeisessä säkeessä, koska kirjan '*Atma Vidya Kirtanam*' säkeessä 5¹ Hän sanoo, että Itse, jonka Hän koki olevan

---

¹ Alkuperäiset sanat tai Sri Bhagavan tässä säkeessä ovat: '*... annamalai yen anma ..*', joka tarkoittaa joko 'Itse, joka on nimeltään Annamalai' tai 'Annamalai, minun Itseäni'.

Korkein Olento [*para vastu*], on se, joka kutsutaan Annamalaiksi [Arunachalamiksi], ja koska Hän vastasi kannattajalle, joka kysyi hänen todellisesta luonteestaan: 'Tämä Arunachalaramanan on Korkein Itse, joka autuaasti loistaa tietoisuutena kaikkien sielujen lootussydämen ytimessä Harista [Lord Vishnusta] alkaen!', salaisuus tulee päivänvaloon, että Arunachalam itse on Ramana, Ramana itse on Arunachalam ja että pyhä nimi, joka on todella sovelias Hänelle, on '**Sri Arunachala ramanan!** Joten, **Om Namō Bhagavate Sri Arunachalaramanaya²!**

Korkein olento kypsentää vähitellen sieluja kohti Itsetuntemuksen [*atmajnanan*] saavuttamista niin monen syntymän kautta, ja lopulta, kun he ovat täysin kypsiä, ruumiillistaa Itsensä Sadguruna, vetää kaikki tällaiset kypsät sielut jumalallisten Jalkojensa luo sieltä, minne hyvänsä maan päällä he olivat syntyneet ja suo heille ei-kaksinaisen Liitoksensa – sellainen on jumalallinen suunnitelma. Monet ovat ne erikoismerkit, jotka ovat ilmiselviä, kun *Sadguru* ruumiillistuu, ja he, jotka ovat viisaita, voivat ymmärtää sellaisista merkeistä, että Hän yksin on *Sadguru*.

Neljä Sanakadi Rishiä, jotka olivat erittäin kypsä sieluja, olivat haluttomia pitämään ketään Jumalan kolmesta ilmenemismuodosta, Brahmaa, Vishnua tai Sivaa, Guruna, ja vaelsivat pois etsimään *Sadgurua* kunnes heistä lopulta tuli vanhoja. Tuolloin Sri Dakshinamurti, huolimatta siitä ettei hänellä ollut Gurua, upposi Itseen, istui kuudentoistavuotiaan pojan muodossa Banyanpuun alla kasvot kohti etelää *chinmudrassa* [käsi-asento, joka ilmaisee tietoa, *chit*]. Kun he tulivat Hänen armolliseen Läsnäoloonsa, he tunsivat viehtymystä ja ymmärryksensä kypsyiden kautta he tunsivat, 'Tämä on todellinen *Sadguru!*' He istuutuivat Hänen Jalkojensa juureen ja Hänen hiljaisen Opetuksensa kautta he oivalsivat Itsen. Aivan kuten Sri Dakshinamurti, alkuperäinen Guru, joka Itse [*atman*] oli Guru Itselleen, tuli Guruksi kaikille maailmoille, Sri Ramana Bhagavan on myös tullut Guruksi kaikille maailmoille ilman, että Hänellä Itsellään on ollut Gurua. On tunnettu tosiseikka, että kaikilla Suurilla Persoonilla, joka tulivat maan päällä, kuten Sri Ramalla ja Sri Krishnalla, piti olla Guru ihmisen muodossa. Vaikka Buddha ja muutama Hänen kaltaisensa hyvin kypsä sielu pystyivät hankkimaan Todellisuuden tiedon ilman *Jnana-Gurua*, jopa Hän saavutti päämäärän vasta mentyään monen huijarin ja arvottoman gurun luo ja petyttyään monta kertaa ja vasta sen jälkeen kun Hän oli käynyt läpi raskaita ponnistuksia yksinään monta vuotta. Mutta Bhagavan Sri Ramana, jota johdatti ainoastaan kuolemanpelko, joka valtasi Hänet omasta aloitteestaan, saavutti Itseoivalluksen lyhyen hetken aikana kuusitoistavuotiaana koulupoikana ilman Gurua joko ihmisen tai minkä tahansa

² Om, meidän nöyrä kumarruksemme Bhagavan Sri Arunachalaramanalle.

Jumalan muodossa ja ilman, että teki mitään *sadhanaa* tai *tapasta!* Todellisuuden Tieto, joka valkeni Hänelle sinä päivänä, pysyi aina Hänen kanssaan Hänen luonnollisena tilanaan [*sahaja sthiti*], minkään lisääntymättä siihen tai poistumatta siitä. Vaikka Bhagavan Sri Ramana, joka näin loistaa tärkeimpänä *Jnana-Guruna* koko maailmalle, ei todellakaan ole mitään muuta kuin nimetön ja muodoton Korkein Olento, meidän tietämättömän näkemyksemme mukaisesti, me pidämme Hänen kehonsa elämäkulkua Hänen pyhänä elämänhistorianaan, katsokaamme Hänen elämäkertansa hahmotelmaa.

Bhagavan Sri Ramana syntyi 30. joulukuuta 1879 Sundaram ja Azhahammal Iyerin toisena poikana **Tiruchuzhissa**, joka on *Siva-kshetra* kolmekymmentä mailia kaakkoon Maduraista Tamil Nadussa, Etelä-Intian alueella. Hänen vanhempansa nimesivät hänet **Venkataramaniksi**. Hänen vanhempi veljensä oli Nagaswami, nuorempi veljensä oli Nagasundaram ja Alarmelu oli heidän sisarensa.

Venkataraman suoritti peruskoulutuksensa loppuun Tiruchuzhissa ja Dindukkalissa. Kun hän oli kaksitoistavuotias, Hänen isänsä kuolemasta³ johtuen Hän ja Hänen vanhempi veljensä muuttivat heidän setänsä taloon Maduraissa jatkaakseen korkeampaa koulutustaan American Mission High Schoolissa. Vaikka Hänellä oli selkeä ja terävä äly ja tarkka muisti, näyttää siltä, ettei Hän käyttänyt niitä koulutyöhönsä. Hän oli pelkästään keskiverto opiskelija luokassaan, mutta omasi terveen kehon. Hän oli paras painissa, jalkapallossa, sauvataistelussa, uinnissa, jne. Ennen kuin Hän pyrki kymmenennen tason tutkimukseen, Hänen elämässään tapahtui yhtäkkiä suuri jumalallinen muutos. Jotta Hän heräisi tähän suuren muutoksen, Hän ei lukenut mitään pyhiä kirjoituksia eikä Hänellä ollut Gurua. Vaikka Hän oli sattumalta lukenut '*Periyapuramin*', 63:n Tamilpyhimyksen elämästä, edes se ei ollut todellinen syy Hänen Itseoivallukseensa. Mitä sitten olisi voinut olla syynä?

Se tapahtui heinäkuun puolivälissä vuonna 1896. Venkataraman istui yksin pienessä huoneessa yläkerrassa. Vaikka kehossa ei ollut sairautta, suuri pelko heräsi Hänessä, että Hän kuolisi. Se ei ilmennyt pelkästään kuvitteellisena tai pinnallisena pelkona, vaan todellisena kuoleman kokemuksena. Tämä ei huolestuttanut Häntä. Hän ei edes ilmoittanut siitä kenellekään. Hän toivotti

---

³ Kun, kuultuaan isänsä kuolemasta, Venkataraman tuli Dindukkalista Tiruchuzhiin katsomaan häntä, Hän ihmetteli: 'Kun isä makaa täällä, miksi he sanovat, että hän on mennyt?'. Silloin jotkut vanhimmat kertoivat hänelle: 'Jos tämä olisi isäsi, eikö hän vastaanottaisi sinut rakkaudella? Näin sinä huomaat, että hän on poissa.' Tämä tieto saattoi herättää hänessä ajatuksen, ettei tämä keho ollut hänen isänsä, henkilö. Me voimme olettaa, että tämä oli siemen, joka myöhemmin - puhkesi kukkaan Hänessä kuudentoista ikäisenä.

rohkeasti tervetulleeksi tulevan kuoleman ja uskaltautui tutkimaan sitä ja löysi tämän tutkimuksen hedelmät Itselleen. 'Kyllä, kuolema on tullut; tulkoon. Mitä on kuolema? Kenelle se tulee? Minulle. Kuka minä olen? Mikä on se, joka on kuolemassa? Kyllä, se on tämä keho, joka on kuolemassa; kuolkoon': päättäessään näin, Hän laskeutui makuulle ojentaen kätensä ja jalkansa suoriksi. Sulkien huulensa tiukasti ja pysyen puhumatta tai hengittämättä, hän käänsi huomionsa erittäin innokkaasti kohti Itseään. Kuolema koettiin! Mitä Hän sai silloin selville?

'Hyvä on, tämä keho on kuollut. Nyt se viedään polttohautausalueelle ja poltetaan. Siitä tulee tuhkaa. Mutta tämän kehon tuhoamisen myötä, tuhoudunko myös minä? Olenko minä todella tämä keho? Tämän kuoleman koskematta, joka on muuttanut kehon ruumiiksi, tässä ja nyt **minä olen edelleen olemassa ja loistan!** Silloin minä en ole tämä pilaantuva keho. Minä ja se ovat erilaisia. **Minä olen** tuhoutumaton '**Minä**' [Itse]. Kaikista asioista, Minä, kehon sitomatta, yksin olen todellinen. Keho ja maailma ovat tarkoitettu vain tuhoutumaan, mutta Minä, joka ylittää kehon, olen ikuinen **Korkein Olento!**'

Tämä Itsen todellinen tieto [*atma-jnana*] loisti esiin selvästi Hänessä suorana kokemuksena ja kuolemanpelko, joka oli noussut Hänessä, hävisi kerta kaikkiaan. Tästä ajankohdasta eteenpäin tämä Itsekokemuksen tila jatkoi loistamistaan pysyvästi Hänessä Hänen luonnollisena tilanaan ajan ja paikan sitomatta ja ilman lisäystä tai vähennystä. Vaikka myöhemmin monet ihmiset uskoivat, että alkuvuosinaan Tiruvannamalaissa Sri Bhagavan suoritti tarkoituksellisesti askeettisuutta [*tapasta*] tai teki joitain henkisiä harjoituksia [*sadhanoita*], myöhemmin Hän monissa yhteyksissä selvästi osoitti vääriksi tällaiset ajatukset. Hän sanoi kerran, 'Auringon, joka loisti Maduraisissa, todettiin pysyvät samana Tiruvannamalaissa. Mitään ei uutena lisätty kokemukseeni tai poistettu siitä'.⁴

4 Toisessa tapauksessa, 4. lokakuuta 1946, kun kannattaja nimeltä professori D. S. Sarma kysyi Häneltä, oliko siellä koskaan mitään puhdistuksen eli *sadhanan* jaksoa Hänen elämässään, Sri Bhagavan vastasi: – 'Minä en tunne mitään sellaisia jaksoja. En koskaan harjoittanut mitään *pranayamaa* tai *japaa*. En tuntenut *mantr*oja. Minulla ei ollut meditoinnin tai mietiskelyn ajatusta. Jopa silloinkin, kun satuin kuulemaan sellaisista asioista myöhemmin, ne eivät koskaan vetäneet Minua puoleensa. Jopa nytkin mieleni kieltäytyy kiinnittämästä huomiotaan niihin. *Sadhana* merkitsee kohdetta, joka saavutetaan ja keinoja sen saavuttamiseksi. Mitä saavutettavaa on olemassa, jota emme jo omista? Meditaatioissa, keskittymisessä ja mietiskelyssä, se, mitä meidän täytyy tehdä, on vain, ettei ajatella mitään, vaan ollaan hiljaa! Silloin me olisimme luonnollisessa tilassamme. Tälle luonnolliselle tilalle on annettu monta nimeä – *moksha*, *jnana*, *atma*, jne. Siellä oli ajanjakso, jolloin minulla oli tapana pitää silmäni kiinni. Tämä ei tarkoita sitä, että harjoitin silloin jotain *sadhanaa*. Jopa nytkin minä joskus pidän silmäni kiinni. Jos ihmiset haluavat sanoa, että minä teen joitain *sadhanaa* sillä hetkellä, sanokoot niin. Se ei merkitse minulle mitään. Ihmiset tuntuvat ajattelevan, että harjoittelemalla jotakin taidokasta *sadhanaa*, Itse joskus

Näin, ilman ulkoista Gurua ja ilman mitään sisäistä pitkään kestävää rasittavaa *sadhanaa*, Venkataraman saavutti aivan ensimmäisellä yrityksellä Itsetuntemuksen luonnollisen tilan [*sahaja-atma-jnana-sthiti*], jonka Upanishadit ja kaikki muut vedantalaiset pyhät kirjoitukset ilmoittavat olevan ylittämätön tila ja ihmissyntyvän korkein hyöty!

Tämä kokemus, Itsen saavuttaminen, toi esiin sanoin kuvaamattoman suuria muutoksia myös Venkataramanin ulkoiseen elämään. Koska Hänellä nyt oli selvä kokemus, että Hän oli ikuinen, täydellisen Todellisuus, joka on muuta kuin keho, siitä päivästä lähtien hänen elämänsä oli muuttunut uudeksi ja ihmeelliseksi elämäksi, joka ei voisi mitenkään olla tavallisten ihmisten elämän mukainen, elämäksi, jota he eivät voineet edes ymmärtää, saati matkia, yrittivätpä he kuinka kovasti hyvänsä.

Tämän kokemuksen jälkeen, se vähäinen kiinnostus koulunkäyntiin, joka Hänellä oli aiemmin, loppui Häneltä kokonaan; Hän meni yhä kouluun, mutta vain miellyttääkseen muita. Jopa mieltymys peleihin, jota kerran vetosi Häneen niin paljon, katosi kokonaan Hänen mielestään. Rakkaus ja kiintymykset ystäviin ja sukulaisiin hiipuivat myös, samoin kuin kiinnostus ruokaan ja arkipäiväiseen toimintaan. Hänestä, joka aikaisemmin oli aina taistellut oikeasta, oli nyt tullut välinpitämätön eikä enää reagoinut millään tavalla minkäänlaiseen oikeaan tai väärään. Hänen aiempi luonteensa vastata rajuille iskuilla, jos joku moitti Häntä, muuttui, ja nyt anteeksiannon suloinen hymy ja välinpitämättömyys näkyisivät Hänen kasvoillaan vastauksena!

Mikä ihana muutos! Itsekokemus muutti Hänet täydelliseksi Sadhuksi. Rakkaus, väkivallattomuus, kärsivällisyys, myötätunto, anteeksianto, aistien hallinta, nöyryys, pelottomuus – kaikki tällaiset jumalalliset ominaisuudet asettuivat Häneen luonnollisesti ja täysin, ei harjoituksesta johtuen, vaan Itsekokemuksen seurauksena. Hänelle maallisen toiminnan elämä oli nyt merkityksetöntä, kuivaa ja epätodellista, kuten uni on hyödytöntä, tyhjää ja epätodellista sille, joka on siitä herännyt. Hänen nähtiin usein istuvan yksinäisyydessä, imeytyneenä ja nauttivan Itsestä. Todellisuudessa, entistä Venkataramania ei ollut enää siellä ja **Bhagavan Ramana** yksin loisti!

Tapaus, joka antoi vihjeen tästä Itseen imeytymisestä jopa kaksitoistavuotiaana, tapahtui Dindukkalissa, kun Venkataraman opiskeli siellä,

---

laskeutuisi heidän ylleen jonain hyvin suurena ja valtavalla kunnialla ja silloin he voisivat saada sen, jota kutsutaan *sakshatkaramiksi* [oivallukseksi]. Itse on *sakshat* [suora], hyvä on, muttei ole mitään *karamia* [tekemistä] tai *kritamia* [tehtyä] sen mukana. Sana *karam* merkitsee jonkin tekemistä. Mutta Itse oivalletaan, ei tekemällä jotain, vaan pidättäytymällä tekemästä mitään – pysymällä hiljaa ja olemalla yksinkertaisesti se, mitä todella on!

mutta he, jotka olivat Hänen ympärillään tuolloin, eivät oivaltaneet sen tärkeyttä ja kallisarvoisuutta. Eräänä päivänä, kun Hänen sukulaisensa olivat menneet ulos, Venkataraman makasi sängyllään sen jälkeen kun oli lukinnut talon sisäpuolelta. Kun he olivat palanneet, vaikka he koputtivat oveen ja kutsuivat Häntä äänekkäästi, ovea ei avattu. Löydettyään toisen tien tulla taloon, he yrittivät jälleen herättää Häntä Hänen raskaasta unestaan ravistamalla, pyörittämällä ja lyömällä Hänen kehoaan ankarasti. Mutta kaikki oli turhaa, Venkataraman ei herännyt! Jonkin ajan kuluttua Hän kuitenkin heräsi omasta halustaan. Ihmiset, jotka olivat kokoontuneet sinne, ihmettelivät tätä huudahtaen: 'Kumbhakarnanin unta⁵!'. Mutta tämä tila ei ollut tylsä syväuni eikä pyörtyminen, se oli itse asiassa *samadhin* tila! Kerran, vuosia tämän jälkeen, Sri Bhagavan huomautti tästä tilasta: 'Sen seuraus, mitä tehtiin ja loppui⁶, oli nyt jatkunut uudestaan, jonka johdosta huomio oli aina lähteessä [Itsessä].'

Koska Venkataraman oli menettänyt kaiken kiinnostuksen opiskeluunsa, Hänen opettajansa alkoi rangaista Häntä. Jopa Nagaswami, Hänen isoveljensä, suuttui huomattavasti muutoksen Hänessä. Kun hän näki Hänen istuvan Itseen imeytymisessä, hän saattoi pilkata Häntä: 'Mikä suuri Viisas, *yogiswara*!'; mutta Venkataraman, jolla oli Todellisuuden selvä tieto ja oli siten horjumaton, ei ottanut kaikkea tätä huomioon. Eräänä päivänä Hänen opettajansa antoi hänelle määräyksen kirjoittaa kolme kertaa englannin kieliopin läksy, jonka opiskelun Hän oli laiminlyönyt.

Seuraavana päivänä, se oli lauantai, 29. elokuuta 1896; Sri Ramana oli kirjoittanut määräyksen kahdesti, kun Hän tunsu masennusta tätä hyödyttömyyttä työtä kohtaan. Heittäen pois kynän ja muistikirjan, Hän nousi istumaan ja sulki silmänsä Itseen imeytymisessä [*nishthassa*]. Nagaswami, joka istui lähellä, oli masentunut nähdessään tämän. Koska hänen tarkoituksenaan oli ojentaa veljeään, hän huudahti täynnä sääliä ja vihaa, 'Kyllä, miksi kaikkea tätä hänen kaltaiselleen?'. Hänelle, joka tavallisesti oli välinpitämätön tällaisesta huomautuksesta, sanat tuntuivat mielekkäiltä siinä erityisessä tapahtumassa. Hän ajatteli: 'Kyllä, se, mitä hän sanoo, on totta. Mitä minulla nyt on tekemistä täällä ja näiden asioiden kanssa? Ei mitään!'. Hän päätti poistua heti talosta. Samassa Arunachalamin muistikuva leimahti spontaanisti Hänen mielensä läpi. Hän päätti, 'Kyllä, Arunachalam on ainoa paikka minulle, mihin mennä!'. Kun Hän nousi ylös ja lähti

---

5 Kumbhakarnan oli rakshasa Ramayanassa, joka tunnettiin hänen pitkästä unestaan, joka kesti kuusi kuukautta.

6 toisin sanoen, Aikaisemmissa syntymissä [katso 'The Path of Sri Ramana – Osa II, liite 2, 'Toiminnan jatkuminen syntymästä toiseen].

kävelemään ulos, Nagaswami pyysi Häntä ottamaan viisi rupiaa heidän tädiltään ja maksamaan hänen opistomaksujaan.

Sri Ramana katsoi Madrasin hallintoalueen vanhaa karttaa, joka ei valitettavasti näytä haaralinjaa Villupuramin ja Katpadin välillä, jonka puolivälissä sijaitsee Tiruvannamalai [Arunachalam]; siksi Hän ajatteli, että Tindivanam oli lähin rautatieasema Tiruvannamalaihin. Niistä viidestä tätinsä antamasta rupiasta hän otti vain kolme. Hän kirjoitti hätäisesti muistilapun ja, jättäen sen yhdessä loppujen kahden rupian kanssa, lähti talosta. Muistilappu sanoi: --

Etsiessäni Isääni, Minä, Hänen käskystäni menen, jättäen tämän paikan. Tämä tuntee ainoan hyvän syyn. Siksi kenenkään ei pidä surra tätä tekoa. Ymmärtäessään tämän, ei ole tarvetta edes tuhlata rahaa. Teidän maksujanne ei vielä ole maksettu. Tässä mukana ovat 2 rupiaa. Näin siis puhuu

---

Allekirjoituksen sijasta, vain suora viiva vedettiin muistilapun alareunaan. Tällä lauseen muotoilulla on syvä merkitys. 'Minä'-sana aloittaa ensimmäisen lauseen, muuttui 'tämäksi' seuraavassa ja jopa tämä 'tämä' oli kadonnut muistilapun loppuun mennessä, joka lopetetaan allekirjoituksen puuttumisella!

Kyllä, ihmiskeho, jonka katsottiin olevan 'minä' niin kauan kuin 'minä'-tunne [*ahankaram*] ja 'minun'-tunne [*mamakaram*] jatkuivat, muuttui hänelle 'tämäksi', tiedottomaksi ja vieraaksi kohteeksi, heti kun 'minä' ja 'minun' oli luovutettu Jumalalle! Kun yhteys [toisin sanoen ykseys] Korkeimman kanssa lopulta tapahtuu, mitä muuta voi jäädä jäljelle erillisenä kokonaisuutena! Tämä on se ykseyden tila, jota ilmaisee allekirjoituksen puuttuminen. Miten selkeä, täydellisen *Jnanan*⁷ tila jopa kuudentoista vuoden iässä!! Lisäämällä ainoastaan sanan 'minä' ilmaisun 'etsiessäni Isääni' jälkeen, selvästi osoittaa, että niin kauan kuin 'minä'-tunne säilyy, ihmisen tulisi pitää Jumalaa hänen ainoana turvapaikkanaan. Kukaan ei olisi ei-kaksinainen [*advaitin*], joka voi perustellusti kieltää Jumalan ja kaksinaisen rakkauden Häntä kohtaan niin kauan kuin hänen yksilöllisyytensä tunne säilyy.

Sri Ramana meni Madurain rautatieasemalle. Noina päivinä kolme rupiaa, jonka Hän oli ottanut ajatellen niiden riittävän osapuilleen junalipun hintaa, oli juuri oikea määrä siirtyä Maduraista Tiruvannamalaihin. Mutta mitä tapahtuisi? Tietämättä, että hän voisi mennä koko matkan Tiruvannamalaihin junalla, Hän osti sen sijaan lipun Tindivanamiin ja nousi junaan. Matkan aikana eräs maulvi

---

⁷ *Jnana*: todellisen tiedon tila, jossa mitään muuta ei ole olemassa kuin Itse.

[islamilainen pappi] istui lähellä Häntä ja puhui Hänelle omasta aloitteestaan, ilmoittamalla Hänelle, että Hänen tulisi vaihtaa junaa Villupuramissa mennäkseen Tiruvannamalahin. Nyt, sillä rahalla, mitä oli jäljellä, Sri Ramana pääsi vain Mambazhappattuun. Siellä Hän astui alas ja käveli kymmenen mailia Arunachalamin suuntaan. Hän saapui Araiyan Nallurin temppelille, joka on rakennettu kalliolle, muttei saanut jäädä sinne yöksi. Sitten hän kulki papin kanssa Viratteswaran temppeliin Kizhurissa. Sen jälkeen kun *puja* oli ohi, Sri Ramana, joka oli väsynyt ja nälkäinen, pyysi papilta hieman *prasadamia* [pyhitettyä ruokaa, jota tarjotaan Jumalalle]. Brahmin pappi kieltäytyi, mutta temppelin huilunsoittaja, jonka sydän liikuttui tämän nähdessään, anoi häneltä: 'Herra, olkaa niin ystävällinen ja antakaa Hänelle ainakin minun osani *prasadamista*.' Johtuen tämän hyveellisen ihmisen pyynnöstä, joka toiminnallaan havainnollistaa kuvausta täydellisestä brahminista: 'Brahmin on hän, hyveellinen, joka on myötätuntoinen kaikille luoduille maan päällä'⁸, Sri Ramanan käsiin laitettiin hieman ruokaa. Hän vietti sen yön lähellä ja seuraavana aamuna, joka oli Sri Krishna Jayanthi päivä, Hän sattui tulemaan erään Muttukrishna Bhagavatarin taloon. Sen jälkeen kun hän oli vastaanottanut joitakin ruokaa Bhagavatarin talosta, ne kaksi kultarengasta, joita Hän käytti, tulivat yhtäkkiä Hänen muistiinsa; poistettuaan ne korvistaan, Hän ojensi ne Bhagavatarille ja Hänelle annettiin neljä rupiaa. Tällä rahalla Hän osti junalipun Tiruvannamalahin. Varhain seuraavana aamuna, tiistaina 1. syyskuuta 1896, Hän saapui Sri Arunachalamiin, joka oli vallannut Hänen sydämensä lapsuudestaan lähtien ja joka oli nyt ryöstänyt Hänen mielensä ja vetänyt Hänet lähelleen.

Hän meni suoraan Sri Arunachaleswaran temppelin sisäiseen pyhäkköön ja luovutti Itsensä täysin⁹. Kova kuumuus, joka oli siihen asti ollut Hänen kehossaan, laantui heti. Sielun, joen matka oli päättynyt lopullisesti määränpäähensä, Autuuden valtamereen. Sri Ramana tuli ulos sisemmästä pyhäköstä täydellisen tyytyväisenä aarteeseen – *Jnanan* täyteyteen. Koska kaikki mielen, puheen ja kehon vapaudet oli luovutettu Sri Arunachaleswaralle, Sri Ramanasta tuli vaivattomasti hiljainen. Kun joku lähestyi Häntä ja kysyi, 'Swami, tahdotteko, että pääanne ajetaan paljaaksi?', Sri Ramana nyökkäsi myöntävästi, koska oli vakuuttunut siitä, että se oli Sri Aruhachaleswaran tahto. Hänen pitkä, hieno ja aaltoileva tukkansa, joka oli kuin kaunis musta köynnös, poistettiin alta aikayksikön ja sileäksi ajeltu pää jäi jäljelle. Hän heitti pois pyhän langan, kastinsa merkin. Dhotistaan Hän repi palan lantioliinaa varten ja hävitti loput

8 'Tirukkural', säe 30

9 Myöhemminä vuosina Sri Bhagavan paljasti, että kun Hän tuli temppeliin, sisäisen pyhäkön portti oli auki eikä ketään ollut paikalla. Hän lisäsi myös, että tuolloin Hän syleili Lingamia.

yhdessä loppujen rahojen kanssa, jotka oli sidottu nurkkaan. Makeispaketti, jonka Hänelle antoi rakastava nainen Bhagavatarin talossa, heitettiin Ayyankulamin altaaseen. Hän ei edes ottanut kylpyä parturoinnin jälkeen, mutta matkallaan takaisin temppeleihin siellä oli odottamaton kaatosade. Ehkä tämä suihku taivaalta oli seremoniallinen kylpy [*avabritha-snanam*] Sri Arunachaleswaralta Hänen jumalalliselle Pojalleen suurimmin *tapaksen* täydellistämiseksi! Sri Ramana saapui temppeleille ja istui imeytyneenä *samadhiin* tuhannen pilarin mantapamissa.

Mutta voiko typerä maailma ymmärtää Viisaiden suuruutta? Jotkut häijyt ihmiset ja ilkikuriset lapset alkoivat kiusata Häntä pilkkaamalla, 'Hullu poika, typerä kaveri' ja heittämällä Hänen päälleen kiviä ja ruukunsirpaleita. Kyllä, se on tavanomaista hoitoa kaikille Suurille Persoonille, jotka tulivat maan päällä, eikö totta? Eivätkö Buddha, Mahavira, Jeesus ja muut vastaanottaneet tällaista hoitoa ihmisiltä? Tämä ei siten ollut mitään uutta! Vaikka oli välinpitämätön heitä kohtaan, Sri Ramana vetäytyi heidän näkyvistään ja meni alas läheiseen kellariin 'Patala Lingam', jonne kukaan ei uskaltanut mennä edes päivällä, koska se oli niin pimeä. Siellä Hän istui uppoutuneena *samadhiin*, kätkien Itsensä lingamin taakse. Päivät vierivät, mutta hän ei noussut *samadhist*! Koska Hän vakiintui ykseyteen Todellisuuden kanssa – tilaan, joka ylittää maailman ja kehon tiedon –, miten siellä saattoi olla nälkää ja janoa joko kehoon tai mieleen? Hänelle, joka upposi *Jnanan* autuuteen – ruumiittomuuden tilaan - miten siellä voisi olla kivun tai minkään ulkomaailman aiheuttaman tuskan tunnetta?

Kostealla maalla, jolla Sri Ramana istui, oli paljon muurahaisia, termiittejä, hyttysiä, kärpäsiä ja juoksujalkaiset. Ne alkoivat syödä Hänen reisiensä alapuolta ja niistä alkoi tihkua verta. Tihkuva veri hyytyi, mätää muodostui ja molempiin sekoittui mutaa, joka näin tilkitsi kehon maahan. Silti tämä ei häirinnyt Häntä lainkaan, sillä hän ei tiennyt siitä mitään. Emmekö ole lukeneet tarinoita puranoista Rischeistä kuten Valmiki, jotka uppoutuivat *tapakseen* samalla kun muurahaiskekoja kasvoi heidän kehojensa päälle ja linnut tekivät pesiä ja asuivat heidän päidensä päällä? Elämällä näin meidän silmiemme edessä, Sri Ramana on todistanut nykyaikana, etteivät nämä tarinat olleet vääriä!

Ihmiset tulivat tietämään tästä monta päivää myöhemmin Sri Seshadri Swamin, suuren sielun kautta, joka asui tuolloin Tiruvannamalaissa. Vaikka Sri Seshadri Swami näytti olevan hullu, hän oli itse asiassa pyhimys ja jotkut hyvät ihmiset ymmärsivät hänen ylevän tilansa ja kunnioittivat häntä. Hän pystyi tunnistamaan Sri Ramanan *Jnanan* aidon suuruuden: 'Käärmeen jalat tuntee vain käärme', sanoo sananlasku. Eräänä päivänä, kun oli juuri tullut ulos Patala Lingamista, Sri Seshadri Swami ilmoitti Venkatachala Mudaliarille, omalle kannattajalleen, 'Siellä on pieni Swami sisällä, mene ja katso'; niin sanoen hän

käveli pois. Vaikka oli valoisa aika, Venkatachala Mudaliar otti lyhdyn ja yhdessä joidenkin muiden kanssa meni Patala Lingamiin. He kutsuivat Sri Ramanaa äänekkäästi, mutta koska vastausta ei tullut, he nostivat Hänen kehoaan. Voi kauhistus, koska keho oli tilkittynä maahan ja irrotettiin nyt väkisin, veri syöksähti ulos tuoreista haavoista! Nähdessään tämän ne olivat pelästyneet. Varovasti ja hellästi he toivat kehon ulos ja pitivät sitä Gopuram Subramania temppelissä. Edes silloin Sri Ramana ei saanut takaisin kehotietoisuuttaan, vaan pysyi *samadhissa!*

Jotkut kannattajat, joita kannusti heidän vakaumuksensa, että Sri Ramana oli Jumala ihmisen muodossa, sitoutuivat suurella kiihkolla Hänen palvelemiseensa. Kerran moneen päivään, kun hän avasi silmänsä, he syöttivät Hänelle hieman maitoa, murskattuja banaaneja tai nestemäistä ruokaa. Sri Ramanan ulkoinen toiminta kuten ruuan ottaminen ja luonnolliset tarpeet jatkuivat aivan kuin nukkuvalla lapsella. Niissä tilanteissa, kun hänen silmänsä eivät auenneet useampaan päivään, he itse avasivat Hänen suunsa ja yrittivät kaataa ainakin pienen määrän nestemäistä seosta.

Sri Ramana asui Arunachaleswaran temppelissä muutaman kuukauden, mutta hän ei pitänyt ihmisistä, jotka usein ahtautuivat ympärille nähdäkseen Hänet; pitäessään parempana olla yksin, Hän muutti Gurumurthamin temppeliin, joka oli melko kaukana kaupungista ja noin puolitoista vuotta Hän pysyi siellä *samadhissa*.

Tällä välin muistilappu, jonka Hän jätti Maduraihin, oli löydetty, jolloin Hänen isoveljensä Nagaswami, Hänen äitinsä, enonsa ja muut sukulaiset ja ystävät olivat alkaneet etsiä Häntä monista paikoista, mutta olivat toistaiseksi pettyneet. Viimein he saivat tietää Hänen olinpaikkansa eräältä Annamalai Tambiranilta, joka oli palvellut Sri Ramanaa Gurumurthamin temppelissä. Koska Subbaiyar, setä, jonka kanssa Sri Ramana oli asunut Maduraisissa, oli juuri kuollut, Nellaiyappaiyar, Subbaiyarin nuorempi veli, lähti heti Tiruvannamalaihin. Hän tuli Gurumurthamiin, mutta kuinka paljon hyvänsä hän rukoili Häntä tulemaan takaisin Maduraihin, Sri Ramana pysyi hiljaa. Epäonnistuttuaan yrityksessään, Nellaiyappaiyar palasi kotiin tyhjin käsin.

Nähdessään hänen hedelmättömän ponnistuksensa, Azhahammal itse tuli Tiruvannamalaihin mukanaan Nagaswami heti kun hän pystyi. Tuolloin, joulukuussa 1898 Sri Ramana asui Pavazhakundrussa, Arunachalamin itäisellä kallionkielekkeellä. Kun Hänen äitinsä näki Hänen kehonsa säälittävän kunnon, hän purskahti itkuun ja rukoili:

'Rakas lapseni, tule takaisin Maduraihin. Miten voin mitenkään kestää elää mukavasti kotona, kun makaat täällä kivillä ja piikeillä? Älä ole itsepäinen,

poikani, äläkä osoita tällaista välinpitämättömyyttä! Äitisi sydän repeää erilleen. Tule kotiin, lapseni!' Hän itki katkerasti ja anoi Häntä niin monella eri tavalla. Myös Nagaswami vetosi ja katui toistuvasti: 'Voi! En todellakaan tarkoittanut sitä, kun puhuin sillä tavoin; en koskaan kuvitellut, että se toisi mukanaan tällaisen onnettomuuden!' Vaikka he jäivät ja valittivat kymmenen päivää, ei edes pienintäkään merkkiä joko suostumuksesta tai kieltäytymisestä ilmestynyt Sri Ramanan kasvoille. Hän pysyi vaiti kuten aina. Jotkut katsojista, jotka eivät pystyneet sietämään tätä sääliä näkyä, antoivat Sri Ramanalle paperin ja kynän ja pyysivät Häneltä, 'Swami, äitinne nyhkyttää ja hänen sydämensä vuotaa verta; antakaa armollisesti vastauksenne, ainakin kirjallisesti; teidän ei tarvitse rikkoo hiljaisuuttanne!' Hän kirjoitti: -

'Jokaisen *prarabdhan* [toisin sanoen kohtalon] mukaisesti, Hän, sen Säättäjä, ollen joka paikassa [toisin sanoen jokaisessa sielussa] saa sen esittämään rooliaan. Se, mikä ei koskaan tapahdu, ei tapahdu, kuinka kovaa hyvänsä ihminen yrittää. Se, minkä on tapahduttava, ei lopu, vaikka kuinka estetään. Tämä on varmaa! Siksi, pysyä hiljaa on parasta.'

Mikä Itsetuntemuksesta [*jnanasta*] syntynyt lujuus! Mikä vapauden lujuus sekä kiintymyksestä, että myös vastenmielisyydestä! Miten suuri mielen järkähtämättömyys, kun jopa vuori olisi liikkunut!

'Hänen tilansa, joka pysyy järkähtämättä Itsessä, on mahtavampi kuin mahtavin vuori.'

'*Tirukkural*', säe 124

Mitä voisivat kannattajat ja Hänen äitinsä tehdä? Hän palasi kotiin murheellisena.

Eivätkö monet meistä ihmettele miksi Sri Ramana käyttäytyi sillä tavalla äitiään kohtaan, koska nyt on hyvin tunnettu tosiasia, etteivät ainoastaan kaikki ihmiset, vaan myös linnut ja eläimet nauttivat Hänen armollisesta hyväntahtoisuudestaan?

Niin kauan kuin Azhahammal oli täynnä äidillistä rakkautta ja osoitti kiintymyksen tietämättömyyttä: 'Sinä olet minun lapseni. Minä olen sinun äitisi, sinun suojelijasi! Tule kanssani kotiini', eikö se ollut Sri Ramanan tehtävä poistaa tämä tietämätön näkemyksensä ja siten pelastaa hänet? Sen vuoksi, tällaisella hiljaisuuden miekalla Hän oli leikkaamassa kiintymyksen solmua hänessä. Tämä ei merkinnyt hänen hylkäämistään, vaan hänen ottamistaan lopullisesti Hänen omakseen; se oli vasta ensimmäinen askel saada hänet luopumaan kaikesta ja tulemaan poikansa, *Jnanan* ruumiillistuman Jalkoihin. Lisäksi, toisessa

yhteydessä, vuonna 1914, kun Hänen äitinsä tuli katsomaan Häntä ja sattui kärsimään korkeasta kuumeesta, Sri Ramana kirjoitti neljä säettä, jolloin kuume laantui. Sitten hän palasi Maduraihin.

Pian äitinsä ensimmäisen vierailun jälkeen, Sri Ramana muutti Virupakshin luolaan. Noina vuosina joukko opetuslapsia kerääntyi Hänen ympärilleen juomaan neuvojen nektaria täyteen kukkaan puhjenneesta *Jnanan* Lootuksesta. Kyllä, 'Kun puu tuottaa kypsiä hedelmiä, tarvitseeko sinne kutsua hedelmälepakoita?'. Sri Bhagavanin pelkkä ystävällinen ja hiljainen läsnäolo loisti itseaurinkona ja kirkasti opetuslasten epäilyt ja kukoisti heidän sydämissään. Nuori Sri Ramana oli vain noin kaksikymmenvuotias tuolloin, mutta opetuslapset, jotka tulivat Hänen luokseen mukanaan *Jnanan* nälkä, olivat paljon vanhempia ja hyvin oppineita!

'Kuinka ihanaa ! Nuori oli Guru, joka loisti banyanpuun alla, ja iäkkäitä olivat opetuslapset, jotka tulivat! Hiljaisuutta oli rakastetun Gurun antama puhe, ja epäilyt opetuslasten mielissä kirkastettiin !'¹⁰

– sama ihme tapahtui Sri Ramanan Läsnaolossa!

Vaikka maailma pystyi saamaan Häneltä joitakin ohjeita kirjallisesti ja myöhemmin myös suullisesti, siellä oli monia etsijöitä, joiden epäilyt ovat kaikki selvitetty ja jotka ovat pelastuneen pelkällä Hänen hiljaisella Läsnaolollaan.

'Hiljaisuus on vertaansa vailla olevaa kaunopuheisuutta – Armon tilaa, joka nousee sisällä.'

– Sri Bhagavan

'Hiljaisuus on ehtymätöntä Opetusta [*upadesaa*]. Kirjoitusta tai puhetta ei voi verrata siihen; joskus ne voivat olla jopa este!' – näin sanoo Sri Ramana.

Vuonna 1900 **Gambhiram Seshayyar**, joka ponnisteli *rajajoogan* polulla, vieraili usein Sri Ramanan luona ja aina kun Hän avasi silmänsä *samadhista*, hän esitti Hänelle kysymyksiä henkisistä harjoituksista. Gambhiram Seshayyar antoi Sri Ramanalle paperipalan ja kynän kirjoittaa Hänen vastauksensa; vastauksista, joita Sri Ramana kirjoitti näissä tilanteissa, **Sri Natananandar** myöhemmin muokkasi ja Asramam Julkaisi alkuperäisen tamilin kielellä otsikolla '*Vichara*

¹⁰ Sanskritinkielinen säe Sri Dakshinamurtista, jonka Sri Bhagavan käänsi tamilin kielelle.

Sangraham'. Kirjan '*Nan Yar?*' ['Kuka minä olen?'] sai Sri Ramanalta samalla tavalla **Sri Sivaprakasam Pillai**. Vaikka kirja oli kooltaan pieni, se on nyt tullut tunnetuksi kyvystään pelastaa ihmiskunta näyttämällä oikean tien korkeimpaan hyötyyn. Sri Ramanan antamista vastauksista Sri Natananandarin kysymyksiin on tullut kirja '*Upadesa Manjari*'. Vuonna 1907 suuri sanskritrunoilija, **Kavya Kanta Ganapati Sastri**, tuli käymään Sri Ramanan luona. Hän oli askeetti [*tapasvi*], joka oli tehnyt useita miljoonia *mantra-japoja*, muttei vielä pystynyt ymmärtämään, mikä on todellista *tapasta*; siksi hän lähestyi Sri Ramanaa ja sanoi: 'Olen oppinut kaikki *Vedat*, tehnyt miljoonia *mantra-japoja*, käynyt läpi paastoja ja muita itsekureja, mutten vieläkään tiedä mitä *tapas* todella on. Opastakaa minua.' Sri Bhagavan vastasi: 'Jos pidät silmällä mistä 'minä' alkaa, sinne mieli sulautuu; se on *tapasta*.' Kuitenkin, kun Ganapati Sastri kysyi uudestaan: 'Onko sama tila mahdollista saavuttaa *japalla?*', Sri Ramana vastasi: 'Kun *mantramia* lausutaan, jos pidät silmällä, mistä ääni alkaa, sinne mieli sulautuu; se on *tapasta*'.

Saatuaan nämä ohjeet, Sri Kavya Kanta Ganapati Sastri julisti: 'Hän ei ole tavallinen sielu. Hän on täydellinen *Jnana-Guru*. Koska Hän aina pysyy luonnollisessa Itsessä pysymisessä, Hän on totisesti Bhagavan Maharshi', ja ylisti Häntä säkeissä Bhagavan Sri Ramana Maharshina. Aivan näistä päivistä asti Hänet tunnettiin tällä nimellä.

Bhagavan Sri Ramana on ainutlaatuinen ja jumalallinen runoilija. Hänen runollinen neroutensa tamilissa, äidinkielessään, hengittää tuoretta elämää ikiaikojen runoilijoiden pyhään tyyliin. Vaikka onkin kompaktia ja niukkaa, Hänen ylevän tamilrunoutensa virtaus on jaloa ja täynnä uutta ja rikasta sisällystä. Totta puhuen, Bhagavan Ramana on Vedalainen Rishi, joka on antanut meille tamilinkielisiä Upanishadeja. Lisäksi, Hän ei ollut ainoastaan runoilija tamiliksi, vaan myös sanskritiksi, malajalamiksi ja teluguksi. Hän oli ensimmäinen, jolla oli kyky säveltää telugusäkeitä venbassa, erittäin vaikeassa tamilin runomitassa.

Äiti tamil on koristanut Häntä aina niin monella *Jnanan* helmellä ylittämättömän arvoisten säkeiden muodossa! Silti Bhagavan Ramana ei ollut pelkästään kirjailija. Hänellä ei koskaan ollut aikomusta [*sankalpaa*] kirjoittaa mitään. Itse asiassa aikomuksettomuus [*nissankalpa*] oli tila, jossa Hän eli siitä päivästä lähtien, kun Hän asetti jalan Arunachalamiin. Kuinka sitten maailmaa siunattiin ainakin joillakin ohjeiden sanoilla Bhagavan Sri Ramanalta? Emmekö myönnä olemassaoloa Jumalalle, Korkeimmalle Voimalle, joka luo, ylläpitää ja tuhoaa maailman? Se on se sama Voima, ottaessaan opetuslasten rukoukset, epäilykset ja kysymykset motiivikseen ja käyttämällä Sri Bhagavanin mieltä, puhetta ja kehoa välineinään, antoi Hänen henkisten ohjeidensa kautta ihmiskunnalle pelastuksen. Joskus, suloiset ja arvokkaat tamilsäkeet virtaisivat

Hänestä vastauksena opetuslasten kysymyksiin. Sri Bhagavanin ohjeet, jotka meillä nyt on, ovat niitä, jotka karkasivat Hänen huuliltaan tällä tavalla. Kaikista niistä, kun ne koottiin ja muokattiin, muotoutuivat Hänen valmiit teoksensa. Niiden joukosta, viisi *stottraa*, hymniä, ja kolme *sastraa*, pyhää kirjoitusta, ovat tärkeimmät teokset. *Stotrat* ovat '**Sri Arunachala Stuti Panchakam**' ['The Five Hymns to Sri Arunachala'] ja *sastrat* ovat, '**Upadesa Undhiyar**', '**Ulladhu Narpadhu**' ja '**Guru Vachaka Kovai**'.

Vastauksena **Sri Muruganarille**, Sri Bhagavanin tärkeimmälle opetuslapselle ja suurelle tamilrunoilijalle, Sri Bhagavan ei ainoastaan kirjoittanut tamiliksi '*Upadesa Undhiyaria*', vaan Hän myös laati '*Ulladhu Narpadhun*', joka on vertaansa vailla oleva Upanishad, tarkistamalla joitakin Hänen aiempia säkeitään ja kirjoittamalla monia uusia. '*Guru Vachaka Kovai*' on Sri Ramanan ohjeiden aarreaitta, jotka keräsi ja taltioi tamilsäkeinä Sri Muruganar, jotka kaikki ovat Sri Bhagavanin päivittäisiä sanontoja aivan alkuajoilta. Nämä kolme tärkeitä Sri Bhagavanin teosta, jotka ovat tulleet olemassaoloon, Sri Muruganar ainoana motiivinaan, muodostavat '*Sri Ramana Prastanatrayamin*' [jumalallisen auktoriteetin kolme teosta *Mokshaan* Sri Ramanalta].

Arunachalam, pyhä Vuori, on Herra Sivan perimmäinen ja kaikkein tärkein muoto. Todellakin se on Siva Itse. Viisaat ei ainoastaan näytä meille polkua, vaan asettavat myös esimerkin astumalla sitä itse; tällä tavalla, Bhagavan Sri Ramana teki usein itse Arunachala-pradakshinamin¹¹ kannattajiensa seurassa. Puranoissa kuvataan kuinka tämä Giripradakshinam oli ainoa keino, jolla Unnamulai Ambikaista, Sri Arunachaleswaran puolisoista, tuli Ardhanariswara [kun hänen muotonsa yhdistyi Herran muodon kanssa]. Lisäksi, kun jopa Sri Arunachaleswara, Jumaluus temppeleissä, kiertää Vuoren ympäri kaksi kertaa vuodessa, miten pystymme kuvittelemaan Arunachala-pradakshinamin suuruutta? Se oli yksi tällainen pradakshinamin tapahtuma, niinä päivinä, jolloin Hän asui Virupakshin luolassa, jolloin Sri Bhagavan kirjoitti tunnetun '**Sri Arunachala Aksharamanamalin**', ensimmäisen Viidestä Laulusta. Monet tuhannet Hänen kannattajansa lausuvat nyt tätä laulua keinona muistaa Arunachalamia, joka suo Vapautumisen, kun sitä pelkästään ajattelee.

Olla 'Koko maailmankaikkeuden Gurun' [*loka maha guru*] syntymäpaikka, on suuri onni Tamil Nadulle. Vielä paljon suurempi oli onni Azhahammalille synnyttää tällainen Suuri Persoonaa ja valtava oli hänen ansionsa uhrattuaan poikansa koko maailman hyväksi! Miten tällainen uhri voisi mennä hukkaan? Se lopulta kruunasi hänet Vapautumisen saavuttamisella! Kun aika kului,

---

¹¹ *Pradakshinam* tarkoittaa kävelemistä avojaloin pyhä esineen ympäri, niin että se on kulkijan oikealla puolella.

Azhahammalista tuli Sri Bhagavanin jumalallisen vetovoiman saalis, joka (Sri Bhagavan) eli *atitasramina*¹² – hänenä, jolla ei ole vetovoimaa eikä vastenmielisyyttä sukulaisiin. Vähitellen Sri Bhagavanin Armo kypsytti hänet ja sai hänet hylkäämään oman paikkansa, kotinsa ja koko sukunsa ja maalliset kiintymyksensä, kunnes lopulta vuonna 1916 hän palasi ja otti turvapaikakseen Hänen Jalkansa, näin tullen yhdeksi niistä opetuslapsista, jotka jo olivat antautuneet Hänelle. Nagasundaram, Sri Bhagavanin nuorempi veli, seurasi häntä ja otti myös turvapaikakseen Hänen Jalkansa. Myöhemmin hänestä tuli *sannyasin*, ottaen nimen **Sri Niranjanananda Swami**, ja se oli hän, joka oli ainoa syy nykyisen Sri Ramanasramamin muodostumiselle ja kehittymiselle. Jotkut opetuslapset, jotka olivat Sri Bhagavanin kanssa tuolloin, pelkäsivät, että Hän voisi mennä pois jos myös sukulaiset kerääntyisivät Hänen ympärilleen; lisäksi, hieman vastustusta nousi Azhahammalia vastaan asumisesta Sri Bhagavanin kanssa. Vähäinen oli heidän tietonsa, kuitenkin, että sukulaiset voivat nyt vain kellua pinnalla kuin vesililja eivätkä koskaan voisi olla kuin suola, joka liukenee ja saastuttaa veden. Näin Sri Bhagavan oli esimerkkinä nykymaailmalle Itsen luonnollisen tilan voimakkuudesta, jolla ihminen voi elää henkisesti välinpitämättömyydellä kaikissa olosuhteissa.

Tuonnempana opetuslapset rakensivat pienen ja kauniin asramamin suojaisaan paikkaan vielä ylemmäs Vuorelle, ja koska suuren osa rakentamisesta teki yhden käden ponnistuksella ja palvelulla Kandaswami, opetuslapsi, se nimettiin hänen mukaansa Skandasramamiksi. Sri Bhagavan asui siellä vuoden 1922 loppuun. Saman vuoden toukokuussa Azhahammal sairastui. Hänen viimeisten tuntiensa aikana Sri Bhagavan istui hänen vierellään asettamalla kätensä, nuo jumalaisen Voiman kädet, oikean hänen sydämensä päälle ja vasemmanpuoleisen hänen päänsä päälle. Tuolloin tapahtui pitkä ja vaikea sisäinen taistelu hänen aiempien taipumusten kohti toimintaa [*karmavasanat*], jotka olisivat antaneet hänelle monta tulevaa syntymää ja Armon Voiman välillä, joka virtaa Sri Bhagavanin käsien kautta. Vihdoin kaikki nämä menneisyyden taipumukset murskattiin ja tuhottiin ja hänen sielunsa hiljaa palasi ja sulautui todelliseen tilaan, *Brahmaniin*. Hänen kehonsa jätti hänet toukokuun 19. päivän yönä 1922, jolloin Sri Bhagavan ilmoitti, että hän oli saavuttanut Vapautuksen. Hänen pyhä ruumiinsa haudattiin Palitirthamin töyräille, altaan, joka on Arunachalamin etelärinteen alaosalla. Sivalingam, joka asetettiin hänen hautansa ylle tunnetaan nyt **Sri Matrubbhuteswarana**. Oli tarkoituksenmukaista, että myöhemminä vuosina Sri Niranjanananda Swami, vanhempaansa kunnioittavalla

---

¹² *Atitasrami*: hän, joka on neljän *asraman* tuolla puolen, *asramat* ovat elämänvaiheita Hindulaisessa yhteiskunnassa.

rakkaudella, rakensi temppelin äidilleen, joka oli rakentanut kehotemppelin Sri Bhagavanille elää maan päällä.

Kun Azhahammal oli kuollut, Sri Bhagavan käveli usein Skandasramamista hänen haudalleen, jota alkuaikoina suojasi pieni olkikattoinen maja. Sitten, joulukuussa 1922 Sri Arunachalamin jumalallisen Määräyksen mukaisesti, Hän tuli alas ja asettui sinne pysyvästi. Monet opetuslapset tulivat asumaan Sri Bhagavanin Läsnaoloon ja ajan myötä sinne kasvoi Hänen ympärilleen useita suuria ja komeita rakennuksia, jotka nyt muodostavat nykyisen **Sri Ramanasramamin**.

Täydellinen tasa-arvo oli periaate, jota Sri Bhagavan eli Sri Ramanasramamissa. Loppuun saakka Hän pukeutui vain lannevaatteeseen, joka on pienempi kuin asu, jota tarvitsivat jopa köyhimmät kansalaisemme. Sama oli tilanne Hänen ruokansa suhteen, jota varten Hän aina istui opetuslasten keskuudessa ja joka oli sama kuin se, jota tarjottiin kaikille – itse asiassa se oli hieman vähemmän kuin mitä tarjottiin muille. Mitä hyvänsä ruokaa opetuslapset tarjosivat Hänelle, jaettiin tasapuolisesti, silloin ja siellä, kaikille Hänen läheisyydessään. Eivät vain ihmiset, vaan jopa lehmät, koirat, apinat, oravat, varikset ja riikinkukot nauttivat täydellisestä vapaudesta ja täysistä oikeuksista Asramamissa. **Lehmä Lakshmi**, esimerkiksi, asui siellä kuin lemmikkitytär ja saavutti Vapautumisen viimeisen tuntinsa aikana Sri Bhagavanin jumalallisella kosketuksella.

Pienen Hallin ovet, jossa Sri Bhagavan asui, olivat auki yötä päivää ja kaikille. Elämässä, sellaisessa kuin Hänen, joka loisti pelkän tietoisuuden laajana avoimena tilana, missä oli tarvetta piilottaa Itsensä ja miten tehdä niin? Jopa keskellä yötä kannattajat saattoivat vapaasti mennä ja nähdä Hänet Hallissa. 'Viat yksin pitää piilottaa, puhdasta sydäntä ei tarvitse', on pyhimys Auvaiyarin viisas sanonta! Saada Sri Bhagavanin *darsan* oli suuri onni, jota ei sitonut mikään ehto ja joka oli avoin kaikille ihmisille ja kaikkina aikoina. Kun Hän antoi lämpimän tervehdyksen jopa varkaille, jotka tulivat yöllä, sanoen: 'Voitte tulla sisään ja ottaa mitä hyvänsä haluatte', mitä parempaa todistetta tarvitaan Sri Bhagavanin tasa-arvon tunteesta?

Kello oli 23.30 keskellä yönä 26. kesäkuuta 1924. Vaikka Sri Ramanasramam tuolloin koostui vain muutamasta olkikattoisesta vajasta, jotkut varkaat ajattelivat sen olevan rikas *mutt*. He yrittivät murtautua sisään ikkunoista rikkomalla niitä ja uhkasivat tuhota kaiken. Melu herätti opetuslapset, jotka nukkuivat vajassa, jossa Sri Bhagavan lepäsi. Sri Bhagavan pyysi varkaita tulemaan sisään oikeasta oviaukosta ja pyysi opetuslapsia antamaan heille myrskylyhdyn, jotta he voisivat etsiä sitä, mitä he halusivat, mutta varkaat

huusivat vihaisesti, 'Missä te pidätte rahojanne?'. 'Me olemme sadhuja, jotka elävät kerjäämällä, meillä ei ole rahaa. Siitä, mitä löydätte täältä, voitte viedä pois kaiken, mitä haluatte. Me tulemme ulkopuolelle', niin sanoen Sri Bhagavan tuli ja istui ulkopuolelle opetuslapset seuranaan. Kun he tulivat ulos vajasta, varkaat löivät heitä kepeillä ja yksi isku osui jopa Sri Bhagavanin reiteen. 'Jos ette ole vielä kukaan tyytyväisiä, lyökää toiseen reiteen samalla lailla', sanoi Sri Bhagavan, tuntien sääliä heitä kohtaan!

Oliko tämä Hänen ystävällisyytensä yläraja varkaita kohtaan? Ei, Hän esti myös nuorta opetuslasta, joka ei kyennyt kestävästi Sri Bhagavanin hakatuksi tulemisen näkemistä, hyppäämstä pystyy rautatangon kanssa kostaakseen. Sri Bhagavan neuvoi häntä, 'Salli heidän tehdä heidän *dharmansa* [toisin sanoen rooliaan]. Me olemme *sadhuja*, meidän ei pitäisi luopua omasta *dharmastamme*. Tulevaisuudessa, maailma tulee syyttämään vain meitä, jos mitään väärää tapahtuu. Kun hampaamme purevat kieleemme, rikommeko me ne ja heitämme pois?'

'Vaikka muut tekevät väärin toiselle, on parasta, ettei palauta samaa raivolla.'

'Tirukkural', säe 157

Joitakin päiviä myöhemmin poliisi otti varkaat kiinni ja toi heidät Sri Bhagavanin eteen ja pyysi Häntä tunnistamaan sen, joka oli lyönyt Häntä tuona yönä. Sri Bhagavan vastasi heti hymyillen, 'Selvitä ketä minä löin [edellisessä syntymässä], sillä hän on se, joka on lyönyt minua nyt!'. Hän ei koskaan ilmiantanut rikollista!

'Voita vihollisesi arvokkaalla kärsivällisyydelläsi ja iäksi unohda vääräys, joka on tehty sinulle tietämättömyyden tähden.'

'Tirukkural', säe 157

'Oikea tapa rangaista väärintekijää, on tehdä hänelle hyvää ja unohtaa hänen vääräytensä.'

'Tirukkural', säe 314

Kun aika kului, ihmiset ympäri maailmaa tulivat tietämään, että Sri Bhagavan oli kaiken sen elävä ruumiillistuma, jota opetetaan Raamatussa, Tirukkuralissa, Gitassa ja Upanishadeissa ja heitä veti puoleensa Hänen Jalkansa. Unohtaen kansalliset erilaisuudet, kuten intialainen ja ulkomaalainen ja uskonnolliset erilaisuudet, kuten hindu, muslimi, kristitty, buddhalainen, jaina ja sikhi, kaukaa ja laajalti he kokoontuivat Sri Bhagavanin Jalkoihin ja palvoivat Häntä, sillä sellainen oli heidän vakaumuksensa siitä, että Hän oli todellakin heidän oman uskontonsa Guru! Monet heistä saavuttivat todellisen tiedon, jotkut pelkästään näkemällä Sri Bhagavanin, jotkut elämällä Hänen jumalallisessa Läsnäolossaan, jotkut pyhittämällä itsensä kokosydämisesti Hänen palvelemiseensa ja jotkut seuraamalla Hänen opetuksiaan.

Intian edellinen presidentti, Mr. Rajendra Prasad, meni kerran Mahatma Gandhin asramamiin ja sanoi: 'Bapuji, olen tullut luoksesi rauhan tähden!' Rauhan asunto oli hyvin tuttu Gandhijille ja siksi hän neuvoi, 'Jos sinä haluat rauhaa, mene Sri Ramanasramamiin ja pysy muutama päivä Sri Ramana Maharshin Läsnäolossa, puhumatta tai esittämättä mitään kysymyksiä.' Mr. Rajendra Prasad saapui sen mukaisesti Sri Ramanasramamiin 14. elokuuta 1938. Vaikka he, jotka olivat hänen mukanaan, kuluttivat aikaansa esittämällä Sri Bhagavanille kysymyksiä hengellisistä asioista ja vierailemalla kaikissa paikoilla Vuorella, jossa Hän oli elänyt, Mr. Rajendra Prasad ei liikkunut pois Sri Bhagavanin Läsnäolosta. Sitä paitsi, Gandhijin neuvojen mukaan, hän vietti koko kyseisen viikon esittämättä yhtään kysymystä tai epäilystä. Silloin, kun hän oli poistumassa Sri Bhagavanin luota, hän lähestyi Häntä ja kysyi nöyrästi, 'Oi Bhagavan, se oli Gandhiji itse, joka lähetti minut tänne. Onko olemassa mitään sanomaa, jonka minä voin toimittaa hänelle?'

Sri Bhagavan vastasi armollisesti: 'Sama Voima, joka toimii täällä, toimii myös siellä! Mitä tarvetta on sanoille, kun sydän puhuu sydämelle?' Nämä ovat viisauden ainutlaatuisia sanoja, jotka paljastavat salaisuuden, että se on yksi Korkein Olento yksin, joka hallitsee koko maailmankaikkeutta kaikkien lukemattomien sielujen kautta! Aivan kuten Rajendra Prasad ja Gandhiji, kaikki korkeassa asemassa ja vallassa olevat ihmiset, kaikki suuret runoilijat, tutkijat, poliitikot, filosofit ja uskonnolliset johtajat, jotka asuivat maassamme Hänen aikanaan, ylistivät Hänen *Jnanansa* kirkkautta. Sellaisen Suuren Persoonan, koko maailmankaikkeuden Gurun olennaisimmat opetukset ovat niitä, jotka muodostavat kirjan '**The Path of Sri Ramana**' Osan II.

Maharshi Ramana opetti kahta polkua tärkeimpinä henkisinä harjoituksina [*sadhanoina*] ihmiskunnan pelastukseksi. Ne ovat (1) **Itsetutkimuksen** polku, toisin sanoen, tuntee itsensä [oma todellinen luonteensa] kysymällä 'Kuka minä

olen?' ja (2) **itsensä luovuttamisen** polku, toisin sanoen, luovuttaa itsensä [egon] kokonaan Jumalalle. Edellinen on **tiedon polku** [*jnana marga*] ja jälkimmäinen on **antautumisen polku** [*bhakti marga*]. Eikö kaikkien eri tutkimusten tavoitteena, jotka ovat meneillään maailmassa, ole tietää maailmasta ja Jumalasta – toisista ja kolmansista persoonista – mieluummin kuin tuntea itsensä, ensimmäinen persoona? Ihminen, joka näkee niin paljon vaivaa tietääkseen maailmasta ja Jumalasta, ei silti tiedä, kuka hän itse todella on. Kuinka? Me sanomme 'Minä olen ihminen'; tämä ei ole oikeaa tietoa itsestämme, vaan vain tietämättömyyttä. Meistä tuntuu, että olemme ihminen, koska me erehdymme pitämään ihmiskehoa, omaisuuttamme, 'meinä', omistajana. Erottaa itsemme meidän omaisuudestamme [kehosta] kyselyllä 'Kuka minä olen?' ja saavuttaa oikea tieto omistajasta ['minästä'] on kaikkein parasta tutkimusta ja kaikkein parasta tietoa. Tieto 'Minä olen keho' [joka on ego] on väärää tietoa itsestämme. Todellinen tieto itsestämme on se, jossa me tiedämme, että olemme rajaton Itse [*atman*].

Mitä hyötyä on näin saavutettavasta todellisesta Itsetuntemuksesta? Vain silloin, kun tuntee itsestä Itsenä, sitä todellista hyvää voidaan tehdä kaikille luoduille maan päällä. Kuinka? Vain kun Itsetuntemus sarastaa, tulee se totuus tunnetuksi, että me yksin olemme kaikkien elävien olentojen todellisuus ja vasta sen jälkeen tulee todellinen rakkaus kaikkia kohtaan puhkeamaan kukkaan sydämessämme. Ennen kuin tämä Itsetuntemus saavutetaan, ihminen ei voi todella rakastaa kaikkia olentoja pelkästään puhumalla ja propagoimalla puhujakorokkeilla. 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi'. **Vasta, kun ihminen kokee koko maailman ja kaikki sielut siinä ensimmäisenä, ainoana persoonana, se todellinen rakkaus, rakkaus 'ei toiseen'** [*ananya-bhakti*], **saavutetaan**. Sellainen Itseoivallus yksin on keskijuuri, jota ilman rauha, rakkaus ja onni eivät menesty maan päällä. Sen vuoksi, maailman ainoa ja välitön tarve on Itsetutkimus, lääke, joka tuhoaa vahingollisen egon. Vain todellinen Itsen Tuntija [*atma-jnani*] voi todella palvella maailmaa täydellisesti! Pelkkä sellaisen *Jnanin* olemassaolo maan päällä riittää varmistamaan koko maailman henkisen ja moraalisin hyvinvoinnin.

Kun oikein ymmärretään, itsensä luovuttaminen on egon [*ahankaran*] luovuttamista Jumalalle. Itsensä luovuttaminen ja Itsetutkimus ovat itse asiassa yksi ja sama, molemmat niiden seurauksessa – egon tuhossa – ja niiden harjoituksessa. Itsensä luovuttaminen on polku, antautumisen polku, heille, jotka uskovat Jumalaan. Kuinka? Koska tosiasiallisesti yksilöllinen 'minä' ja maailma ovat omaisuuksia, jotka kuuluvat Jumalalle, väittää kehon olevan 'minä' ja 'minun', on suuri Jumalan omaisuuden varastamisen synty. Jos tämä kiintymys kehoon

luovutetaan [täsmällisesti, palautetaan] Jumalalle, egottomuuden tila saavutetaan. Tämä tila vailla 'minää' ja 'minun' on Itsen tila.

Vaikka pinnallisesti katsoen tutkimispolun ja antautumispolun välillä saattaa näyttää olevan ero, nimittäin se, että etsijä kyselemisen polulla kiinnittää huomionsa Itseen, kun taas antautumisen polulla etsijä kiinnittää huomionsa Jumalaan, sellaiselle, joka itse vakavasti kääntyy harjoittamaan, selviää, että molemmat ovat yhtä, ei ainoastaan tuloksen suhteen, nimittäin vakiintua Itseen egon tuhoamisen keinolla, vaan myös harjoituksessa. Vilpittömän opetuslapsen, joka haluaa antautua täysin Jumalalle, pitäisi alusta alkaen kieltäytyä jatkamasta kehon pitämistä 'minänä' ja 'minun omana'. Jos hän uudelleen ajattelee 'Minä olen keho' tai 'tämä keho on minun', hän sitoutuu *dattapaharamin* syntiin, toisin sanoen, ottaa takaisin sen, minkä on jo tarjonnut Jumalalle. Siten hänelle oikea tapa harjoittaa itsensä luovuttamista, on olla hyvin valppaana, etteivät ajatukset 'Minä olen keho' tai 'tämä keho on minun' nouse hänessä uudestaan. Nyt, miten hän tekee tämän? Eikö hän yritä olla erittäin valpas sisäpuolella, jottei ensimmäinen henkilö – tunne 'Minä olen keho' – nousisi jälleen, toisin sanoen, eikö hän yritä aina pysyä terävällä huomioinnilla vakiintuneena tunteeseen 'minä'? Siten sama Itsessä pysyminen, joka jatkuu tutkijassa, jatkuu myös opetuslapsessa! Siten on selvää, että huomioinnin pois vetäminen toisista ja kolmansista persoonista ja kohdistaminen 'minään', on oikea ja käytännöllinen itsensä Jumalalle luovuttamisen menetelmä. Toisaalta, jos opetuslapsi etsii Jumalaa itsensä ulkopuolelta, se merkitsee toisen persoonan huomiointia. Koska Jumala aina loistaa ensimmäisen persoonan todellisuutena, **keskittyminen ensimmäiseen persoonaan on oikeaa keskittymistä Jumalaan ja tämä on todellinen antautumisen polku.**

Sri Bhagavanin kehon viimeiset päivät olivat kirkas peili, joka osoitti *Jnanin* suuruuden. Siitä päivästä lähtien, kun Hän asetti jalan Tiruvannamalahin, Hän ei siirtynyt pois edes hetkeksikään, vaan asui siellä yhtäjaksoisesti viisikymmentäneljä vuotta. Vuonna 1949 patti alkoi kasvaa Hänen vasemman olkavartensa alaosassa. Vaikka aluksi se näytti olevan hyvin pieni, kahden operaation jälkeen se kasvoi isommaksi ja isommaksi, vuotaen verta jatkuvasti ja ylenpalttisesti ja se osoittautui sarkoomaksi. Kaikenlaisia hoitoja kokeiltiin, kuten radiummenetelmää, mutta turhaan. Jopa neljännen toimenpiteen jälkeen, joka tehtiin 19. joulukuuta 1949, tauti ei parantunut. Vaikka tämä toimenpide oli suuri, Sri Bhagavan kieltäytyi yhä ottamasta kloroformia. Kun opetuslapsi kysyi, oliko siinä mitään kipua, Sri Bhagavan vastasi: 'Edes kipu ei ole meistä erillään!' Aivan kuten hampaat, jotka purevat kieltämme, eivät ole mitään muuta kuin meitä ja aivan kuten varasta, joka löi Sri Bhagavana, Hän ei nähnyt minään muuna kuin

Hänenä Itsenään, niin myös jopa sairaus, joka tuhosi Hänen kehonsa, ei ollut mitään muuta kuin Hän [Itse]. Niin ihmetystä herättävä oli Hänen *Jnanansa!*

Jopa taudin aiheuttaman suuren kidutuksen aikana Sri Bhagavan vastasi iloisesti opetuslapsilleen ja Hänen vastauksensa olivat, ei ainoastaan opettavaisia, vaan myös täynnä huumoria, paljastaen siten *Jnanin* ylevyyden. Näin Hän lohdutti opetuslapsia, kun he olivat hyvin huolissaan Hänen terveydestään. Hän sanoi kerran, 'Keho itsessään on sairaus, joka on tullut meille. Jos sairaus hyökkää alkuperäisen sairauden kimppuun, eikö se tee meille hyvää?' Toiselle opetuslapselle, joka surkutteli Hänen sairauttaan, Hän sanoi; 'Oi, sinä murehdit ikään kuin Swamisi olisi menossa pois? Minne mennä? Miten mennä? Meneminen ja tuleminen on mahdollista keholle, mutta miten se voi olla mahdollista meille?' Vielä toisessa yhteydessä Hän huomautti: 'Aivan kuten lehmä ei tiedä, onko seppelä, joka on sidottu sen sarviin, yhä siellä vai onko se kadonnut, ja aivan kuten juopunut ei tiedä, onko hänen dhotinsa hänen kehonsa yllä vai ei, niin myös, *Jnani* ei edes tiedä, onko Hänen kehonsa vielä elossa vai kuollut.'

Sri Bhagavanin määräyksen mukaan ketään ei estetty näkemästä Häntä aivan loppuun asti. Sen jälkeen, kun Hänen kehonsa oli asetettu *padmasanamaan*, jokainen hengenveto jatkui tasaisesti ja klo 20:47 perjantaina 14. huhtikuuta 1950 Sri Bhagavan poisti ihmismäisen valepukunsa ja säteili paljastaen Hänen oman luonteensa Kokonaisuutena – Itsen ainoana äärettömänä tilana, joissa ei ole tulemistä tai menemistä. Sillä hetkellä opetuslapset temppelin verannalla näkivät kirkkaan valonvälähdyksen, joka nielaisi sisäänsä pienen huoneen, jossa Sri Bhagavan istui, mutta ennen kuin he pystyivät päättelemään, että se olisi voinut olla tehokas valokuvauksellinen salamavalo, toiset, jotka seisivat aukealla, huudahtivat, '*Jyoti, jyoti taivaalla*', sillä loistava meteori oli **yhtäkkiä ilmestynyt taivaalle; se siirtyi pohjoiseen kohti Arunachalamia ja katosi huipun taakse. Kunnia Sri Ramanalle, Arunachalamin Valolle!**

Bhagavan Sri Ramanan pyhä ruumis haudattiin Hallin, jossa hän oli asunut yhtäjaksoisesti noin 28 vuotta ja Sri Matrubhuteswara-temppelin väliin. *Sivalingam* asetettiin Hänen *Samadhinsa* ylle ja nimettiin **Sri Ramanalinga Murtiksi**. Yksinkertainen, mutta silti majesteettinen temppeli pystytettiin sen ylle ja vihittiin *Kumbhabhishekamilla* 18. kesäkuuta 1967; myöhemmin siihen lisättiin suuri auditorio juhlien suorittamista varten.

Sri Arunachalaramanan Armon Pyhäkkö [*sannidhi*], joka Hänen elämällään ilmensi totuuden 'Minä en ole tämä keho, Minä olen aina olemassa oleva Korkein Olento', sammuttaa aina maailman *Jnanan* janoa Armon nektarilla, joka virtaa Hiljaisuuden muodossa.

OM

Om Namo Bhagavate Sri Arunachalaramanaya

The Path of Sri Ramana

(Osa I)

Rukous

(Tästä puuttuu sekä tamilinkielinen teksti!)

Oi Viisikätinen [Lord Ganapati], ettekö Te ole Hän, joka kirjoitti Himalajalla Vyanan, suuren Vedojen Rishin antamat sanat? Minä rukoilen nyt Teidän Armoanne, niin että voisin kirjoittaa tässä jumalaisen Opetuksen [*upadesan*] ytimen selkeän selityksen, jonka Guruni [Sri Ramana] paljasti. Suojatkaa ja ohjatkaa minua Teidän auttavilla Jaloillanne!

Luku 1

Ikuinen Onni on Päämäärä

Maailman kehittyä älyllä. Kaikki mikä on suurta tässä maailmassa, on vain älyn ilmentymää. Mikä on se päämäärä, jota kohti maailma liikkuu? Mikä on maailman pyrkimys? Huolellinen tutkimus osoittaa, että me kaikki pyrimme onnellisuuteen. Pienimmästä muurahaisesta suurimpaan keisariin, jokainen tekee väsymättä työtä. Minkä vuoksi? Onnen vuoksi ja vain onnen vuoksi! Jokainen on levoton siitä, että hänen pitäisi elää onnellisemmissa olosuhteissa kuin nykyisin. Se on tämä ahdistus, joka pakottaa ihmisen työhön. Tämä himo onneen ei ole väärin; se on todellakin toivottavaa! Mutta koska miehet pyrkivät jatkuvasti saamaan lisää onnellisuutta, on ilmeistä, ettei täyttä onnen ole vielä saavutettu. Mies yrittää jatkuvasti koota tällaisia mielihyvän lähteitä ruokana, vaatteina, talona, työllisyytenä, vaimona ja lapsina, koska hän uskoo, että onni olla peräisin näistä lähteistä.

Mutta se onni, jonka mies näin saa, katoaa ja on väliaikaista. Hetken siellä näyttää olevan onnea, mutta sitten se häviää. Jos analysoimme näitä erilaisia tapoja, joilla ihminen hankkii onnea, me tulemme yleiseen johtopäätökseen: hänen siihen mennessä löytämänsä onni on sitä, jota on koettu viidellä aistielimellä eli silmillä, korvilla, kielellä, nenällä ja iholla. Siten, kautta aikojen, ihmisen ponnistus on kohdistunut ainoastaan hankkimaan esineitä näiden viiden aistin tyydyttämiseksi.

Kun hänen silmänsä näkevät miellyttäviä asioita, mies saa onnea; kun nämä asiat katoavat, hänestä tulee synkkä. Kun hänen korvansa kuulevat miellyttävää musiikkia tai sanoja, mies on onnellinen; kun nämä miellyttävät äänet kielletään häneltä, hän vajoaa suruun. Kuten näkemisen ja kuulemisen, kosketuksen, maun ja hajun tuntemukset mies kokee myös joko onnena tai kurjuutena. Vaikka nämä viisi aistia näyttävät tuottavan onnea, ne eivät anna sitä keskeytyksettä.

Kun katsoo liikaa elokuvia, silmät heikentyvät. Lisäksi, koska monet muut miellyttävät näkemiset päättyvät, ihmisen on mahdotonta katsella niitä jatkuvasti. Sama pätee onneen, jota koetaan kuuloaistilla. Kuinka kauan ihminen voi kuunnella konserttia? Joko konsertti päättyy luonnollisesti tai henkilön on lähdettävä paikalta jonkin muun työn vuoksi. Näin päättyy onni, joka koetaan

kuuloaistilla. Sama pätee hajuaistiin; itse asiassa jatkuva vahvoista ja miellyttävistä tuoksuista nauttiminen voi lopulta tuottaa päänsärkyä tai verenvuotoa nenästä. Lisäksi, nämä asiat, joista miellyttävät tuoksut ovat lähtöisin, menettävät ne nopeasti. Me huomaamme saman pitävän paikkansa makuaistissa. Voiko joku sulloa vatsaansa yli sen kapasiteetin edes maukkaita ruokaa? Yli tietyn rajan kieli toteaa jopa tämän maukkaan ruuan vastenmieliseksi. Siksi, edes maku ei anna pysyvää onnellisuutta. Tarkastelkaamme nyt tuntoaistia. Kun silkinpehmeä kukka koskettaa kehoa, siinä on mielihyvän tunne, mutta kukka kuihtuu nopeasti. Lisäksi, jonkin ajan kuluttua me totumme tunteeseen ja se lakkaa kokonaan antamasta meille iloa. Sama pätee myös viileään tuuleen ja muihin vastaaviin asioihin. Siten ilo, jota koetaan tuntoaistilla, ei myöskään voi olla pysyvää. Siksi onnesta, joka hankittiin jollakin näistä viidestä aistista, ei voida nauttia jatkuvasti; ylittäessään tietyn rajan, ne voivat itse asiassa tulla mielihyvän sijasta kivun lähteiksi. Näin ollen edellä esitetty tarkastelu voi johtaa ainoastaan siihen johtopäätökseen, että ihmisen tavoittelemaa pysyvää ja täydellistä onnea ei saada viidellä aistilla.

On varmaa, että jokainen haluaa onnea täysimääräisesti, jota ei tahraa edes pieninkään suru. Tätä ei voi mitenkään kiistää. Kukaan ei kuitenkaan ole tähän mennessä voinut saada tällaista onnea viiden aistin ilahduttamana. Näin ollen on täysin selvää, että tähän asti täydellistä onnea ei ole saavutettu huolimatta kaikesta maailman kehityksestä ja pyrkimyksestä edellä mainittujen välineiden avulla. Silti, onko niin täydellinen onni mahdotonta? Ei! Ihmisellä voi olla se tässä ja nyt. Ei ole mitään väärää siinä, että kaikki elävät olennot pyrkivät pysyvään ja täydelliseen onneen, jota ei tahraa suru. **Halu onnellisuuteen ei ole väärin! Onnellisuus täytyy saavuttaa! Se on itse asiassa Korkein päämäärä [purushartha] kaikille ihmisille!** Mutta keinot sen saamiseksi, joita on kartoitettu ja seurattu tähän asti ihmisten toimesta, ovat vääriä. Vika on vain menetelmässä eikä päämäärässä. Siksi mies ei pysty nauttimaan täydellistä onnea Herkulesin ponnistuksista huolimatta, joita hän on tehnyt sen saavuttamiseksi.

Polut, jotka johtavat ihmisiä täydelliseen onneen, jota halutaan joka ikiselle, ovat uskonnot, jotka ovat syntyneet maan päälle. Uskonto [mata] on periaate tai polku, jonka perusti mieli [mati]¹³. Kaikkien uskontojen tarkoituksena on näyttää ihmiskunnalle paras keino edistää täydellistä onnea. Mutta valitettavasti nykypäivinä, vaikka eri uskonnot ilmaisevat omat erilliset polkunsa kohti tätä suurta päämäärää, jokainen ihminen – uskonnostaan riippumatta – pysäytetään matkalla ja estetään saamasta onnen uskonnollisesta kiihkoilusta

13 Uskonto [mata] ovat olemassa vain niin kauan kuin mieli [mati] on olemassa....

'Guru Vachaka Kovai' säe 993

johtuen ja myös koska ei tunne uskonnollisten opinkappaleiden todellista merkitystä.

Mihin tahansa uskontoon sinä uskot, seuraa tätä uskontoa todellisella rakkaudella, kääntymällä sisäänpäin sen sijaan, että ulkoisesti intät muita uskontoja vastaan omaan uskontoosi kiintymyksen [*abhimānin*] takia.

'*Guru Vachaka Kovai*' säe 991

Tässä kriittisessä vaiheessa ihmiskunta tarvitsee kunnollisen matkaoppaan. Sellaisia oppaita, Suurmiehiä, ihmiset yleensä kutsuvat *Avatarapurushaiksi* eli Jumalaksi ihmisen muodossa. He ovat niitä, jotka ovat saavuttaneet ja hyvin asettuneet tähän täydelliseen onneen, mikä on ihmiskunnan päämäärä. He pysyvät aina vaivatta tässä autuaallisessa tilassa, ja myös auttavat muita saavuttamaan sen. Noiden *Jnana-Gurujen* joukossa, kaikkein viimeisin on **Bhagavan Sri Ramana Maharshi**, joka eli maailman Guruna [*jagat guru*] Arunachalamin, pyhän Vuoren etelärinteellä. Mitä Sri Ramana Bhagavan opetti maailmalle? Mikä on korkein hyöty, jonka ihmiskunta voi saada Hänen Opetuksestaan? Katsokaamme.

Mikä on se perimmäinen tavoite, jota varten mies, älynsä avulla, lakkaamatta työskentelee pyrkimysten eri kentillä läpi niin monien elinkausien? Eikö se ole onnen? Tämän oikean lopputuloksen saavuttamiseksi Sri Bhagavan on osoittanut meille suoran polun, joka on Hänen oma ainutlaatuinen löytönsä ja joka on samaan aikaan kaikista poluista olennaisin, jonka päällystivät nuo Suuret Persoonat, jotka tulivat ennen Häntä. Tämän tutkimuksen lopussa tulee selviämään kuinka Hänen Opetuksensa on suora polku, kuten suorakulmaisen kolmion hypotenuusa ja helppo polku seurata.

Nyt, kuka on sopiva seuraamaan tätä polkua autuuteen, jonka Sri Bhagavan on osoittanut? Ovatko brahminnit yksin sopivia seuraamaan sitä? Vai ovatko hindut yksin päteviä seuraamaan sitä? Onko Bhagavan Sri Ramana Guru vain hinduille? Levittääkö Hän tiettyä uskontoa, joka on jo maailmassa vai onko se kokonaan uusi uskonto? Tällaisia kysymyksiä saattaa syntyä lukijan mielessä.

Sri Ramanan polku on tarkoitettu kaikille, jotka kaipaavat onnea. Onko maailmassa ketään, joka ei halua onnellisuutta? Edes hän, joka kieltää Jumalan olemassaolon, ei myönnä, että hän ei halua onnellisuutta. Sen vuoksi, **ateisti voi myös saavuttaa täydellisen onnen Sri Ramanan polun kautta.** Ketään ihmistä ei estetä pääsemästä tälle polulle. Sri Ramana ei saarnaa mitään uskontoa; Hän ei kuulu mihinkään uskontoon tai maahan! Koska Hän näyttää tien täydelliseen

autuuteen, joka on koko maailman yhteinen tavoite, Hän on *Jagat Guru*.¹⁴ Ja siten, sitoutumatta minkään uskonnon opinkappaleisiin ja perinteisiin, Hän opettaa joka ikiselle polkua saavuttaa yhteinen tavoite, autuus ikuinen. **Hän on todellakin Loka Maha Guru** – Guru koko maailmalle! Ihmiset kaikista uskonnoista ovat tulleet Hänen luokseen ja ovat hyötäneet. Lisäksi, mihin hyvänsä uskontoon ihminen kuuluu, hän tuntee sydämessään, 'Sri Ramana on oman uskontoni Guru!' ja hänellä on kiintymys Häntä kohtaan. Sen vuoksi, katsokaamme mitä on Sri Ramanan polku.

---

¹⁴ *Jagat Guru*: Muinaiselle Intialle maailman raja oli Intian itse; sen vuoksi *Jagat Guru*, toisin sanoen, maailman Guru, vaikka nimitettiin niin, oli Guru, joka opetti vain Intiassa ja vielä lisäksi, Hän, joka opetti rajatulle yhteisölle. Päinvastoin kuin Suuret Persoonat, joiden opetukset uskottiin muutamalle, Bhagavan Sri Ramana todella opettaa koko maailmaa ilman sosiaalisia tai kulttuurisia rajoituksia ja siksi Häntä kutsutaan *Loka Maha Guruksi* eli Guruksi koko maailmankaikkeudelle.

Luku 2

Mitä on Onnellisuus?

'Oi ihminen, haluatko onnellisuutta? Teetkö työtä sen eteen? Vai onko sinulla ainakin halu löytää polku, jonka kautta voit kohdistaa ponnistelusi? Silloin olet onnekas! Tässä on menetelmä harkittavaksesi. Kun olet tutkinut sen, katso oletko vakuuttunut, että ikuinen onni voidaan saavuttaa tällä tavalla. Jos tämä menetelmä miellyttää sinua äänenä, seuraa sitä. Kaiva esiin parhaat ponnistuksesi ja nauti täysin oman uurastuksesi hedelmistä. Kuuntele tätä ainutlaatuisen polun selitystä ikuisen autuuteen, joka selvittää kaikki epäilykset, jotka eri kirjoitukset ovat luoneet mielessäsi' – niin törähtää Bhagavan Sri Ramanan jumalallinen tiedontorvi [*jnanamurasu*] maailmalle.

'Kuuntele rakas neitoni! *Sadguru*, joka, jumalallisen myötätuntonsa tähden, tuli maan päälle Sri Ramanan ihmismuodossa, seisoo pyhällä Vuori Annamalailla [*Arunachalamilla*] ja soittaa jumalallista tiedontorveaan niin äänekkäästi, että jopa taivaat vapisevat ja kaikkien maan päällä olevien ihmisten todellinen Silmä aukeaa! Tällä Säkeellä! herätän sinut niin, että voit tietää, että Hän suojelee meitä sudenkuopilta ja on ottanut meidät omakseen. Sen vuoksi, herää ja näe, ja juo Hänen Armonsä nektaria: herää lapseni, älä koskaan nukahda uudelleen.'

'*Sri Ramana Embavai*'. säe 6¹⁵

Oi Mies, joka lakkaamatta himoitset ja puurrat onnen tähden, itkien, 'Onni! Onni! Minä haluan onnea!', tiedätkö edes mitä onni on? Monta kertaa elämässäsi olet kokenut onnellisuutta eri muodoissa, etkö olekin? Nyt sitten, voitko kertoa minulle, mitä onni on? Noita kokemuksia aisteilla, jotka ovat mieluisia mielellesi,

---

15 *Embavai*: 'Embavai' on runomitta tamilissa; tradition mukaisesti Pyhimykset laulavat kaksikymmensäkeisiä lauluja tässä mitassa, näin esittäen naista, joka herättää nuoren tytön ottamaan kylpyään ennen kuin palvoo Jumalaa.

sinä kutsut onnellisuudeksi ja epämiellyttäviä kurjuudeksi, eikö totta? **Tämä sinun ajatuksesi onnesta ja kurjuudesta on väärä!**

Siksi kaikki menetelmät, joilla olet yrittänyt saavuttaa onnea ja välttää kurjuutta, ovat osoittautuneet turhiksi. Koska menetelmä oli väärä, onnellisuutta, jota ei tahraa kurjuus, ei ole koskaan ollut ulottuvillasi! Koska me sanomme, että ajatuksesi onnesta ja kurjuudesta on väärä, eikö ole välttämätöntä ensin selittää, miksi se on väärin ja sitten määritellä, mitä onni todella on? Nyt kuuntele.

Oman ajatuksesi mukaan sinun pitäisi olla tyytyväinen, kun esineet viiden aistin tyydytykseksi saadaan ja onneton, kun niitä ei saada. Mutta huomaa, että olet tyytyväinen omassa unettomassa syväunessasi. Ei edes yhtä kokemusta millään viidestä aistista ole läsnä siellä, silti uni on autuaallista joka ikisellä! Sinun mukaasi siellä pitäisi olla vain kurjuutta, kun aistit eivät toimi – mutta todellisuudessa asia ei ole niin. Vastoin uskosi, onni on olemassa, kun aistit eivät toimi, toisin sanoen, ilman kehotietoisuutta! Miten sinä selität tämän? Sinun on myönnettävä, että onni voidaan kokea jopa ilman viiden aistin apua.

Sitä paitsi, miehen tai naisen, joka on koonnut kaikki nämä esineet, jotka tyydyttävät viittä aistia, kuten rikkaus, hienot talot, vaatteet, maukas ruoka, miellyttävä vaimo tai aviomies, lapset ja sukulaiset – jotka ovat ainoita keinoja saada onnellisuutta sinun ajatuksesi mukaan – on oltava onnellisin ihminen maailmassa, kun taas hän, jolla ei ole yhtään tai vain muutama niistä, on onneton. Kuitenkin, kun me katsomme maailmaa, asia ei ole niin. Jopa rikkaimmalla miehellä on omat kärsimyksensä! Joskus hän ei voi saada edes kunnon yöunia. 'Mitä paksumpi sormi, sitä suurempi turvotus!' Vastakohtana tälle, sinä huomaat, että rahaton työmies, joka uurastaa koko pitkän päivän, syö vain murusen yöllä ja myöhemmin lepää kovalla jalkakäytävällä, nauttii sikeästä unesta kaikista huolista vapaana. Tässä on huomioitava vielä tärkeämpi yksityiskohta. Syväunessa jopa rikas mies pysyy täysin erillään ulkoisen ilonsa lähteistä ja tästä erillään olosta huolimatta hän on täysin tyytyväinen. Sen vuoksi, sinun täytyy hyväksyä se tosiasia, että onni on jotakin, joka voi loistaa jopa ilman viiden aistin apua. Lisäksi, koska onnellisuutta koetaan, kun olet syväunessa, jossa ei ole kehotietoisuutta eikä maailman tietoisuutta, siitä seuraa, että onnen täytyy olla sinussa eikä ulkopuolella. Nyt sinä epäilemättä tiedät, että olit koko ajan väärässä ajatellessasi, että onni tulee ulkoisista kohteista. Jokainen esine tässä maailmassa – myös oma kehosi – ovat ulkoisia sinulle ja siksi ne unohdetaan syväunessa. Vielä, koska jokainen kokee täydellistä onnea siinä tilassa, ainoa mahdollinen johtopäätös on, että onni todella lepää sinussa. Totuus on, että **sinä itse olet onni! Onnellisuus on sinun todellinen luonteesi! Sinä et ole tämä kehomuoto! Sinä olet täysi ja täydellinen autuus itse!!**

Me voimme päästä tähän samaan johtopäätökseen myös toista tietä. Kuunnelkaa.

Etkö sinä pidäkin lukemattomista asioita? Analysoi heti jokainen asia, joka on sinulle rakas. Kun teet näin, tulet huomaamaan, että rakastat vain niitä asioita, joista luulet **saavasi onnea. Missä on onnea, siellä on rakkautta! Tämä on yleismaailmallinen laki, laki, jossa ei ole poikkeusta!!** Nyt, jotta voidaan edetä tämän lain mukaan, kerro minulle mitä asiaa rakastat eniten. Sinun on myönnettävä, että sinä todella rakastat itseäsi eniten, paljon enemmän kuin rakastat ystäviäsi, sukulaisia, vaimoasi tai aviomiestäsi, lapsiasi isääsi, äitiäsi, rikkauksia ja niin edelleen! Rakastat niitä, koska luulet, että ne myötävaikuttavat omaan onneesi. Jos jotakin tapahtuu, joka todistaa sinulle, että ne antavat onnea jollekin muulle, eikä itsellesi, sinun rakkautesi niihin katoaa heti! Sen vuoksi on selvää, että sinä rakastat muita asioita vain koska rakastat itseäsi!

Me kuulemme joidenkin ihmisten sanovan: 'Minun rakkauteni ei kohdistu itseeni; minä työskentelen tässä maailmassa, en omaksi onnekseni, vaan muiden ihmisten hyvinvoinnin tähden. Itse asiassa, minä elän muille. Huolehtia vain omasta onnestaan, on itsekkyyttä – se ei ole minun tavoitteeni. Minun tavoitteeni on muiden onni!'. Tämä on pinnallista puhetta, paljastaen vilpittömän ja vakavasti otettavan tutkimisen puutteen! Ihmiset eivät ymmärrä, että jokainen niin kutsuttu epäitsekkäs teko, jonka he tekevät, tuo onnea vain heille itselleen! Ottakaamme esimerkki miehestä, joka on valmis kohtaamaan koko elinaikansa kaikenlaisia kärsimyksiä poikansa puolesta, vain elättämällä, kouluttamalla ja huolehtimalla hänen edellä mainituista tarpeistaan ja haluistaan; näin tehdessään se on vain hän yksin, joka saa tyydytystä nähdessään poikansa hyvinvoinnin. Hän työskenteli vain tämän tyytyväisyyden tähden. **Eikö tämä tyytyväisyys ole hänen omaansa? Eikö tämä itsetyytyväisyyteen ajava voima ole kaiken hänen niin kutsutun epäitsekään työnsä takana?**

Entinen Yhdysvaltain presidentti Abraham Lincoln pelasti kerran sian nostamalla sen suosta, johon se oli juuttunut ja kun hän teki näin, hänen kehonsa ja vaatteensa tulivat erittäin likaisiksi. Katsojat kysyivät häneltä, miksi hänen, niin valtavan maan presidentin, piti liata itsensä pelastamalla aivan tavallinen sika. Hän vastasi: 'Sain olla mukana tässä toiminnassa, en niinkään vähentääkseni sian kärsimystä, vaan lievittääkseni omaa kärsimystäni, jota koin sian näkemisessä, tein tämän vain oman mielenrauhani tähden!' Se, mitä Lincoln silloin sanoi, on asian käytännöllinen totuus. **Se on vain tämä itsetyytyväisyys – ihmisen oma onnellisuus –, joka on salainen motiivi kaikenlaisten epäitsekäiden tekojen takana! Tätä ei voi mitenkään kiistää.**

Aivan kuten uhraus tehtynä 'minun' lasteni ja 'minun' sukulaisteni vuoksi osoittautuu itsekkyydeksi, koska se johtuu rakkaudesta itseän, samoin rakkaus 'omaan' maahan [*desabhimana*] ja rakkaus 'omaan' äidinkielen [*bhashabhimana*] osoittautuu myös, epäsuorasti, pelkäksi itsekkyydeksi, koska ne ovat peräisin rakkaudesta omaan kehoon 'minänä' [*dehabhimana*]. Se, mikä täytyy tässä panna merkille, on 'minä', joka on luontainen ilmaisussa 'minun'. Hän, joka nousee sanoen, 'Minä uhraan jopa elämäni niin, että minun äidinkieleni voi kukoistaa', tekee niin rakkaudesta itseensä. Samalla tavalla, koska jopa hän, joka uhraa elämänsä maansa vuoksi, pyrkii vain omaan tyytyväisyyteensä, myös hän tekee niin itserakkautensa vuoksi. On olemassa joitakin, jotka ylpeilevät avoimella kansainvälisyydellään verrattuna ahdasmieliseen kansalliskiihkoon. He saattavat sanoa: "En ole niin itsekäs, että olen huolissani vain 'minun' kotimaastani tai 'minun' kodistani; minä haluan, että koko maailma on onnellinen. Tavoitteenani ei ole hyöty jollekin tietylle kielelle tai maalle; eikö tämä ole epäitsekkyyttä?" Kuitenkin jopa tämä kuuluu samaan kategoriaan! Myös tämä mies saa rauhan vasta, kun hän näkee koko maailman rauhassa ja siten se, mitä hän haluaa, on hänen oma rauhansa tai onnensa! Näin ollen on selvää, että myös tämä niin kutsuttu epäitsekkyyden sankari rakastaa omaa itseään! **Tämä todellakin on itserakkautta.**¹⁶ **Sen vuoksi, laki, että jokainen rakastaa eniten itseään, on kiistaton!** Näin ollen sinun täytyy päätellä, että kaikista asioista sinulle rakkain on itse. Näiden kahden johtopäätöksen mukaan: (1), että sinä olet itsellesi kaikista rakkain, ja (2), että rakkaus voi kummuta esiin vain kohti onnea, on selvää, että **sinun täytyy itse olla ikuinen onni** [*paramasukham*]. Missä on onnea, siellä on

---

16 Meidän sanoessamme niin, älköön lukija tulko virheelliseen johtopäätökseen, että me tuemme pahetta – itsekkyyttä. Tähän saakka sanaa 'itsekkyyys' ovat ihmiset käyttäneet väärin tarkoittamaan pahetta. Koska sanaa 'itse' on virheellisesti käytetty tarkoittamaan kehoa, itsekkyyttä on pidetty paheena. Mutta Itsevoivaltaneille [*atma-jnaneille*] sanan 'itse' todellinen merkitys on kokemus, jossa koko maailmankaikkeuden tiedetään olevan 'minä'. Jos me pidämme Hänen kokemuksestaan oikeana päätöksenä, on selvää, ettei 'itsekkyyys' ole pahe.

Toisin sanoen, epäitsekkyyden [*altruismin*] oikea määritelmä, jota ihmiset ovat ylistäneet kautta aikojen, on vain *Jnanin* 'itsekkyyys', joka (Jnani) tietää kaiken olevan Häntä Itseään. Vain *Atma-jnani* on täysin epäitsekes! Niistä kolmesta puolesta, olemassaolo-tietoisuus-autuus [*sat-chit-ananda* tai *asti-bhati-priyam*], jotka ovat meidän todellista luonnettamme, autuuspuoli loistaa kaikissa rakkautena Itseen [*swatma-priyam*]: siksi Itserakkaudessa ei ole mitään ihmeellistä, eikä mitään virhettä. Mutta tuntee Itse, autuuden rajaton muoto, rajallisena muotona, pienenä kehona, yksin on suuri virhe. Siksi 'itsekkyyttä' on pidetty paheena. Tämä tarkastelu tehdään tässä vain, jotta paljastuisi, että Itserakkaus [*swatma-priyam*] on korkein totuus. Tästä aiheesta kirjoittaminen johtaisi tämän kirjan liian suureen laajentumiseen ja siksi sitä käsitellään kirjan '*The Path of Sri Ramana* – Osassa II', jossa Sri Bhagavanin lausunto 'maailman palvelemisesta' [*loka-seva*] ja 'epäitsekkästä toiminnasta' [*nishkamya karma*] selitetään.

rakkautta; koska rakastat itseäsi eniten, **sinä itse olet ikuinen onni**. Täten, emmekö jälleen kerran tule samaan johtopäätökseen?

Se on tämä onnellisuus, sinun oma luonteesi, jota koit syväunessa! Syynä onneesi syväunessa – jopa ilman mielen ja sen välineiden, viiden aistin apua – on, että **onnellisuus on sinun todellinen luonteesi**; itse asiassa **sinä itse olet onnea!**

Tässä sinä saatat kysyä, 'Eivätkö valvetilan aikana viidellä aistilla saadut kokemukset ole onnea?' Tutki syvällisemmin. Sinun tulisi tutkia terävä-älyisellä tarkkaavaisuudella jokaista omaa miellyttävää kokemustasi, jotta havaitsisit, mitä muutoksia tuolloin tapahtuu sisäsi.

Ottakaamme esimerkki. Oleta, että haluat syödä makeisen; heti kun tämä ajatus syntyy sinussa, sinä alat työskennellä hankkiaksesi kaikki tarvittavat ainekset tehdäksesi sen makeisen. Sinä valmistat sen ja alat syödä sitä. Nyt onnea koetaan. Jos analysoit, miten tämä onnellisuus saavutetaan, toisin sanoen, jos sinä tarkkailet onnellisuuden tunnetta, joka nousee sisälläsi, kun syöt, tulet huomaamaan, että ajatusaallot, jotka olivat nousseet halusta makeiseen – 'Minä haluan makeisen' – ja jotka olivat raivonneet siihen saakka, vaikenivat. Nyt ajatusaallot lakkaavat, mutta vain hetkeksi; joten myös onnea koetaan vain hetken. Kun makeinen on syöty, ajatusaallot nousevat uudestaan ja niin onni häviää.

Jotkut saattavat väittää: 'Makeinen on makea; siksi se antaa onnea eikä siksi, että ajatukset lakkaavat. Onnen syynä on makeisen makeus'. Mutta tämä on virhe; se on johtopäätös, jota ei ole riittävästi tutkittu. Katsokaamme miten.

Kieli, makuelin, pystyy vain huomaamaan millä asialla on mikäkin maku: sokerikaramelli on makea, neem on katkera, tamarindi on hapan, suola on suolainen ja niin edelleen. Mutta se on vain mieli, joka päättää mieltymyksistä ja vastenmielisyyksistä: 'Minä haluan tätä makua enkä tuota'. Vaikka asia on katkera, jos mieli haluaa sitä, se saa onnea jopa tässä katkeruudessa. Eikö ole olemassa ihmisiä, jotka vihaavat makeisia ja joilla on erikoinen himo katkeriin asioihin? Samalla tavalla, eikö ole olemassa joitakin, jotka herkuttelevat kuivatulla kalalla, kun taas toiset ajavat maileja paetakseen sen pelkkää hajua? Lisäksi, vaikka joku syö maukkainta ja parhainta ateriaa maailmassa, hänen mielensä saattaa tuolloin olla niin syventynyt joihinkin muihin ajatuksiin, ettei se voi luoda halun ajatuksia tähän maukkaaseen ruokaan ja näin ollen hän ei kykene joko tuntemaan sen makua tai saamaan onnea siitä. Vastaavasti, kun mieli keskittyy muuhun, ihminen voi syödä jopa mautonta ruokaa ilman vastenmielisyyttä. Edelleen, kun joku on nälkäinen ja halu ruokaan on vahva, hän syö ja onnellisena nauttii jopa pahimmasta ja mauttomimmasta valmisteesta. Mitä voimme tästä kaikesta päätellä? **Se ei ole maku, vaan vain mielen ajatusaallot, mieltymysten ja**

vastenmielisyyksien muodossa, jotka ovat vastuussa ihmisen onnesta ja kärsimyksestä.

Voimakkaaseen näläntunteeseen, jopa velli rikkoutuneista riiseistä tai puuro villiriisijauhosta, on kaikkein herkullisinta ruokaa. [Tästä syystä] tässä maailmassa, nautinnon syy ei piile aistikohteiden luonteessa, vaan vain halun voimakkuudessa sitä kohtaan.

'Guru Vachaka Kovai' säe 583

Näin, **jos ajatusaalto**, joka nousee, on vastenmielisyyden ajatus tietyn makuista asiaa kohtaan, sen asian poistaminen rauhoittaa ajatusaallon ja siten mieli vajoaa; siten **onnellisuus**, joka on sinun todellinen luonteesi, **silloin paljastuu**. **Jos ajatusaalto**, joka nousee, on mieltymyksen ajatus tietyn makuista asiaa kohtaan, kun saat tämän asian, **ajatusaalto rauhoittuu** ja mieli vajoaa; joten **tässäkin onnellisuus paljastuu**. Sen vuoksi on selvää heille, jotka innokkaasti tutkivat, että onni koetaan vain hiljentämällä ajatukset, jotka nousevat uudestaan ja uudestaan. Sillä ei ole väliä, onko asia makea tai karvas. **Ajatusaaltojen nouseminen** mieltymysten ja vastenmielisyyksien muodossa asioita kohtaan **yksin on murhetta ja niiden vajoaminen yksin on onnea; siinä kaikki!**

Makeisen syöminen koskee ainoastaan makuaistia. Sama edellä kuvattu prosessi tapahtuu myös, kun kyseessä ovat neljä muuta aistia: kosketus, näkö, haju ja kuulo. Myös syväunessa ajatukset tulevat lepotilaan tilapäisesti, joten onnellisuutta koetaan. Herääminen on ajatusten nousemista, toisin sanoen, ensimmäisen ajatuksen nouseminen, 'Minä olen tämä keho'. Kun herääminen tapahtuu, syväunen onni katoaa. Mitä tästä voidaan päätellä? Ajatukset ovat onnen vihollinen! Onnellisuus vallitsee, kun ajatukset häviävät! Itse asiassa, ajatukset ovat verho, joka kätkee onnen; kun verho poistetaan, onnellisuus paljastuu. **Koska sinä itse olet onnea, kaikki se, mitä sinun täytyy tehdä nauttiaksesi omasta luontaisesta onnellisuudestasi, on pitää loitolla kaikki ajatukset.** Joten ymmärrä tämä totuus, että onnesta, josta sinä nautit syväunessa, joka on luonteeltaan ajatuksista vapaa, voit nauttia myös ajattelusta vapaassa valvetilassa.

Mieltä ajaa ulospäin sen tietämätön näkemys, että onnellisuus on peräisin ulkopuolisista kohteista. Jos mieli perin pohjin ja lujasti vakuuttuu edellä mainitulla tutkimuksella, että onni on sisäpuolella ja että ihmisen todellinen luonne on itsessään onnea, se ei silloin juokse ulospäin, vaan kohti itseään; toisin

sanoen, se pysyy hiljaa Itsessä. **Tämä tieto on ehdoton edellytys tehokkaasti valvoa mieltä.**

Kun syöt makeisen, ajatusaalto siihen mieltymisen muodossa laantuu ja nautit onnesta, joka jo on sisälläsi. Eikö totta? Kuitenkin, ymmärtämättä, että sinä nautit vain siitä onnesta, joka jo on sisälläsi, sinä petät itseäsi luulemalla, että se on peräisin makeisesta! Siksi teet toistuvasti ponnistuksia hankkiaksesi ja syödäksesi enemmän ja enemmän makeisia! Mutta ylitettyään tietyn rajan, makeisista tulee kuin myrkyä, pannen vatsasi sekaisin ja tehden sinusta sairaan. Sama pätee muihin neljään aistinautintoon. Kuuntele tätä tarinaa.

Koira meni polttohautausalueelle. Se poimi terävän luunpalan, josta liha oli täysin palanut ja alkoi rouskutella sitä. Luun terävät reunat lävistivät koiran suun monesta kohdin ja sieltä vuoti verta. Koira pudotti sen, mutta nähdessään veren sotkeneen sen kokonaan, se ajatteli, että veri oli lähtöisin luusta, koska se oli järsinyt sitä voimakkaasti. Se nuoli veren ja alkoi taas pureskella luuta vieläkin ahneemmin, minkä seurauksena suuhun tuli lisää haavoja ja verenvuotoa. Tyhmä koira jatkoi toistamalla tätä luun pudottamisen, veren nuolelman ja uudelleen pureskelemisen prosessia. Vähääkään tämä tyhmä koira ei ymmärtänyt, että itse asiassa veri tuli omasta suusta eikä luusta!

Typerä koira murskaa kuivaa luuta hampaillaan ja saa suuhunsa verisiä haavoja ja nauttii omasta verestä, ylistäen, 'Mikään ei ole niin maukasta kuin tämä luu'.

'Guru Vachaka Kovai' säe 585

Samalla tavalla, kun ihminen nauttii ulkopuolisista kohteista, hän kokee vain hieman onnea, joka on jo hänessä. Mutta, tietämättömyytensä vuoksi, hän ajattelee, että onni tulee ulkopuolisista kohteista ja näin hän käyttäytyy kuin koira tarinassa. Täsmälleen kuten koira, joka rouskutti luuta uudestaan ja uudestaan, koko elämänsä mies toistuvasti etsii ja kokoaa ulkopuolisia kohteita. Mikä on kaiken tämän tulos? Voi! Sanoin kuvaamaton läjä kurjuutta, muutama mielihyvän hiven välissä – siinä kaikki! **Todellakin, kaikki tämä on tietämättömyyttä, toiselta nimeltään *mayaa*!**

Kaikki ihmiskunnan tutkimukset ja ponnistukset kivilaudelta moderniin atomikauteen eri pyrkimysten aloilla, olivatpa ne älyllisiä, tieteellisiä tai sosiaalisia - eivätkö ne kaikki ole samanlaisia kuin koiran ponnistelut, joka väsymättä rouskuttaa luuta? **Älä loukkaannu tästä lausunnosta, joka saattaa näyttää olevan summittainen, sillä kun se kerrottiin ilman poikkeusta, tämä**

on puhdas totuus! Kerro minulle, mitä todellakin ihmiskunta on tehnyt toistaiseksi kehityksen nimissä, muuta kuin hankkinut ja koonnut ulkopuolisia kohteita viiden aistin tyydyttämiseksi? **Kaikki edellä mainitut ihmisten ponnistelut perustuvat vain virheelliseen oletukseen, että onni tulee ulkoisista kohteista.** Onko näillä kahdella mitään keskinäistä erilaisuutta; koiralla, joka ajattelee, että mitä enemmän verta tulee kuivasta luusta, sitä enemmän se rouskuttaa ja miehellä, joka ajattelee, että ihmiskunnasta tehdään entistä onnellisempi keräämällä lisää ja lisää ulkoisia esineitä tieteellisillä parannuksilla ja teollisuuden kehityksellä? Varmasti ei!

Siten, tuntematta oikeaa polkua saavuttaa ikuinen onni, ihmiskunta on kulkenut liian kauan ja juoksee yhä väärään suuntaan! Ei ole mitään väärää miehen rakkaudessa onnellisuuteen. Se on hänen myötäsyttyinen oikeutensa. Se on itse asiassa kaikkien elävien olentojen myötäsyttyinen oikeus. Siispä onni olisi saavutettava eikä sitä pitäisi koskaan tukahdutetaan! Mutta älä puurra saavuttaaksesi maallisen mielihyvän esineitä, jotka antavat vain hiukkasen ohikiitävää onnea. Kohdistu kaikki ponnistelusi vain kohti täyden onnellisuuden saavuttamista. Haluamalla mitättömiä ulkopuolisia kohteita, saat vain ohimenevää ja rajallista onnellisuutta. Sen vuoksi, **älä ole mitättömän halun henkilö! Ole täyden halun henkilö!** Ennen kuin täydellinen onni saavutetaan, älä luovu ponnisteluistasi. Tunne tie kokea aina ja jatkuvasti se onnellisuus [*ananda*], joka olet sinä ja joka on olemassa [*sat*] ja loistaa [*chit*] sisälläsi todellisena luonteenasi. Tämä on tavoite korkein [*purushartha*], todellinen tavoite, jota varten olet syntynyt.

Luku 3

Itsetutkimus on Ainoa Tie Onneen

Siitä, mitä on sanottu, seuraa, että 'Minä olen' [Itse] on onnellisuus. Nyt sitten, kuinka aiomme saavuttaa sen onnellisuuden? Vielä lisäksi, miten nauttia siitä jatkuvasti? **Kun ajatukset lakkaavat, onnellisuus vallitsee ylinnä; se on totuus onnesta.** Vaikka ajattelusta vapaa tila saavutetaan ja onnea koetaan jonkin aikaa, sellainen ajattelusta vapaa tila, joka saavutetaan yhteydellä ulkoisiin kohteisiin, ei kestä kauaa. Sen vuoksi on selvää, ettei ihminen voi koskaan saavuttaa ajattelusta vapaata onnellista tilaa pysyvästi viiden aistin avulla.

Emmekö ole jo huomanneet, että syväuni on onnellinen tila? Joten, onko tämä syväuni loppujen lopuksi ihmiskunnan päämäärä? Se ei voi olla, koska se on myös lyhytikäinen ja sen onni keskeytyy valvetilaan, joka seuraa sen vanassa. Kukaan ei voi jatkaa nukkumista ikuisesti. Ihmisen kertyneet taipumuksensa [*vasanat*] ajatusten muodossa herättävät hänet unesta. Mieli, yhdessä kehon kanssa, toimii pysähtymättä koko päivän. Sellaisen kovan päivätyön lopussa, se [mieli] tarvitsee lepoa yksinkertaisesti pystyäkseen aloittamaan alusta ja toimimaan taas! Siksi mieli, joka on yhteinen nimi ajatuksille, laantuu itsestään syväunessa. Mieli, joka nyt lepää tilapäisesti, ei voi muuta kuin tohkeissaan taas hypätä ulos toimintaan! Jos matkallaan kotiin ihminen joutuu kaatosateeseen ja menee suojaan jonkun talon katetun pylväskäytävän alle, se ei tarkoita, että hän pysyy siellä jatkuvasti. Kun suihku on ohi, hän varmasti jatkaa matkaa. Samalla lailla, mieli saa hieman levätä – se nukkuu. Toiminnan tilaa, jossa se tulee taas ulos, voidaan kutsua joko valveeksi tai uneksi. Näin, kukaan ei voi pysyä unessa ikuisesti ja niin jopa syväuni on vain väliaikaista onnellisuutta. Tällä tilalla, jota kutsutaan syväuneksi¹⁷ ja joka on kahden *vrittin* välissä oleva tila, jotka ovat kaksi ajatusta tai mielen kaksi aktiivista tilaa, on vielä toinen vika. Syväunen aikana mielitieto vajoaa pimeyteen eikä tunne omaa alkuperäistä valoaan [*sat-chit*, olemassaolo-tietoisuus], kun sitä vastoin sen tulisi olla saatettu yhteen ilman että se menettää otettaan tietoisuudestaan. Sen vuoksi, syväuni ei ole täydellisen onnen

---

17 Kaikki pitävät 'syväunta' yleensä merkityksettömänä tilana, mutta syväunen todellisen luonteen, joka on täysin erilainen, paljasti Sri Bhagavan, jonka kokemus on lopullinen auktoriteetti. Se annetaan tämän kirjan kahdeksannessa luvussa, mutta toistaiseksi edetkäämme tavallisten ihmisten oletuksella, joiden syväuni on puutteellinen ja merkityksetön tila.

tila, vapaana virheistä. Mikä sitten on tie kokea sellaista suurta onnea? Kääntykäämme Sri Bhagavanin sanojen puoleen:

[Mielen] tyyntymistä on kahdenlaista, epävarmuutta [*layaa*] ja tuhoutumista [*nasaa*]. Se mikä on epävarmuudessa [*layassa*] tahtoo ilmestyä. [Mutta] jos muoto kuolee, se ei ilmesty.

‘*Upadesa Undhiyar*’, säe 13

On olemassa kahdenlaista mielen imeytymistä. Jos imeytyminen on väliaikaista, sitä kutsutaan '**mano-layaksi**', joka on henkistä liikkumattomuutta; jos mieli imeytyy *layaan*, se nousee ylös aikanaan. Toisenlainen imeytyminen on '**mano-nasa**', toisin sanoen, mielen tuhoutuminen; tällaisessa imeytymisessä mieli kuolee eikä missään olosuhteissa elvy. Koska se on kuollut, se ei voi enää aiheuttaa kärsimystä. Sen vuoksi, onni saatuna toisenlaisesta imeytymisestä, mielen tuhoutumisesta, on ikuista. Se on korkeinta autuutta.

Valvetilassa, kun me nautimme miellyttävistä kokemuksista viidellä aistilla, mielen liikkumattomuus kestää erittäin lyhyen ajan. Syväunessa mielen liikkumattomuuden jakso on hieman pidempi¹⁸. Myös kuolemassa mieli on samalla tavalla vain lepotilassa. Kaikki nämä ovat vain mielen liikkumattomuutta [*mano-layaa*] eikä mielen tuhoutumista [*mano-nasaa*]. Se ei riitä, jos kärsimys [toisin sanoen, mieli] väliaikaisesti imeytyy, sen on hävitettävä. Tämä on ihmiskunnan päämäärä. Mielen tilapäinen liikkumattomuus [*laya*] on kärsimyksen väliaikaista liikkumattomuutta ja mielen pysyvä tuhoutuminen [*nasa*] on kärsimyksen pysyvää tuhoutumista; toisin sanoen, mieli itsessään on kärsimystä! Siksi, ottakaamme selvää, mitä on tehtävä mielen tuhoamiseksi.

Mitä on mieli? Sri Bhagavanin antama tuomio on:

’Mieli on vain ajatusten...’

‘*Upadesa Undhiyar*’ säe 18

Jos luovumme kaikista ajatuksista ja tarkastelemme mitä on mieli, tulemme huomaamaan, ettei sellaista asiaa kuin 'mieli' ole ollenkaan.

---

18 Vaikka meidän on nyt sanottava 'pidempi', tosiasiaassa 'pitkä' ja 'lyhyt' eivät kestä tiukkaa tutkimusta, koska aika itsessään on mentaalinen käsitys [katso '*Guru Vachaka Kovai*', säe 560].

Kun ihminen tarkkaan tutkii mielen muotoa vailla unohtamattomuutta [se on, ilman *pramadaa* eli tarkkaavaisuuden velttoutta], [hän tulee huomaamaan, että] sellaista asiaa kuin mieli ei ole olemassa; tämä on kaikille tarkoitettu suora polku.

‘Upadesa Undhiyar’ säe 17

Mielen tuhoamiseksi riittää, jos ajatukset tuhoutuvat. Ottakaamme siksi selville, mitä ajatukset todellisuudessa ovat. Tämä tutkimus ei ole joutilasta ajanviettoa. Eikö koko maailma kamppaile onnen puolesta? Jopa tähän tutkimukseen ryhdytään tämän saman onnellisuuden saavuttamisen vuoksi. Silloin mikä erilaisuutta on ihmiskunnan pyrkimyksissä yleensä ja tässä ponnistelussa, johon henkinen etsijä ryhtyy? Maallisten ihmisten ponnistelut johtavat vain ohikiitävään onnen ilmestykseen, kun taas tämä etsijän ponnistus – Itsetutkimus – tasoittaa tietä täydelliseen, ikuiseen ja rajattomaan onneen. **Sen vuoksi, tämä tutkimus on paljon tärkeämpää ja arvokkaampaa kuin kaikki muut ihmisponnistukset!** Läpi tämän tutkimuksen, ihmisen on oltava erityisen valpas ja kaivettava esiin kaikkein parhaat ponnistuksensa. Vasta silloin hänen tutkimuksensa tulokset – elämän korkein päämäärä – saavutetaan tässä ja nyt. Tämä on totuus, jota hyvin todistaa Bhagavan Sri Ramanan oma kokemus!

Emmekö me aivan aluksi seuraa ehdotusta tutkia ajatuksia? Mistä syystä? Tavoitteena on tuhota kaikki ajatukset ja siten nauttia täydellistä onnea. Miljoonat ajatukset nousevat meissä, joista meidän on etsittävä ja löydettävä ensimmäinen ja juuriajatus. Kun teemme niin, tulemme huomaamaan, että ensimmäisen persoonan ajatus, 'Minä olen tämä keho', joka nousee heti, kun ihminen herää unesta, on ensimmäinen ajatus. Tämä 'minä'-ajatus on kaikkien ajatusten juuri.

Mieli on vain ajatusten [suuri joukko]. [Kaikista näistä] ajatuksista ajatus 'minä' [tunne 'Minä olen keho'] yksin on juuri. [Siksi] se mitä kutsutaan mieleksi on [tämä juuriajatus] 'minä'.

‘Upadesa Undhiyar’ säe 18

Kolmesta persoonasta – ensimmäisestä [minä], toisesta [sinä] ja kolmannesta persoonasta [hän, se, jne.] – 'minä', ensimmäinen persoona, on ensimmäinen, joka nousee. Jos ensimmäinen persoona ei nouse, toista ja kolmatta persoonaa ei tule olemassaoloon. Ensimmäinen persoona on vain ajatus 'minä' ja tämä yksin on mieli. Toiset ja kolmannet persoonat nousevat vasta ensimmäisen

persoonan, 'minän', nousun jälkeen. Maailma ei ole mitään muuta kuin toisia ja kolmansia persoonia. Syväunessa ensimmäisen persoonan tunnetta, 'minä olen keho', ei ole olemassa; siksi maailmaa [toisia ja kolmansia persoonia] ei ole olemassa.

Jos ensimmäinen persoona, minä, on olemassa, silloin toinen ja kolmas, sinä ja hän, ovat myös olemassa...

'Ulladhu Narpadhu' säe 14

"Jos ei ole 'minä'-ajatusta, mitään muutakaan ei ole olemassa..."

'Sri Arunachala Ashtakam' säe 7

Jos 'minä'-ajatusta – kaikkien ajatusten juurta – estetään nousemasta, myös kaikki muut ajatukset estyvät. Jos mies haluaa hävittää miljoonia lehtiä ja satoja oksia sisältävän puun, eikö se riitä, jos hän kaataa rungon? Samalla lailla, mies, joka yrittää tuhota kaikki miljoonat ja miljoonat ajatukset, onnistuu siinä, jos hän tuhoaa 'minä'-ajatuksen, niiden juuren. Emmekö me aloittaneet tavoitteenamme tutkia ajatuksia? Siitä, mitä edellä on todettu, selviää nyt, **ettei ole tarpeen tutkia joka ikistä ajatusta, ja että tutkia ainoastaan 'minä'-ajatusta, kaikkien ajatusten juurta, on täysin riittävää.**

Jotkut saattavat kysyä, 'Eikö onnellisuus saavuteta tuhoamalla ajatukset? Jos asia on näin, miksi mitään ajatusta tulisi tutkia? Eikö se ole turhaa?' He voivat jopa lainata Bhagavan Sri Ramanaa, joka sanoi kerran [kirjassa 'Kuka minä olen?'], 'On turhaa tutkia roskia, jotka kaikki on heitettävä kertaheitolla pois'. Tällainen huonosti istuva kysymys saattaa johtua Sri Bhagavanin opetusten väärästä käsityksestä. Katsokaamme kuinka. Se, mitä Sri Bhagavan sanoi, on: 'On turhaa tutkia kaikkien perusoletusten [toisten ja kolmansien persoonien – ei-Itsen] eri ominaisuuksia, joka (persoonat) peittävät Itsen.' Kuinka paljon hyvänsä me tutkimme ajatuksia, jotka liittyvät toisiin ja kolmansiin persooniin, ne eivät koskaan häviä, vaan vain kasvavat. Hän ei ole koskaan sanonut, että ensimmäisen persoonan tutkimisesta [eli Itsetutkimuksesta] olisi luovuttava! **Ensimmäisen persoonan ajatuksella, 'minällä', on tämä omalaatuinen ominaisuus: jos [kysymällä 'Kuka minä olen?'] kiinnitetään huomio siihen, jotta saataisiin selville mikä se on, tämä 'minä'-ajatus häviää.** Mutta toisaalta, mitä enemmän me kiinnitämme huomiota ajatuksiin, jotka liittyvät toisiin ja kolmansiin persooniin, sitä enemmän ne lisääntyvät. Elokuvateatterissa, mitä kauemmas

valkokangasta siirretään projektorista, sitä suuremmiksi kuvat tulevat; ja mitä lähemmäs valkokangasta siirretään kohti projektorista, valonlähdettä, sitä pienemmäksi kuvat tulevat, jopa pelkän pisteen kokoisiksi. Samalla lailla, mitä enemmän mielen huomio kohdistuu toisiin ja kolmansiin persooniin, sitä enemmän maailmakuvat [toisin sanoen, ajatukset] lisääntyvät; mutta jos huomio käännetään kohti Itseä, mielen valon lähdettä, mieli [toisin sanoen, ensimmäinen ajatus, 'minä'] itse häviää. Me tulemme tutkimaan tätä syvemmin luvussa kahdeksan, 'Itsetutkimuksen tekniikka'.

"Ajatus 'Minä olen tämä keho lihaa ja verta' on ainut lanka, joka lävistää lukemattomat muut ajatukset. Sen vuoksi, jos me käännymme sisäänpäin, 'Missä on tämä minä?', kaikki ajatukset [mukaan lukien 'minä'-ajatus] tulevat loppumaan ja silloin Itsetuntemus spontaanisti loistaa luolan [sydämen] sisällä 'Minä-Minänä' ..."

'Atmavidya Kirtanam', säe 2

Aivan kuten kaikki rukousnauhan helmet putoavat maahan, kun lanka katkaistaan, samoin myös jos me, jotka haluamme tuhota kaikki ajatukset, tutkimme ensimmäisen persoonan ajatusta, 'minää', joka kulkee läpi ja ylläpitää kaikkia toisen ja kolmannen persoonan ajatuksia, kuten lanka läpi helmien, ne kaikki tulevat vaivattomasti tuhoutumaan.

'... Kun ensimmäinen persoona lakkaa olemasta, kun ihminen tutkii tuon ensimmäisen persoonan totuutta, silloin toisen ja kolmannen persoonan olemassaolo päättyy ...'

'Ulladhu Narpadhu' säe 14

Täten, 'minä'-ajatuksen tuhoamisen menetelmä on myös menetelmä, joka tuhoaa kaikki muut ajatukset. Sen vuoksi, se, mikä on oleellista, on tuhota ensimmäisen persoonan ajatus, 'minä'. Ainoa tapa tuhota se, on tutkia sen luonnetta! Ei ole muuta tapaa!!

"... Kuinka muuten saavuttaa se tila, jossa 'minä' [ego] ei nouse – egottomuuden tila – ellemmme etsi lähdettä, josta 'minä' nousee? ..."

'Ulladhu Narpadhu' säe 27

(Aiemmin kääntämäni säe on kirjoitettu hieman erilaisin sanakääntein!)

Jopa itsensä luovuttamisen polulla, joka on antautumisen [*bhaktin*] polku, ensimmäisen persoonan, ajatuksen 'minä' tuhoutuminen saavutetaan luovuttamalla se Jumalalle, tulemalla tuntemaan sen luonteen arvottomuus [joko tietämällä, että ego-'minä' on olematon tai tietämällä, että Itse, todellinen 'Minä', on ainoa olemassaolo]. Näin ollen, kaikki, mikä on välttämätöntä, on tutkia ensimmäisen persoonan 'minä'-ajatusta yksin. Tulemme näkemään luvussa seitsemän, 'Itsetutkimus', miten se tuhoutuu kyselyllä.

Luku 4

Kuka Minä Olen?

Mikä on tämä 'minä'? Toisin sanoen. 'Kuka minä olen?'. Emmekö me kaikki yleensä sano 'Minä... Minä...'? Mitä me tarkoitamme, kun sanomme niin? Jos meiltä kysytään, mitä tarkoitamme, kun sanomme sanan 'minä', meidän on myönnettävä, ettemme ole vielä löytäneet oikeaa vastausta tähän kysymykseen! Miksi? Koska aina, kun sanomme 'minä', me puhumme vain kehostamme. Eikö nimi ole annettu keholle? Me yleensä pidämme sitä nimeä kyseisen henkilön nimenä. Jos siltä henkilöltä kysytään, 'Kuka sinä olet?', hän vastaa: 'Minä olen Rama'. Jos joku kutsuu, 'Rama', vain se henkilö katsoo takaisin. Koska muilla kehoilla on muita nimiä, vain tätä kehoa on pidettävä Ramana. Sen vuoksi nimi tarkoittaa kehoa. Koska hän uskoo, että hän on keho, hän tuntee, että hän on Rama eikä kukaan muu. Eikö ole olemassa monia muita tapauksia, joissa me käyttäydymme ikään kuin olimme vain tämä keho? Sen vuoksi on selvää, että jokainen meistä on vakuuttunut siitä, että keho on 'minä'.

Mutta jos me lähestymme henkilöä, osoitamme hänen kättään ja kysymme, 'Mikä tämä on?', pian tulee hänen vastauksensa 'Tämä on minun käteni'. Samalla tavalla, kun me kysymme kustakin hänen ruumiinosastaan, hän sanoo, 'Tämä on minun jalkani, tämä on minun vatsani, tämä on minun rintani, tämä on minun selkäni, tämä on minun pääni' ja niin edelleen ja niin edelleen. Näin hän on lopulta myöntänyt, 'Tämä koko keho on minun'. Kun hän sanoo, että se on hänen kehonsa, nyt tulee selväksi, että keho on vain hänen hallussaan, toisin sanoen, että hän on hallitun, kehon, haltija. Jos näin on, voiko hän olla keho, hänen hallittunsa? Eikö hän ole sen haltija? Jos häneltä edelleen kyselee, 'Jos tämä keho on vain sinun hallussasi, kuka olet sinä, sen haltija? Voitko sinä olla tämä keho? Voiko hallittu olla sen haltija?', hän nyt myöntää, ettei hän ole keho, vaan se keho on vain hänen huostassaan.

Sama henkilö, joka vähän aikaa sitten, kun häntä puhuteltiin kehonsa nimellä, väitti, 'Minä olen todellakin tämä keho', nyt itse myöntää, 'Minä en ole tämä keho, se on vain minun hallussani'. Samalla tavalla hän viittaa myös mieleensä, 'Minun ajatukseni ovat kuin tämä – minun mieleni on kuin se'. Siksi, kuinka hän voi olla joko mieli tai keho, jotka ovat vain hänen hallintojaan? Mitä opimme tästä kaikesta? **Kukaan ei vielä tiedä, mitä hän todella on!** Ihminen,

joka on vielä epävarma – ei pysty tietämään, mitä hän todella on, vaikka hän on lähin ja rakkain itselleen –, yrittää kovasti tietää niin monia kaukaisia asioita maailmassa. Mikään ei voisi olla naurettavampaa! Kun jopa tieto omasta itsestään on täynnä hämmennystä ja ratkaisemattomia epäilyjä, onko se mitään ihme, että hänen tietonsa monista muista asioista [maailmasta ja Jumalasta], jotka on hankittu mielellä lukemalla, kuulemalla ja kokemalla, ovat myös täynnä epäilyjä? Miten joku, joka ei tiedä edes päässään olevien lasiensa väriä, päättää muiden asioiden oikean värin katsomalla noilla värillisillä laseilla? Samalla tavalla, olipa hän kuinka oppinut, rikas tai voimakas tahansa, **jos ihmisellä ei ole selkeää tietoa siitä, mitä hän todella on, kaikki hänen oppinsa, suuruutensa ja voimansa ovat pelkästään kuvitteellisia! Siten, ensimmäinen läksy opittavaksi koskee ihmisen omaa itseä.** Jatkakaamme sen vuoksi kyselyä 'Kuka minä olen?'

Vaikka jotkut ihmiset hyväksyvät edellä tehdyn tutkimuksen, etteivät he voi olla tämä eloton keho, mutta, koska he eivät pysty tietämään oikein 'minän' todellista luonnetta, he ovat edelleen sitä mieltä, että 'minä' on kehon, aistien, mielen ja hengityksen [*pranan*¹⁹] loppusumma. Sen vuoksi meidän täytyy selvästi tietää mikä tämä 'minä' on, ilman pienintäkään epäilystä tai väärä samaistusta, toisin sanoen, ilman, että sekoitamme yhden asian toiseksi. Se ei riitä, jos ihminen hyväksyy sen, ettei hän ole keho, pelkkä lihakasa. Tarkkailemalla hengityksen ja verenkierron prosesseja, jotka jatkuvat, vaikka keho makaa hiljaa, jotkut saattavat ajatella, että *prana* on ehkä 'minä'. Onko olemassa muuta testiä, jota me voimme käyttää määrittelemään tiettyä asiaa 'ei-minäksi'? Kyllä on! **Testi on selvittää, 'Olemmeko olemassa vai ei ilman kyseisen asiaa?!'** Käyttämällä tätä testiä, voimme edetä menestyksekkäästi meidän kyselyssämme aivan loppuun saakka.

Väärä samaistus 'Minä olen keho' on itsessään kaikki nämä: mieli [*manas*], äly [*buddhi*], taipumusten varasto [*chittam*], ego [*ahankara*], väärä tieto [*ajnana*], tietämättömyys [*sunya*], maya, ja niin edelleen. *Prana* on tämän mielen karkea muoto ja niin on fyysinen keho! Jopa mieli on keho, mutta hienovarainen keho; *prana* on hieman karkeampi kuin mieli; ja keho lihaa ja verta on edelleen karkeampi kuin *prana*; Hienovarainen mieli hienosyisemmässä muodossaan on taipumukset [*vasanat*] tai tietämättömyyden pimeys. Luokitelkaamme kaikki nämä mielen muodot kolmeen luokkaan, nimittäin karkeaksi, hienovaraiseksi ja kausaaliseksi kehoksi.²⁰ Kaikki karkeat muodot – keho, verenkierto ja hengitys –,

19 Sana *prana* ei tarkoita ainoastaan hengitysprosessia keuhkoissa, vaan se sisältää myös täydellisen aineenvaihdunnan kehossa.

20 Viisi tuppea [*kosaa*] luokitellaan näihin kolmeen kehoon [*sarira*] seuraavasti: 1) fyysinen keho, joka kasvaa ruuasta [*annamaya kosa*] ja hengitys eli *prana* [*pranamaya kosa*] muodostavat karkean kehon [*sthula sarira*]; 2) mieli [*manomaya kosa*] ja äly eli *buddhi* [*vijnanamaya kosa*]

jotka havaitaan mielellä viiden aistin kautta, muodostavat karkean kehon; tämä johtuu siitä, että kaikki nämä havaitaan selvästi mielellä, hienovaraisella keholla, joka on toisena meidän luokituksessamme. Vaikka *sastrat* yleensä luokittelevat *pranamaya kosan* hienovaraisen kehon luokkaan, me olemme täällä luokitelleet sen karkean kehon luokkaan, koska se selvästi havaitaan mielellä kohteena, joka muuta kuin mieli ja siten tämä auttaa meitä suuressa määrin testimme soveltamisessa. Lisäksi, koska kaikki nämä viisi tuppea on lopulta hylättävä 'ei-minänä' [ei-Itsenä], kukaan hieman täysijärkisempi ei hyväksy, että se luokitellaan jompaankumpaan näistä kehoista²¹. Nyt, käyttämällä yksinkertaista testiä, joka mainittiin edellä, katsokaamme olemmeko me tämä karkea keho.

Syväunessa emme ole tietoisia tästä karkeasta kehosta. Mitä me päättelemme tästä? Eikö ole ilmeistä, että me voimme olla olemassa ilman tätä lihamassaa? Joillakin on tapana väittää Sri Bhagavana vastaan: 'Keho ei lakkaa olemasta syväunessa. Vaikka syväunessa ihminen ei voi olla tietoinen kehon olemassaolosta eikä hengityksen liikkeistä eikä verenkierrosta siinä, silti ne havaitsevat muut, jotka ovat hereillä'. Mutta Sri Bhagavanin, Totuudentietäjän [*mahanubhavin*] lausunto on täysin tämän vastainen. Hänen mukaansa, "Syväunessa kehoa ja maailmaa ei ole, silti ihmisen oman olemassaolon, 'Minä olen', kokee jokainen". Kuva, toisin sanoen, keho ja maailma nousee vasta, kun mieli nousee, on olemassa vain niin kauan kuin mieli on olemassa ja katoaa kun mieli laskeutuu; sen vuoksi, onko maailma mielestä erillään?²² Koska mikrokosmos on makrokosmos, keho on maailma. Ilman kehoa maailmaa ei ole

---

muodostavat hienovaraisen kehon [*sukshma sarira*]; ja 3) syväunen tyhjiys, jossa onnellisuus vallitsee [*anandamaya kosa*] muodostaa syykehon [*karana sarira*]. Seuraava säe voidaan huomioida tässä:

Keho muodostuu viisinkertaisesta tupesta; siksi kaikki viisi tuppea sisältyvät yhteen sanaan, keho. Onko maailmaa olemassa ilman kehoa? Onko kukaan nähnyt maailmaa ilman kehoa?

'Ulladhu Narpadhu' säe 5

21 Tämä on se, mitä Sri Bhagavan todella tarkoitti, kun Hän sanoi kirjassa 'Kuka minä olen?', "On turha tutkia roskia [tai kiistellä] roskien [luokittelusta], jotka kaikki on heitettävä pois kertaheitolla'.

22 Maailma ei ole mitään muuta kuin viiden aistinelimen havaitsemien kohteiden ruumiillistuma. Sen jälkeen kun, viiden aistinelimen kautta, yksittäinen mieli havaitsee maailman, maailma ei ole mitään muuta kuin mieli. Voiko maailmaa olla mielestä erillään?

'Ulladhu Narpadhu' säe 6

olemassa. Kaikki, mikä on olemassa maailmana, heijastuu kehosta. Siksi Sri Bhagavan kysyy [*'Ulladhu Narpadhun'* säkeessä 5]: 'Onko kukaan nähnyt maailmaa ilman kehoa?' Lyhyesti, maallisten ihmisten [*ajnanien*] väite on, "Keho ja maailma ovat todella olemassa syväunessa, kun taas tietoisuutta 'minä' ei siellä ole". Mutta Sri Bhagavanin lausunto on täysin päinvastainen: "Kehoa ja maailmaa ei ole syväunessa, kun taas tietoisuuden 'minä olen' kokevat kaikki". Nyt, onko keho todella olemassa syväunessa? Sillä jos keho on olemassa syväunessa, myös maailman on oltava siellä²³. Koska keho ei voi olla olemassa ellei mieli nouse, miten se voi olla olemassa syväunessa, kun mieli ei nouse? Ja koska kehoa ei ole syväunessa, miten sitten maailma voi on siellä? Sen vuoksi, yrittäkäämme ymmärtää Sri Bhagavanin lausunto, että kehoa ja maailmaa ei ole syväunessa.

Jos me sanomme, että asia on olemassa, sen olemassaolon täytyy yhdistyä tietoisuuteen, toisin sanoen, se pitäisi itse tietää oma olemassaolonsa. Sen ei tulisi tarvita todistetta tai minkään muun apua joko tietämään sen olemassaoloa tai todistamaan sen olemassaoloa. Sillä olemassaolo ja olemassaolon tieto [toisin sanoen, olemassaolo ja tietoisuus, *sat* ja *chit*] eivät ole kaksi eri asiaa.

Toisen tietoisuuden olemattomuudesta johtuen tiedämme sen, mikä on olemassa. Se, mikä on olemassa [todellisuutena eli *satina*], on tietoisuus [eli *chit*]...

'Upadesa Undhiyar' säe 23

Siten, tietoisuus ilman olemassaolo ei ole lainkaan tietoisuutta; samalla lailla, olemassaolo ilman tietoisuutta ei ole lainkaan olemassaoloa. Tieto siitä, että nukuimme, on osoitus olemassaolostamme tuolloin. Onko meidän kysyttävä muilta, jotta voimme tietää nukuimmeko me vai emme? Koska me yksin olemme se, jolla on tieto, että olemme nukkuneet, eikö tämä aito tieto todista, että me todella olimme olemassa syväunessa? Kun olemassaolomme ja tietoisuutemme [*sat..chit*] syväunessa on näin kiistaton, jos keholla ja maailmalla oli myös sellainen kiistaton olemassaolo ja tietoisuus, miksi ne [keho ja maailma] tarvitsevat toisten todistusta todistamaan olemassaoloaan syväunessa? Koska toisten todistusta tarvitaan osoittamaan, että keho ja maailma ovat olemassa syväunen aikana, eikö ole selvää, ettei niiden olemassaolo ole itsestään selvää?

---

23 Maailmaa ei ole olemassa kehosta erillään; kehoa ei ole olemassa mielestä erillään; mieltä ei ole olemassa Tietoisuudesta erillään; ja Tietoisuutta ei ole olemassa Itsestä erillään, joka on Olemassaolo.

Koska me olemme todistaneet, että olemassaolo ilman tietoisuutta ei ole lainkaan olemassaoloa ja koska tieto siitä, että keho ja maailman ovat olemassa syväunessa, ei ole itsestään selvää, voimme varmasti vakuuttaa, että niiden olemassaolo on perusteeton. Sen vuoksi, päätelkäämme, ettei kehoa ja maailmaa ole syväunessa²⁴. Näin ollen, koska kukaan ei voi kieltää, että hän oli olemassa syväunessa, **ihmisen oma olemassaolo syväunessa ja kehon ei-olemassaolo siellä täytyy kaikkien hyväksyä.**

Monet, joilta puuttui ymmärryksen kypsyyttä, kun ensimmäisen kerran vierailevat Sri Bhagavanin luona ja tutkivat todellisuuden luonnetta kuten Hän paljasti ja kuten edellä todettiin, eivät voineet tarttua tietoon ja olla vakuuttuneita siitä, että olemassaolo [*sat*] ja tietoisuus [*chit*] ovat yksi ja sama ja siksi toistuvasti kiistelivät Hänen kanssaan. Toisaalta, jotkut, jolla oli arvostelukykyä ja terävä, selkeä äly, joita ei jo sekoittanut pelkkä *sastrojen* tutkiminen ilman mitään harjoitusta, vakuutuivat täysin heti, kun he kuulivat Sri Bhagavanin selityksen [, ettei kehoa ja maailmaa ole syväunessa], että se yksin on oikea; siksi, he pystyivät etenemään pitkin tutkimisen polkua, mutta he, joilla ei ollut älyn kypsyyttä, eivät pystyneet hyväksymään kehon ja maailman olemattomuutta syväunessa, pysähtyivät eivätkä voineet enää edetä polulla.

Tietäen hyvin, ettei etsijä voi tietää, 'Minä en ole keho' [*deham naham*] ja siten luopumaan kiintymyksestään siihen ellei hän vakuutu täysin omalla kokemuksellaan, 'Minä voin olla olemassa jopa ilman kehoa', Sri Bhagavan, samalla kun julistaa Vedantan kauas kaikuvaa kutsua, '*deham naham koham soham*', sanoo tamiliksi omilla Armonsa sanoilla:

*“Deham ghatamnihar jadamidar kahamenum tihazhviladal
Naham jadalamil tuyiliniil dinamurum namadiyalal...”*

"Keho [*deham*] on eloton kuin saviruukku. Koska sillä ei ole tietoisuutta 'minä' ja koska meidän olemassaolomme koetaan [tietona 'Minä olen'] päivittäin syväunessa, jossa kehoa ei ole, se ei ole 'minä' [*naham*] ... "

‘Ulladhu Narpadhu-Anubandham’, säe 10

---

24 Seuraavan loogisen päättelyn mukaisesti: 'Se, mikä näyttää olevan olemassa yhteen aikaan eikä toiseen aikaan, on tosiasiaa olematonta vaikka se näyttää olevan olemassa', keho ja maailma ovat olemattomia jopa niiden näennäisen olemassaolon aikana, toisin sanoa valvetilan ja unen aikana.

Silti jotkut Sri Bhagavanin opetuslapset tiuskaisivat usein: "Tämän säkeen sanskritinkielinen alkuperäinen versio sanoo, '*apeta supti samaye*', mikä tarkoittaa, että syväunessa keho on pelkästään poissa, lähtenyt tai ilmenemättä; eikö tämä tarkoita sitä, ettei meidän tarvitse hyväksyä kehon täydellistä olemattomuutta syväunessa?", Ellei etsijän mieltä ole hyvin kyllästetty vakaumuksella, ettei kehoa ole lainkaan syväunessa, sille annetaan mahdollisuus kuvitella, että syväunessa muut asiat kuin 'minä' – tietoisuus, nimittäin keho ja maailma, ovat olemassa ainakin joissain hienovaraisissa muodoissa ja että tulevaisuudessa ne voivat kehittyä joihinkin erittäin upeisiin muotoihin. Vasta kun mielelle annetaan tämä tilaisuus, sillä on mahdollisuus muodostaa tällaisia merkityksettömiä teorioita kuolemattomina kehoina [jumalallistaa ihmiskuntaa] ja taivaallistaa maailmaa! Sen vuoksi, selvittääkseen näiden etsijöiden epäilyt, tulee tarpeelliseksi kertoa seuraava tapahtuma²⁵.

Alkuperäinen sanskritinkielinen säe²⁶, jonka Sri Bhagavan kirjoitti vuonna 1927, oli seuraavanlainen:

*'Deham mrimmaya vajjadat makamaham buddhir natasya styato
Naham tattadabhava supti samaye siddhatma sadbhavata..'*

jossa tarkka sana, jota Hän käytti, oli '*abhava*'. Mutta opetuslapsi, Kavya Kanta Ganapati Sastri, ehkä sen vuoksi, ettei hän silloin pystynyt hyväksymään kehon olemattomuutta syväunessa ja uskoen, ettei keho ole täysin olematon, vaan että se on edelleen olemassa syväunessa ainakin ilmenemättömässä [*apeta*] tilassa, muutti tekstin muotoon '*apeta supti samaye*'²⁷. Sri Bhagavanin havainto on: 'Sitä ei ole olemassa [*abhava*]!' 'Se kyllä on olemassa, ainakin *apeta* tilassa', on ehkä tämän opetuslapsen näkemys²⁸. Samalla kun käänsi saman säkeen tamiliksi, Sri Bhagavan on käyttänyt tamilin sanoja '*jadalamil*', mikä tarkoittaa sitä, ettei kehoa ole lainkaan olemassa. Jos Sri Bhagavan olisi ollut samaa mieltä ajatuksesta, joka

25 Tämä tapaus kerrottiin Sri Muruganarille. Se mainitaan myös kirjassa '*Day by Day with Bhagavan*' [20.1.1946 aamulla].

26 Sri Bhagavanin alkuperäisen sanskritinkielisen säkeen Sri Ramanasramam julkaisi '*Sri Ramana Hridayamin*' säkeenä 56 kirjasessa nimeltä '*Revelation*':.

27 Kavya Kanta Ganapati Sastri näyttää käyttäneen ilmaisua '*apeta suptisamaye*' vain merkityksessä 'syväunen aikana, kun keho ei ilmene' eikä merkityksessä 'syväunen aikana, kun keholla ei ole minkäänlaista olemassaoloa'. Merkitys, jonka hän antaa sanalle *apeta*, voivat selvästi ymmärtää he, jotka lukevat hänen sanskritin kommenttinsa kirjasta '*Upadesa Saram*' säe 30.

28 Koska prosodista virhettä ei ole alkuperäisessä sanassa *abhava*, jota Sri Bhagavan käytti, sana *apeta* on täytynyt korvata vain siksi, että Ganapati Sastrin ajatus oli päinvastainen Sri Bhagavanin sanalle. Sillä jos sana *apeta* antoi saman merkityksen kuin *abhava*, mitä tarvetta oli vaihtaa?

ilmaistiin korvaamalla se toisella, Hän olisi kääntänyt sen mukaisesti: mutta Hän on vahvistanut oman ajatuksensa [toisin sanoen, *abhavan*] kääntämällä vain sanan, jota käytettiin Hänen alkuperäisessä sanskritin luomuksessaan. Sanskritin versio, joka on nyt painettuna, [kaikissa muissa kirjoissa paitsi '*Sri Ramana Hridayam*'] on vain opetuslapsen vaihdokas eikä Sri Bhagavanin alkuperäinen!

Vain myönnytyksenä kehittymättömien mielen heikkoudelle, jotka uskovat, että keho ja maailma todella ovat olemassa, *sastrat* rauhoittavat heitä sanomalla: 'Luomakunta [keho ja maailma] tuli kerran ulos Jumalasta tai Itsestä [*atmanista*]; se häviää Häneen syväunen, kuoleman ja liukenemisen [*pralayan*] aikaan ja tulee uudestaan ulos'. Nämä rauhoittavat sanat eivät ole absoluuttinen totuus [*paramarthika satya*] ja siksi ne eivät voi antaa täyttä tyydytystä meille, jotka kaipaavat ja yrittävät tietää ainoastaan absoluuttisen totuuden. Nämä *sastrojen* selitykset eivät pysy pystyssä Bhagavan Sri Ramanan, *Maha Gurun* henkilökohtainen kokemuksen edessä, joka (Ramana) ei koskaan salaa, edes vähiten, absoluuttista totuutta keneltäkään; siksi meidän ei tarvitse pitää niitä Hänen suorana opetuksenaan. Saman ajatuksen on hyvin ilmaissut seuraavassa säkeessä Sri Muruganar, Sri Bhagavanin paras opetuslapsi:

Vaikka Guru Ramana opetti eri oppeja niiden ymmärryksen mukaan, jotka tulivat Hänen luokseen, me kuulimme Häneltä itseltään, että ajata²⁹ yksin on todella Hänen *oma* kokemuksensa. Näin sinun pitäisi tietää.

'Guru Vachaka Kovai' säe 100

Koska olemme olemassa jopa nukkuessa, kun kehoa ei ole, meidän on todettava, aiemmin hahmotellun perustestin mukaan, ettemme voi olla karkea keho [fyysinen keho, hengitys ja verenkierto].

Tarkastelkaamme nyt hienovaraista kehoa. Mieli [joka on ajatukset] ja äly muodostavat tämän hienovaraisen kehon. Me tiedämme, että mieli on vain ajatusten kokoelma. Jopa valvetilassa, eikö meillä joskus ole, ilman ponnistusta, hiljaisuuden hetkiä, kun kaikki ajatukset häviävät? Lakkaammeko olemasta niinä ajatuksettomina jaksoina? Ei, jopa silloin me toki olemme olemassa. Olemme kuitenkin kuulleet ihmisten valittavan, 'Koko minun valveillaoloaikani on täynnä pelkkiä ajatusten aaltoja ja aaltoja enkä ole koskaan kokenut ajatusten tyyntymistä kokonaan'. Hyvä on, on oikein toivottaa tervetulleeksi ja vastata valittelun.

²⁹ *Ajata* on tieto, ettei mikään – ei maailma, sielu eikä Jumala – koskaan tule olemassaoloon ja että 'Se, mikä on' on aina olemassa sinä mikä se on.

Jaksot, jolloin ajatusten aallot häviävät omasta aloitteestaan valvetilassa, ovat 'hiljaa olemisen' [*summa iruttal*] tai Itsessä pysymisen [*nishtha*] tilaa. Etsijät, joilla on ollut tämä kokemus, voivat helposti ymmärtää totuuden, 'Me voimme ja todella olemme olemassa jopa ilman ajatuksia'. Jo heidän vuokseen, jotka ovat valittaneet, tutkikaamme syvemmälle. Emmekö ole jo todenneet, että kaikista ajatuksista, jotka nousevat unesta, ensimmäisen persoonan ajatus, 'Minä olen keho', on ensimmäinen? Kaikki muut ajatukset, jotka koskevat toisen ja kolmannen persoonan kohteita, moninkertaistuvat vain nappaamalla kiinni tästä ensimmäisestä ajatuksesta. Jopa heiltä, joiden ajatukset eivät poistu valvetilassa, eivätkö kaikki ajatukset katoa, kun uni valtaa heidät, sillä ensimmäinen ajatus, 'Minä olen keho', itse laantuu tuolloin? Siten, eikö jokainen meistä ole päässyt ajattelusta vapaaseen tilaan unettomassa unessa? Siellä emme ole olemattomia!

"... jopa unitilassa, joissa ei ole ego-'minää', me emme ole olemattomia! "

(Oma, aiempi käänökseni: ...jopa syväunessa, joka on vailla 'minää' ['minä'-ajatusta, mieltä].)

‘Upadesa Undhiyar’ säe 21

– sanoo Sri Bhagavan. Joten, meidän perustestimme mukaisesti, koska olemme olemassa jopa mielen poissa ollessa, me emme ole mieli.

Edelleen, samalla tavalla kuin tämä 'minä olen keho'-tietoisuus [*dehatma-buddhi*] tarttuu karkeaan kehoon 'minänä', se voi myös takertua hienovaraisesti moniin muihin kehoihin. Esimerkiksi, kun karkea keho ei ole aktiivinen, eikö mieli toimi? Uni on yksi tällainen tapaus. Se on esimerkki meidän hienovaraisen kehomme ottamisesta. Unen aikana mieli – ikään kuin se olisi ottanut toisen karkea kehon – toimii ja tuntee monia asioita tämän kehon kautta. Tämä unikeho on yksinkertaisesti mentaalinen heijastuma. Se ei ole mitään muuta kuin mieli itse. Niinpä sitä voidaan kutsua myös hienovaraiseksi kehoksi. Mutta emmekö me ole olemassa unettomassa unessa? Sen vuoksi, koska me voimme olla olemassa jopa ilman tätä unikehoa, voimme selvästi ymmärtää, ettei se ole 'minä'. Meidän ei pitäisi ajatella, että mieli toimii siten hienovaraisen kehon kanssa vain unessa. Jopa valvetilassa, emmekö me näe valveunia? Myös silloin sama ilmiö tapahtuu. Oletetaan, että me istumme emmekä nuku ja kuvittelemme, että matkustamme kaukaiseen maahan, tapaamme siellä ystävän, puhumme hänen kanssaan ja teemme kaikkia elämän ylä- ja alamäkiä. Tuolloin keho, jonka kanssa näytämme

menevän, tulevan, puhuvan ja niin edelleen, on myös meidän hienovarainen kehomme. Me tiedämme, että nämä hienovaraiset kehot, joita näin otamme silloin tällöin, ovat ohimeneviä. Kun heräämme unesta, unikeho on mennyt. Samalla tavalla, kehosta, jonka omaksuimme päiväunessa, tulee myös epätodellinen [olematon]. Toisin sanoen, nämä kehot ovat vääriä muotoja, jotka tulevat meille ja menevät. Näin voimme päätellä, että olemme olemassa näiden kehojen poissa ollessa. Sen vuoksi, ne eivät ole 'me'.

Nyt, jos me tutkimme tarkemmin, huomaamme, että meillä on toisenlainen keho, jopa hienovaraisempi (syvällisempi) kuin hienovaraisen keho. Myös tähän, tukemaan tätä, jokaisella meistä on oma kokemus, nimittäin uneton nukkuminen. Tuolloin meillä ei ole karkeaa eikä hienovaraista kehoa. Kun mieli on täysin laantunut, me uppoamme rauhassa täydelliseen pimeyteen, tietämättä mitään. Kun mieli nousee uudelleen tästä pimeydestä, seurauksena on joko uni tai herääminen. Kun me heräämme syväunesta, me muistamme kokemuksemme näin, 'Nukuin onnellisena enkä nähnyt unta'. Toisin sanoen, me tiedämme, että olemme olemassa myös siinä näennäisen pimeyden tilassa, jossa ei ollut edes unta. Tätä pimeää tilaa kutsutaan syykehoksi³⁰. **Me, jotka tiedämme, että tiesimme, että olimme olemassa siellä, on todellinen 'minä'.**

Syväunessa ego [*ahankara* – mieli liitteidensä muodossa] on yhä elossa taipumusten [*vasanoiden*] hyvin hienovaraisessa muodossa; se on tämä muoto, joka on se pohja ja syy hienovaraisten ja karkeiden kehojen nousuun ja siksi sitä kutsutaan syykehoksi. Jopa kuolemassa se on tässä syykehossa, jossa me olemme olemassa. Tämä syykeho ei tuhoudu karkean kehon kuollessa. Syy siihen, miksi me vakuutamme, ettei tämäkään syykeho ole 'minä', on se, että olemme olemassa siellä tietäen jopa tämän tilan olevan meille vieras. Siellä **meidän olemassaolomme yksin on todellinen, emmekä voi olla muoto** [pimeys tai tietämättömyys], jotka me omaksumme siellä. Aivan kuten me hylkäsimme valvetilan karkean kehon tietona 'Minä en ole tämä keho', vaikka se näytti olevan 'minä' ja aivan kuten me samasta syystä hylkäsimme unitilan hienovaraisen kehon 'ei minänä', hylätkäämme nyt myös tämä syväunen syykeho [pimeys tai tietämättömyys] 'ei minänä', koska se on vain muoto, joka tulee meille ja menee. Joten, kun olemme päättäväisesti raakanneet kaikki nämä kolme kehoa 'en minä,

---

30 Syynä siihen, että tässä sanotaan, että siellä on syykeho vielä olemassa unitilassa ja että unitilan pimeys on sen muoto – vaikka sitä on selitetty sivuilla 57-61 että, Sri Bhagavanin kokemuksen mukaan, keho ja maailma ovat olemassa ilman mitään muotoa syväunessa – on, että meidän nykyinen tutkimuksemme tapahtuu niiden alaviitteiden mukaisesti, jotka ovat 17 ja 18: '...mutta toistaiseksi edetkäämme tavallisten ihmisten oletuksella, joiden syväuni on puutteellinen ja merkityksetön tila.'

en minä', se, mitä silloin jää jäljelle, se **tieto**, meidän olemassaolomme [*sat*] tietoisuus [*chit*], yksin on 'minä'.

Voimmeko eliminoida nämä kolme kehoa? Varmasti voimme, koska ne ovat vain meidän tuppemme ja ovat vieraita meille. Sen, mikä on vierasta meille, me voimme erottaa itsestämme. Se on meidän kykyjemme rajoissa. Vasta kun näin erotamme itsemme näistä tupista, jotka ovat vieraita meille, me tunnemme todellisen luonteemme. Sen totuuden mukaan, jonka me olemme jo osoittaneet, nimittäin, että **meidän todellinen luonteemme itsessään on onnea**, tietää, että meidän todellinen luonteemme on itse kokea täydellistä onnea. Siten, Itsetuntemuksen kokemus [*atma-swarupanubhava*] **on onnen korkein huippu**. Se on perimmäinen tavoite, jota kaikki elävät olennot tietoisesti tai tietämättään etsivät kaikilla lukemattomilla pyrkimyksillään. Saavuttaa – tutkimuksella 'Kuka minä olen? '– meidän todellisuutemme [*sat*] **tieto** [*chit*] **täydellisenä onnena** [*anandana*] on ihmiskunnan korkein päämäärä. Kaiken kärsimyksen ainoa syy on itsemme naamioimisen virhe kuvittelemalla nämä vaipat itseksemme, vaikka me olemme jatkuvasti tämä olemassaolo-tietoisuus-autuus [*sat-chit-ananda*].

Luku 5

Tutkimus, 'Kuka Minä Olen?' ja Neljä Joogaa

Tätä itse prosessia, jolla näin erottaa itsemme näistä tupista, jotka ovat asiaankuulumattomia ja meille vieraita, on kuvattu pyhissä kirjoituksissa [*sastroissa*] '*joogana*'. Vaikka tiukimmassa merkityksessään sana '*jooga*' tarkoittaa yksinkertaisesti 'yhdistymistä', meidän aiemmat tutkimuksemme on johtaneet meidät kutsumaan tätä prosessia 'erottamiseksi'. Käytännössä kuitenkin nämä kaksi [erottaminen ja yhdistyminen] ovat yksi ja sama! Se, mitä Bhagavan Ramanan polulla onneen on tähän saakka kuvattu 'eroamiseksi siitä, mitä me emme ole', on sama kuin se, jota kaikki *sastrat* ovat kutsuneet nimellä 'yhdistyminen Jumalaan', joka on vallinnut keskuudessamme tähän päivään asti. Jos on niin, mikä syytä on käyttää näitä kahta ristiriitaista sanaa? Perusmerkitys, jonka Sri Ramana, *Loka Maha Guru*, antaa meille sanasta 'minä', on meidän todellinen, luonnollinen tietoisuutemme, Itse [*atma bhava*], kun taas perusmerkitys, joka on annettu *sastroissa* tähän päivään asti sanasta 'minä', on tietoisuus 'Minä olen tämä keho' [*jiva bhava*].

Tehkäämme tämä selväksi esimerkillä. Olettakaamme, että joku sanoo, 'Minä olen tullut Tiruvannamalaihin' ja toinen sanoo, 'Minä olen mennyt Tiruvannamalaihin', molemmat kiinnittävät toisen huomion samaan Tiruvannamalaihin saapumisen tapahtumaan. Mitä me päättelemme heidän tavastaan kiinnittää toisen huomio samaan Tiruvannamalaihin saapumisen tapahtumaan ristiriitaisilla sanoilla 'tullut' ja 'mennyt'? Eikö ole selvää, että ensimmäinen on Tiruvannamalaissa, kun taas toinen ei ole Tiruvannamalaissa, vaan puhuu jostain muualta? Samalla tavalla, menetelmää, joka annetaan etsijälle, joka kysyy polkua täydelliseen onneen, kuvaillaan joko 'erotteluna' [*viyoga*] tai 'yhdistymisenä' [*jooga*] sen mukaan, mitä hänelle on annettu tai mitä hän on ottanut perusmerkitykseksi sanalle 'minä'.

Näin *sastroissa* opetettu jooga ja Sri Bhagavanin opettama Itsetutkimus ovat erilaisia. Hyväksymällä tavallisten ihmisten virheellisen ymmärryksen, 'Minä olen tämä keho, minulla on erillinen olemassaolo', perustaksi, *sastrat* opettavat neljää joogaa, nimittäin *karmajoogaa*, *bhaktijoogaa*, *rajajoogaa* ja *jnanajoogaa*: –

1. 'Toimi välittämättä sen hedelmästä', sanoo *karma jooga*.

2. 'Älä rakasta mitään muuta; rakasta ainoastaan Jumalaa', sanoo *bhakti jooga*.
3. 'Erottamalla itsesi Jumalasta, olet alentanut itsesi mitättömäksi yksilösieluksi [*jivaksi*]; mene ja yhdisty Häneen jälleen', sanoo *raja jooga*.
4. 'Tunne Jumala', sanoo *jnana jooga*.

Jokaisessa näistä neljästä joogasta täytyy olla 'minä': 'minä' tekemään toimintaa välittämättä sen hedelmästä; 'minä' rakastamaan Jumalaa; 'minä', joka erotti itsensä Jumalasta ja jonka täytyy nyt mennä takaisin ja yhdistyä Hänen kanssaan, ja 'minä', joka oli tähän asti tietämätön Jumalasta ja joka nyt yrittää tuntea Hänet. Näin, kaikissa näissä neljässä joogassa 'minän' yksittäinen olemassaolo muodossa '**Minä olen tämä**' tai '**Minä olen se ja se**' on välttämätöntä. **Ilman tätä 'minää' mitään joogaa ei voi tehdä!**

Silloin, eikö ole välttämätöntä ensin selvittää: 'Kuka on tämä minä? Onko hän todella olemassa? Onko hänellä erillistä olemassaoloa? Onko hän todellinen? 'Sen sijaan, että haaskaa omaa energiaansa yrittäessään saavuttaa paljon rakastetun Jumaluuden neljällä joogalla, olisi helpompaa, paljon tärkeämpää ja myös parasta tuntea ensin itsensä tutkimalla 'Kuka minä olen – mikä on minun todellinen luonteeni tai olemassaoloni?'. Ei ennen kuin ja ellei epäilystä vapaata tietoa itsestä saavuteta, kuinka paljon hyvänsä joku saattaa tietää Jumalasta lukemalla Hänestä, kuulemalla Hänestä tai näkemällä näkyjä Hänestä, epäilyt ja kärsimykset tulevat nousemaan hänessä uudelleen ja uudelleen – koska siellä on 'minä'. Vasta sen jälkeen kun hyväksyy käsityksen, että tämä 'minä', jonka on suoritettava neljä joogaa, on erillinen kokonaisuus, sastrat ovat antaneet meille opetukset niihin. Mutta **Bhagavan Sri Ramana ei lainkaan salli meidän hyväksyä tätä käsitystä!** "Ennen kuin avaat aarrearkkusi ja löydät omaisuutesi, älä ala valittaa tarpeettomasti, julistaen, 'Minä olen rahaton kerjäläinen'". Ryhdy ensin avaamaan lipastasi; vasta sitten kun olet nähnyt, voit puhua siitä. Samalla lailla, ennen kuin tutkit ja tiedät kuka oikeasti olet, älä tee tarpeettomasti väärää arviointia itsestäsi, että sinä olet rajallinen ja mitätön yksilösielu [*jiva*]. Ryhdy ensin tutkimaan ja tuntemaan itseäsi ja sen jälkeen kun tunnet itsesi, jos 'sinä' yhä olet minkään tarpeessa [Jumalan, vapautumisen, onnellisuuden, jne], katsokaamme sitä sitten', neuvoo Sri Bhagavan!

'Minä olen keho'-tietoisuus [*dehatma-buddhi*] on yksilösielu [*jiva*]; toisin sanoen, yksilösielun luonne ei ole muuta kuin virheellistä tietoa 'Minä olen keho'.

Tämä eloton keho ei sano 'minä'. Todellisuus-Tietoisuus ei ilmesty. Näiden kahden väliin ja rajoittuneena kehon mittoihin, joku

ilmestyy 'minänä'. Tämä on se, joka tunnetaan *Chit-jada-granthina* [Tietoisien ja tiedottoman välisenä solmuna] ja myös orjuutena, sieluna, hienona kehona, egona, *samsarana*, mielenä jne.

'Ulladhu Narpadhu' säe 24

Tämä 'Minä olen keho'-tietoisuus nousee nukkumisen jälkeen, on olemassa ja pysyy aktiivisena unitilaan saakka ja häviää taas unitilassa. Koska keho on eloton, sillä ei ole 'minä'-tietoisuutta; joten tämän **tietoisuuden** [joka nousee luulona 'Minä olen keho'] **ei voida sanoa olevan keho!** Voimmeko silloin kutsua sitä Itseksi [*atmaniksi*], koska se on 'minä'-tietoisuus? Ei, emme voi, nouseminen ja laskeutuminen eivät ole Itsen luonnetta. Itsen luonne on olemassaolo-tietoisuus [*sat-chit*], loistaen aina tietona 'Minä olen' nousematta ja laskeutumatta. Siten, **tämän tietoisuuden 'Minä olen keho', jolla on nouseminen ja laskeutuminen, ei voida myöskään sanoa olevan Itse.** Se ei ole Itse, joka on tietoisuus, eikä keho, joka on eloton! Se on kummitusmainen virheellinen ilmiö, joka pitää kehon mittoja omana mittanaan, joka rajoittuu aikaan ja tilaan, joka on kehon ominaisuuden [toisin sanoen, nousemisen ja laskeutumisen] ja Itsen ominaisuuden [toisin sanoen, loistamisen 'minä'-tietoisuutena] sekoitus, mutta samaan aikaan muukalainen niille molemmille, ja nousee solmuna [*granthina*] Itsen [*chitin*] ja elottoman kehon [*jadan*] väliin – *chit-jada-granthi*. Tämä on ego, jota myös kutsutaan orjuudeksi, sieluksi, hienovaraiseksi kehoksi, *samsaraksi* [toiminnan maalliseksi tilaksi], mieleksi ja niin edelleen.

'Tämä muodoton ja aavemainen ego [toisin sanoen, sillä ei ole omaa muotoa] tulee olemassaolo tarttumalla kehomuotoon! Tartuttuaan muotoon, se pysyy ja tartuttuaan muotoon, se kasvaa lisää lihomalla muodoilla. Jättäessään yhden muodon, se tarttuu toiseen muotoon. Kun sitä etsitään, se ottaa hatkat; kas kummaa mikä se on! Näin sinun tulisi tietää.'

(Oma aiempi käännökseni: Se tulee olemassaoloon pukeutuneena muotoon ja niin kauan kuin se säilyttää muodon, se säilyy. Kun sillä on muoto, se ravitsee itseään ja kasvaa suureksi. Mutta jos tutkit tätä ilkeää henkeä, jolla ei ole omaa muotoa, se luopuu muodostaan, johon se on tarttunut ja katoaa.)

'Ulladhu Narpadhu' säe 25

"Ego voi tulla olemassaoloon vain samaistamalla muodon [kehon] 'minäksi'. Se voi olla olemassa vain tarttumalla tähän muotoon. Pitäen muotoja [viidellä aistilla] ruokanaan, joilla elää, se kasvaa lisää ja lisää. Jättäen yhden muodon, jonka kanssa se oli samaistunut 'minäksi'; se tarttuu toiseen muotoon 'minänä'! Se menettää olemassaolonsa ja katoaa vasta kun sitä etsitään: 'Mikä se on?' tai 'Kuka minä olen?'. Tämä ego, joka nousee muodossa 'Minä olen keho', on näin muodoton, kuvitteellinen ja tyhjä kummitusmainen ilmiö, jolla ei ole todellista olemassaoloa", kertoo Bhagavan Sri Ramana!

"Olettamalla olemattomalle asialle olemassaolon ja sitten haluamalla saada pelastuksen tälle kuvitteelliselle 'minälle', sinun täytyy aloittaa ja yrittää tehdä niin edellä mainituilla neljän joogan poluilla. Kun niistä sinun *sadhanoistasi* tulee keino antaa elämä olemattomalle egolle, kuinka ne voivat tuhota sen? Tehtäessä jotain muuta *sadhanaa* kuin Itsetutkimusta [*atmavicharaa*], mielen [*jivan*] olemassaolo on välttämätöntä. Sillä miten suorittaa näitä *sadhanoita* ilman mieltä? Yrittää tuhota ego jollain muulla *sadhanalla* kuin Itsetutkimuksella, on aivan kuin olla varas, joka muuttaa itsensä poliisiksi saadakseen kiinni varkaan, joka ei ole kukaan muu kuin hän itse. Vain Itsetutkimus voi paljastaa sen totuuden, ettei egolla [mielellä tai *jivalla*] ole minkäänlaista olemassaoloa! Joten älä hyväksy tätä egoa, totuutta, jota et ole vielä selvittänyt tutkimalla; kiellä se antamatta mitään merkitystä sen olemassaololle, kitke se ja polta se sammumiseen saakka tarkkaamalla miten tai mistä se nousee! Jos tekemättä niin, sinä hyväksyt sen todellisena kokonaisuutena jo ennen kuin tutkit ja selvität mitä se on [toisin sanoen, ennen kuin saat selville 'Kuka minä olen?'], se itse tulee olemaan kahle sinulle ja luo monia olemattomia esteitä [kuten himo, viha, jne.] sinulle ja sotkee sinut sitten edellä mainittuihin tarpeettomiin ponnistuksiin niiden poistamiseksi" – näin sanoo Sri Bhagavan³¹.

Vain jos me ensin hyväksymme Itsenä asian, joka ei ole Itse, herää tarve joogaan tehdä ponnistuksia sieltä yhdistyä toisen todellisen Asian kanssa. Hyväksyä virheellisesti asia tällä tavalla ennen kuin tutkii sitä, se on tietämättömyyttä! Se on orjuutta! Mieluummin kuin ensin hyväksyy asian, jonka totuutta ei kunnolla tunne – orjuuden, joka on itse asiassa olematonta – ja sitten kamppailee päästäkseen eroon sen aiheuttamasta kärsimyksestä, eikö olisi järkevämpää ja paljon sopivampaa tutkia ja saada selville, "Onko se olemassa? Mikä se on? Kuka olen minä, 'se asia'?"?

---

31 Katso '*Maharshi's Gospel*', Kirjan II koko ensimmäistä lukua ['Itsetutkimus']

"Pelkkä kysely 'Kenelle ovat nämä virheet: *karmat*³² [teot], *vibhakti* [antautumisen puute], *viyoga* [erillisuus] ja *ajnana* [tietämättömyys]?' on itsessään *karmaa*³³, *bhaktia*, *joogaa* ja *jnanaa*! [Miten?] Kun näin kysyt, 'minä' on [todetaan olevan] olematon [ja siten] nämä viat ovat [todetaan myös olevan] aina olemattomia. Totuus on [silloin paljastuu], että me aina pysymme [virheettömänä] Itsenä!"

‘*Ulladhu Narpadhu-Anubandham*’, säe 14

Jos me kysymme, 'Kenelle ovat nämä neljä vikaa, nimittäin, ettei suorita *nishkamya karmaa*, ettei rakasta Jumalaa [*vibhakti*], että on erossa Jumalasta [*viyoga*] ja ettei tunne Jumalaa [*ajnana*]?', vastaus on 'Minulle'. Jos me sitten kysymme 'Kuka on tämä minä?', se itsessään on todella neljän *joogan* tekemistä: *karma joogan*, *bhakti joogan*, *raja joogan* ja *jnana joogan*. Koska, näin kysymällä kuka kysyjä on, tämän viallisen 'minän' todetaan olevan olematon. Kun tämän 'minän' näin todetaan olevan olematon, näiden neljän vian todetaan myös aina olleen olemattomia. Meidän todellinen kokemuksemme tulee silloin olemaan, että me aina loistamme virheettömänä Itsenä yksin.

Kun tämä tila saavutetaan tutkimuksella 'Kuka minä olen?', kuka silloin jää jäljelle harjoittamaan neljää *joogasadhanaa* ja miksi tehdä niin? Siten tutkimus, 'Kuka minä olen?' on kaikkien joogien ydin. Se on Maha Jooga³⁴, suurin kaikista joogista.

Bhagavan Sri Ramana aloittaa opetuksensa, 'Kuka minä olen?', pitäen Itseä, todellisen olemassaolon tilaa [*sat bhavaa*] meidän perustietonamme. Siksi hän ei lainkaan anna meille mahdollisuutta hyväksyä olematonta egoa,

32 *Karma*: tarkoittaa tässä *kamya karmoja* toisin sanoen, tekoja, joita suoritetaan tekijyyden tunteella.

33 *Karma*: tarkoittaa tässä *nishkamya karmaa* toisin sanoen, toimintaa, jota suoritetaan ilman tekijyyden tunnetta.

Sri Bhagavanilla oli tapana sanoa, että *nishkamya karmaa* [välipitämätöntä toimintaa] ei voida tehdä niin kauan kuin on olemassa tekijyyden tunne samalla kun suorittaa toimintaa. Haluaako ihminen toiminnan tulosta vai ei, se varmasti antaa hänelle hedelmää, koska hän pysyy itsenäisenä kokonaisuutena, tekijänä. Joten se olisi korjattava '*nishkartritva karmaksi*' [tekijyydettömäksi toiminnaksi] *nishkamya karman* sijaan. Siten, todellinen virhe suoritettaessa *karmoja* on tekijyys eikä hedelmän odotus.

34 Vaikka Itsetutkimus ei ole joogaa, sitä on kutsuttu *Maha Joogaksi*, koska se paljastaa tiedon, ettei joogaa ole koskaan ollut olemassa. Silti tästä ei pitäisi ajatella, että sana '*Maha Jooga*' tarkoittaa '*maha joogan*' olemassaoloa, joka pitää välttämättä oikaista.

yksilöllisyyden tunnetta [*Jiva bhavaa*]. Mutta muilla poluilla, toisin sanoen, joogissa, ohjeet annetaan pitämällä meidän perustietonamme yksilöllisyyden tunnetta [*jiva bhavaa*], väärää olemassaoloa, jonka olemme hyväksyneet ilman etukäteistutkimusta³⁵. Siksi sastroissa menetelmää nimitetään 'yhdistymiseksi' eli 'joogaksi'. Jos näin on, jotkut saattavat epäillä näin: 'Ovatko kaikki vedantalaiset sastrat virheellisiä ja ovatko ne huijanneet etsijöitä? Voivatko sastriset lausunnot olla virhettä? Vai onko meidän pääteltävä, että Bhagavan Sri Ramana on tuominnut sastrat?'

Ei, asia ei ole niin. **Eivät sastrat kerro valheita eikä Bhagavan Sri Ramana tuomitse sastroja!!** Tosiasia on tämä: absoluuttista totuutta [*paramarthika sastyaa*], joka on sastrojen todellista elämää, on aikojen kuluessa tulkittu ikään kuin elottomaksi pelkkien kirjatoukkien virheellisillä selityksillä, jotka (kirjatoukat) hallitsevat ainoastaan kirjaimen, mutteivät ole ymmärtäneet sastrojen todellista merkitystä. **Sastrojen todellista merkitystä ei voi oppia keltään muilta kuin *Jnaneilta*, toisin sanoen, heiltä, joilla on ollut ja jotka elävät Todellisuuden suorassa kokemuksessa; kukaan ei voi ymmärtää minkään sastran takana olevaa todellista sisintä olemusta pelkästään kielen hallinnallaan tai älynsä terävyydellä ja paremmuudella.** Voimme selvittää tätä asiaa kahdella esimerkillä.

Ensiksi: Valitkaamme *mahavakya* 'Se sinä olet' [*tat twam asi*]. Meidän tulisi huomata ero Sri Bhagavanin ratkaisun ja oppineiden panditeiden ratkaisun välillä sen osalta mitä etsijän [*mumukshun*] tulee tehdä heti, kun hän kuulee näitä jumalallisia ja merkittäviä sanoja. Hallitessaan sastrat, nämä tutkijat, jotka luennoivat niistä merkillisiä tulkintoja maallikoille, alkavat tehdä *japaa* [toisin sanoen, toistaa] *mahavakyoja* kuten 'Se sinä olet' [*tat twam asi*], 'Minä olen Brahman' [*aham brahmasmi*] ja 'Minä olen Hän' [*soham*] tai he alkavat ajatella [mietiskellä] 'Minä olen Brahman'. He ohjaavat myös muita tekemään *japaa* ja meditaatiota samalla tavalla. Entisen ajatuksen, 'Minä olen ihminen eli *jiva*', paikalla heillä on nyt erilainen ajatus, 'Minä olen Brahman'. Tämä ei ole mitään muuta kuin korvata yksi ajatus toisella! Se ei ole ajattelusta vapaa Itsessä pysymisen tila [*nishtha*]! Kun ei tiedä oikea harjoitusta, jota on tehtävä heti kun *mahavakyoja* näin kuullaan, niiden toistoa [*japaa*] tai meditointia [*dhyanaa*] suoritetaan; mutta, ollen täysin tietoinen, etteivät tällaiset virheelliset harjoitukset voisi koskaan suoda todellisen tiedon [*jnanan*] kokemusta vaikka niitä harjoittaisi vuosia yhteen menoon, Sri Bhagavan laittaa etsijän välittömästi oikealle polulle neuvomalla häntä näin: –

---

35 Katso tarinaa pojasta ja haamusta sivuilla 71-72.

"Koska sastrat julistavat, 'Sinä olet Se, mitä kutsutaan Korkeimmaksi' ja koska Se itse aina loistaa Itsenä, hänellä, joka mietiskelee' Minä olen Se enkä tämä [*keho* ja niin edelleen], sen sijaan, että tuntee itsensä kyselyllä 'Mikä minä olen?' ja pysyy Itsenä, se todellakin johtuu [mielen] voiman puutteesta!"

(Oma aiempi käännökseni: Vaikka pyhät kirjoitukset julistavat 'Sinä olet Se', osoittaa vain mielen heikkoutta mietiskellä 'Minä olen Se, en tämä', koska olet ikuisesti Se. Se, mitä täytyy tehdä, on tutkia mikä sinä todella olet ja pysyä Sinä.)

'Ulladhu Narpadhu' säe 32

Heti kun sastrat julistavat, 'Sinä olet Se', huomionsa kääntäminen kohti Itseä, 'Minä olen mitä? Kuka minä olen?' pitäisi olla etsijän välitön reaktio; se ei tarkoita, että hänen pitäisi mietiskellä 'Minä en ole tämä keho, Minä olen se Brahman'. Sastrojen tarkoituksena sanoessaan 'Se sinä olet' on saada etsijä kääntämään huomionsa kohti Itseä, 'Kuka minä olen?'. Toisaalta, muuttamalla *mahavakyat* 'Minä olen Se', 'Minä olen Hän' ja 'Minä olen Brahman' *japaksi* ja meditaatioksi, ei ole ainoastaan sastrojen oikean tarkoituksen tappio, vaan myös etsijät menettävät mahdollisuutensa oikeaan hyötyyn, joka heidän olisi pitänyt saavuttaa sastroista, eikö totta? Kun Sri Bhagavan vie etsijän suoraan Itsen huomiointiin, eikö Hän todella täytä sastrojen tavoitteen ja näin elvytä ne? Voisiko silloin sanoa, että Hän väittää niitä vastaan? Ei varmasti voi! Tässä on osuva tarina, joka valaisee tätä asiaa.

Eräänä iltana nuori poika meni kävelyille isänsä kanssa. Kun hämärä oli lähes laskeutunut, hän näki puun rungon, josta oksat ja lehdet oli karsittu. Hän oli kauhuissaan ja huusi: 'Voi Isä! Tuolla, katso, haamu!' Vaikka hänen isänsä tiesi totuuden, että se oli vain puun runko, hän teeskenteli pojalle, 'Voi, tuo haamu! Se ei voi aiheuttaa sinulle mitään harmia. Minä olen täällä ja näen sen, pidä kiirettä'; niin sanoen, hän johti pojan pois. Kuullessaan isänsä rohkaisevat sanat, poika uskoi niiden tarkoittavan, 'Isäni on vahvempi kuin haamu ja siksi hän sanoo, ettei se voi tuottaa minulle mitään harmia'. Tämä pojan päätelmä on verrattavissa panditien käsitykseen Jooga ja Vedanta sastrojen merkityksestä!

Seuraavana iltana, mennessään kävelyille opettajansa kanssa samaa tietä pitkin, poika huudahti: 'Herra, katsokaa! Tuolla on haamu; me näimme sen myös eilen'. Opettaja sääli häntä hänen tietämättömyydestään ja sanoi: 'Se ei ole haamu', mutta poika jatkoi, 'Ei herra, myös isäni näki sen eilen; hän jopa vakuutti minulle,

että hän saattoi nähdä siitä, ettei se voisi tuottaa minulle mitään harmia; mutta sir, te sanotte, ettei se ole haamu lainkaan'. Voiko opettajan edessä taipua niin helposti? Hän sanoi: 'Mene lähellä sitä ja katso itse; aion valaista sitä taskulampulla. Jos se osoittautuu haamuksi, myös minä näen sen!'

Sastrapat ovat kuin isän sanat tarinassa. Isä tiesi myös hyvin, ettei se ollut haamu. Samalla lailla, suuret Viisaat, joka antoivat nämä sastrapat, tiesivät myös hyvin absoluuttisen totuuden [*paramarthika satyan*], ettei mitään sellaista kuin ego, keho tai maailma ollut koskaan tullut olemassaoloon. Isä, tietäen, että hänen poikansa oli täysin sopimaton tekemään lähempää tutkimusta tuolloin vallalla olleen suuren pelkotilansa vuoksi, puhui hänelle ikään kuin myös hän olisi hyväksynyt poikansa kuvitteleman virheellisen haamun olemassaolon. Jopa puhuessaan niin, hän ei valehdellut. Rauhoittaakseen nopeasti poikansa pelon, hän sanoi, 'Haamu ei voi tuottaa sinulle mitään harmia': Se oli todellakin totuus! Kuitenkin, se, mitä opettaja kertoi hänelle seuraavana päivänä, oli absoluuttinen totuus [*paramarthika satya*]. Vaikka, opettajan toteamus siitä, ettei se ollut haamu, näyttää olevan ristiriidassa isän tiedonannon kanssa, se ei itse asiassa anna enempiä tukea isän lausunnon päämäärälle, ettei haamu voisi tuottaa pojalle mitään harmia, saamalla hänet itse näkemään sen, että se oli loppujen lopuksi vain puun runko? Näin täyttäen isän tavoitteen eikö opettajan toteamus henkäise uutta elämää isän tiedonantoon'? Ymmärtämättä näin, jos poika toteaisi, 'Joko opettajani on tuominnut isäni, Tai minun isäni on kertonut minulle suoranaisen valheen', se olisi täysin väärin hänen puoleltaan. Vastaavasti, **Sri Bhagavan ei myöskään ole tuominnut sastroja, eikä osoittanut niiden olevan valheellisia; eivätkä sastrapat ole esittäneet valheita.** Jos joku lukija olisi tullut tähän virheelliseen johtopäätökseen Sri Bhagavanista, 'hän olisi yhtä paljon väärässä kuin on ollut poika meidän tarinassamme.

Toiseksi: '*Kaivalya Navanithamissa*', joka on tyypillinen ei-kaksinainen teos [*jnana-sastra*] tamilissa, todetaan, '*Jnanille* hedelmät, jotka ovat kertyneet aiemmista teoista, joiden on tarkoitus kantaa hedelmää tulevissa syntymissä [*sanchita karma*] palavat loppuun tiedon [*jnanan*] tullessa; niiden tekojen hyvät ja huonot hedelmät, jotka on tehty tässä syntymässä [*agamy karma*], mitätöidään laskemalla ne niiden päälle, jotka ylistävät Häntä ja syyttävät Häntä tässä järjestyksessä [toisin sanoen, heille, jotka tekevät hyvää tai vahinkoa Hänelle ajatuksin, sanoin tai teoin]; ja vain jäljelle jäävä kolmas karma, se osa menneisyyden teoista, joiden tarkoitus on antaa hedelmää nykyisessä syntymässä [*prarabdha karma*], Hänen on koettava kehonsa keston ajan ja se päättyy vasta Hänen kehonsa kuolemassa': Mutta Sri Bhagavan antaa tuomionsa:

'Sanoa, että *Sanchita* ja *agamyä* eivät pidä kiinni *Jnanista*, mutta *prarabdha* jää jäljelle [Hänen koettavakseen] on vain [pinnallinen] vastaus muiden kysymyksiin. Aivan kuten yksikään vaimoista ei jää leskeytymättä, kun aviomies kuolee, samoin kaikki kolme karmaa tuhoutuvat, kun tekijä [ego] kuolee. Näin sinun tulisi tietää!'

‘*Ulladhu Narpadhu-Anubandham*’, säe 33

On kiinnitettävä huomiota Sri Bhagavanin toteamukseen, että *jnana sastrojen* lausunto, että *prarabdha* jää *Jnanille* jäljelle on 'vain vastaus muiden kysymyksiin!' Nyt, keihin Sri Bhagavan viittaa 'muina'? Vain tietämättömiin [jotka ovat samanlaisessa harhan tilassa kuin poika meidän tarinassamme] jotka, pystymättä ymmärtämään, että '*jnana* itse on *jnani*; Hän ei ole ihmismuoto'³⁶, näkevät *jnaniin* [*jnanan*, ruumiittoman] hänenä, jolla on keho – kehomuotona, yksilönä! Sellaiset tulevat kysymään jatkuvasti, 'Kuinka *Jnani* kävelee, kuinka Hän puhuu, miten Hän toimii?' ja niin edelleen ja niin edelleen; ja heille se on jotain uutta ja käsittämätöntä miten ollenkaan on mahdollista olla muuta olemassaoloa kuin 'Minä olen keho'-samaistuminen! Sen vuoksi, viitaten näihin ihmisiin 'muina', Sri Bhagavan selittää, että vain sellainen vastaus on annettava heille. Kuitenkin, niille kypsille etsijöille [*mumukshuille*], jotka tulivat Hänen luokseen rohkeudella tietää lopullisen totuuden sinä mikä se on – koska vain he todella kuuluvat Hänelle – Sri Bhagavan esittää paljaan totuuden, mitään peittelemättä, säkeen toisella puoliskolla: "... Aivan kuten yksikään vaimoista ei jää leskeytymättä, kun aviomies kuolee, samoin kaikki kolme karmaa tuhoutuvat, kun tekijä [ego] kuolee. Näin sinun tulisi tietää!" Jos miehellä on kolme vaimoa ja hän kuolee, kaikista kolmesta vaimosta tulee leskiä; yksikään heistä ei välty. Samalla lailla, heti kun se, joka on tehnyt karmoja [toisin sanoen, tekijyyden tunne – *kartritva*] kuolee todellisessa tiedossa [*jnanassa*], kaikki kolmen karman hedelmät loppuvat, koska kokija [toisin sanoen, kokijuuden tunne³⁷ – *bhoktritva*] ei ole enää elossa. Kuinka silloin voidaan sanoa, että Sri Bhagavan on arvostellut tai väittänyt '*Kaivalya Navanithamia*' vastaan? Sri Bhagavan lausunto ei varmasti ole tuomitsemista, koska säkeen ensimmäisellä puoliskolla Hän selittää selkeästi, miksi se on niin sanottu '*Kaivalya Navanithamissa*'!

36 Katso liitteeseen yksi (b), '*Kuka on Jnani?*', säe 10.

37 Tekijyyden tunne, toisin sanoen, tunne 'Minä olen tekijä' ja kokijuuden tunne, toisin sanoen, tunne 'Minä olen kokija', ovat yksi ja sama. Saadaksesi yksityiskohtaisia tietoja, katso '*The Path of Sri Ramana* – Osa II', luku kolme ja liite kaksi:

Ainoa Korkein Olemus [*para vastu*], omaksuen erilaisia *Veda-rishien* muotoja, antoi sastrat maailmalle ihmisten kehityksen mukaan ja heidän tuolloisen ymmärryksensä voiman mukaan. Myöhemmin, tämä sama Korkein Olemus näyttäytyy erilaisina *Jnana-Guruina* ja tekee selväksi – niin monilla uusilla menetelmillä, jotka sopivat ihmisten henkiseen kehitykseen tänä tietynä aikana – oman korkeimman totuutensa, jonka se oli jo paljastanut sastrojen kautta, mutta jonka olivat väännelleet ja tulkinneet elottomiksi harhautuneen älyn ihmiset, jotka eivät kunnolla ymmärtäneet sitä! [Tässä yhteydessä lukija voi katsoa Bhagavad Gitaa, lukua neljä, säikeitä 1-3]

'Syynä ei ole väittää vastaa, vaan täyttää. Yksikään Viisas ei ole koskaan tullut väittämään vastaan'. Jeesus Kristus tarkoitti aivan samaa asiaa, kun hän sanoi, 'Minä en ole tullut hävittämään, vaan täyttämään' [Vuorisaarna]!

Bhagavan Sri Ramanan vallankumoukselliset opetukset, jotka karttavat kaikkia oikopolkuja sastroissa ja näyttävät etsijöille suoran ja helpon tien, näyttävät olevan tuomio vain niiden panditien silmissä, joita houkuttaa ja harhauttaa sastrojen valtavan metsän pimeys ja joille ei ole koskaan ollut mitään hyötyä heidän opinnoistaan, vaan kärsivät pelkämästä pyhien kirjoitusten fanatismista ja jotka käyttävät oppimistaan vain pröystäilemällä kyvyillään älyllisiin akrobatioihin puhujakorokkeilla ja kirjoittamalla kommentteja mahtipontiseen tyyliin sastroista hankkiakseen nimeä ja mainetta; mutta ne vilpittömät etsijät, jotka haluavat saada sastrojen todellisen hyödyn, näkevät Bhagavan Sri Ramanan opetukset kruunujalokivenä, joka koristaa sastrojen kruunua, antaen uutta elämää ja tuoretta kunniaa niille!

Ero Bhagavan Sri Ramanan opetustavan ja sastrojen opetustavan välillä piilee perusasenteessa, jonka se on antanut meille pohjaksi, josta meidän on seurattava niiden opetuksia. Sen vuoksi, aina kun etsijät, jotka harjoittivat *sadhanoita*, sastroista opittuja, kysyivät Sri Bhagavanilta heidän *sadhanoistaan*, joiden he ajattelivat olevan todellista *tapasta*, Sri Bhagavanin vastauksen 'ainoana tarkoituksena oli muuttaa perusasenne, jonka sastrat on heille antanut!' Ne kypsät opetuslapset, joilla oli terävä ja selkeä äly, pystyivät välittömästi ymmärtämään *Sadgurun* tarkoituksen ja sitoutuivat kyselemään väärää asennettaan 'Minä olen keho' [*jiva bhava*]; näin heistä tuli erittäin hiljaisia, koska he eivät enää tehneet ponnisteluja *sadhanoissa*, joita he olivat tehneet *tapaksen* nimissä ja koska he lakkasivat tekemästä kysymyksiä selvittääkseen epäilyksensä niistä. Tämä hiljaisuus oli todellakin rauha, jota me usein kuulemme vasta tulleiden etsijöiden kuvailevan kokemuksenaan, kun he tulivat Sri Bhagavanin läheisyyteen. Kuitenkin, vain ne vakavat etsijät, jotka hyödynsivät tätä hiljaisuutta ja syöksyivät syvään sisällä kiinnittämällä huomionsa Itseen yhä voimakkaammin, tekivät

ikuisesta rauhasta omansa. Mutta he, jotka eivät ymmärtäneet, että Sri Bhagavanin tarkoituksena oli muuttaa heidän perusasenteensa, nostivat toistuvasti samantyyppisiä kysymyksiä selvittääkseen epäilynsä siitä, mitä he olivat oppineet sastroista, jotka tukivat heidän väärää näkemystään, 'Minä olen keho'. Nähdessään heidän hämmennyksensä, jotka eivät päässeet Hänen polulleen ja tuntien sääliä heitä kohtaan,³⁸ jopa Sri Bhagavan saattoi joissain tilanteissa vastata heidän epäilyihinsä sastrisella terminologialla itse, ikään kuin, niin kuin sastrat, myös Hän hyväksyisi virheellisen tunteen 'Minä olen keho' pohjaksi. Sen vuoksi, **tällaiset vastaukset eivät koskaan voi olla Sri Bhagavanin suoraa opetusta!** Jos joku on huolella tutkinut erilaisia kirjoja, sekä proosaa että runoutta [kuten '*Sri Ramana Gita*', '*Talks with Sri Ramana Maharshi*' (**Oma käännökseni 'Keskustelut'**), '*Day by Day with Bhagavan*', '*Maharshi's Gospel*' ja niin edelleen], joihin on kirjattu joitakin opetuslasten ja Sri Bhagavanin välisiä keskusteluja alkua ajoilta, jolloin todettiin, ettei Hän pitänyt yllä hiljaisuutta ja puhui opetuslapsille elämänsä loppuun asti, nyt selviää, miksi tällaisia kysymyksiä esitettiin ja miksi Sri Bhagavan antoi tämänkaltaisia vastauksia.

Katsokaamme tapausta, joka osoittaa selvästi eron kahden *tapaksen* välillä: 1) sastrojen määräämän *tapaksen*, joka perustuu perusasenteeseen 'Minä olen keho' [*jīva bhava*] ja 2) *tapaksen*, joka perustuu puhtaan olemassaolon [*sat bhavan*] perusasenteeseen, johon Sri Bhagavan kehotti opetuksessaan 'Kuka minä olen?' Kavya Kanta Ganapati Sastri, joka oli paras runoilija sanskritiksi Sri Bhagavanin opetuslasten keskuudessa ja joka oli hyvä *tapaksessa*, jossa oltiin olemassa vähimmällä määrällä ruokaa, sanoi kerran Sri Bhagavanille, 'Minusta tuntuu, että vain kolme rupiaa kuukaudessa riittää meille elää'. Nopeasti tuli Sri Bhagavanin sivallus, 'Kun edes keho ei ole tarpeellinen meille elää, miksi sitten kolme rupiaa?'. Meidän täytyy selvästi ymmärtää se sekaannus, joka oli tämän keskustelun taustalla. Kun Ganapati Sastri huomautti, 'meille elää', hän tarkoitti vain, keholle elää; näin on selvää, että hänen perusasenteensa oli 'keho on minä'. Kun Sri Bhagavan sivalsi, 'meille elää', Hän tarkoitti, 'Itselle elää'; näin on selvää, että Hänen perusasenteensa oli, että puhdas tietoisuus, joka on ilman viittä tuppea, on 'Minä', Tästä keskustelusta, eikö lukija voi selvästi havaita, että kumpikin niistä koettiin hänen olemassaolonsa tietona?

Eikö tästä ole havaittavissa, ettei Sri Bhagavan vain Itse aina horjumatta pysynyt kaikissa olosuhteissa todellisessa tilassaan, Itsetietoisuudessa, vaan että Hän myös neuvoi niitä opetuslapsia, jotka täysin luottivat Häneen, etteivät he antaisi edes pienintä sijaa väärälle samaistukselle 'Minä olen keho' [*dehatma-*

38 Nämä ovat ihmisiä, joihin viitataan 'muina' '*Ulladhu Narpadhu – Anubandhamin*', säkeessä 33, lainattu edelliseltä sivulta.

buddhin]?) Siksi Sri Ramanan opetuksella on oma erityinen suuruutensa, vallankumouksellisella luonteellaan ja loistaa henkisten harjoitusten eri menetelmien yllä tähän saakka meidän seuraamanamme todellisena, ainutlaatuisena, selkeänä ja järkevänä menetelmänä!

Mutta jotkut meistä, *sraddhan*³⁹ puutteen vuoksi, esittävät usein seuraavan väitteen: 'Ellei mielestä tule ensin kypsä joogisilla harjoituksilla ja saa siten voimaa, onko se silloin sopiva ryhtymään Itsetutkimukseen? Eikö se vaeltele ajatusaaltoina?' Mutta itse asiassa asia ei ole niin! Tätä koskien Sri Bhagavan on antanut selkeät ohjeet proosakirjassaan '*Kuka minä olen?*', jossa hän selittää: "Jos muita ajatuksia ilmestyy, katso kenelle ne syntyvät. 'Minulle' on vastaus; [tämä, 'minä' muistuttaa sinua 'minä'-tietoisuudesta]. Silloin mieli voi palata välittömästi Itsen huomiointiin, 'Kuka minä olen'. **Harjoittamalla toistuvasti näin, mielen voima pysyvä lähteessään lisääntyy.**"

Se voima, jonka mieli johtaa muista henkisistä harjoituksista, **ei ole se voima, jota vaaditaan lähteessään pysymisessä!** Pyhien nimien toistaminen [*japa*], meditaatio [*dhyana*], keskittyminen mihin tahansa kuudesta joogisesta keskuksista kehossa [*shadchakrat raja joogassa*], keskittyminen jumalalliseen loistoon [*jyoti*] tai ääneen [*nada*] – kaikissa näissä harjoituksissa mieli vain saadaan kohdistumaan johonkin vieraaseen kohteeseen [toiseen tai kolmanteen persoonaan]. Mielen voima, joka hankitaan harjoittamalla sitä saamaan kiinni joistakin edellä mainituista vieraista kohteista, ei ole aitoa mielen voimaa, mikä on suotuisaa Itsetietoon. Ollessaan epäedullinen, mieluummin kuin kutsua sitä 'mielenvoimaksi', olisi sopivampaa kutsua sitä '**mielenvoiman puutteeksi**' [*uran inmai* – Sri Bhagavanin alkuperäiset tamilinkieliset sanat '*Ulladhu Narpadhussa*', säe 32]! Olettakaamme, että mies ostaa lehmän ja eri syistä pitää sitä sidottuna toisen miehen navetassa melko monia päiviä. Kun omistaja eräänä päivänä yrittää noutaa lehmän omaan navettaansa sen jälkeen kun se on tottunut – tottumuksen voimalla [*abhyasa bala*] – entiseen ympäristöönsä, tuleeko se omaan paikkaansa ja pysyy hiljaa? Ei, se juoksee takaisin toisen miehen navettaan. Niinpä kaikki älykkäät viljelijät, jotka ostavat uuden lehmän, kouluttavat sen pysymään omassa navetassaan vain sitomalla sen sinne. Samalla lailla, etsijät, jotka ovat kehittäneet henkistä voimaa keskittymällä toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin [jotka ovat muita kuin Itse], ponnistelevat ja huomaavat vaikeaksi edes ymmärtää, mitä Itsen huomiointi – tuntea oma olemassaolonsa – on, ja miten ottaa oman olemassaolonsa tunne tavoitteeksi! Usein sanotaan, 'Haluan ensin saada mielen voimaa harjoittamalla sitä muissa harjoituksissa ja valita sitten Itsetutkimuksen';

---

39 *Sraddha* ei merkitse ainoastaan uskoa, vaan myös intoa ja luottamusta tehdä jatkuvia ponnistuksia laittaakseen opetuksen käytäntöön.

mutta se on jokaisen kokemus, joka on harjoittanut mieltään muissa harjoituksissa pitkiä aikoja, että tällainen mieli on vielä heikompi kääntymään kohti Itseä kuin jopa tavallinen mieli, jota ei ole harjoitettu missään muussa harjoituksessa.

Ottakaamme esimerkiksi Sri Ganapati Sastrin kokemus, joka tunnetaan nimellä Ganapati Muni ja jota pidetään yhtenä Sri Bhagavanin tärkeimmistä opetuslapsista. Ei ollut ketään, joka oli häntä parempi tekemään *japaa*. Hän oli suorittanut *japaa* kymmenillä miljoonilla. Hänet jopa julistettiin omien opetuslastensa toimesta 'Mantreswaraksi', *mantrojen* Herraksi ja hän viittaa itseensä sellaisena kirjassa '*Sri Ramana Gita*' [luku 18, säe 15]. Hän oli myös kehittänyt loistavia henkisiä voimia kuten *asukavitvam* [kyky kirjoittaa ex tempore säkeitä mistä tahansa annetusta aiheesta] ja *satavadhanam* [kyky keskittyä sataan asiaan samanaikaisesti]. Silti hänellä oli usein tapana sanoa, 'Minä voin mennä jopa Indra-Lokaan ja sanoa mitä Indra tekee, mutten voi mennä sisälle ja löytää 'minän' lähdeä. Sri Bhagavan huomautti myös itse useissa yhteyksissä⁴⁰ "Nayanalla [Ganapati Munilla] oli tapana sanoa, 'Minun on helppo lähettää mieli eteenpäin, mutta minun on mahdotonta saada se menemään taaksepäin, toisin sanoen, kääntämään se sisäänpäin. Voin mennä eteenpäin [toisin sanoen, kohti toisia ja kolmansia persoonia] kaikilla etäisyyksillä kaikilla nopeuksilla, mutta minun on vaikea ottaa edes yhtä askelta taaksepäin [toisin sanoen, kohti ensimmäistä persoonaa]'."

Mitä voimme tästä päätellä? Hienovaraisimmat vaiheet *japan* tuloksista selviävät vain heille, jotka todella ryhtyvät harjoittamaan sitä äärimmäisellä vakavuudella ja vilpittömyydellä eikä heille, jotka pelkästään väittävät, '*Japa* auttaa ihmistä tekemään Itsetutkimusta'. Sri Ganapati Muni oli se, joka todella uppoutui *japan* harjoitukseen useiksi vuosiksi ja jolla oli paras kokemus siitä, joten eikö hänen kokemuksensa todista selkeästi, että se, mitä olemme edellä sanoneet, on oikein?

Tässä yhteydessä joku kysyy: "Kun totuus on sellainen, miksi Sri Bhagavan sanoo kirjassa 'Kuka minä olen?', 'Mietiskelemällä Jumalan muotoja [*murti-dhyana*] ja toistamalla pyhiä sanoja [*mantra-japa*] ajatukset häviävät enemmän ja enemmän ja mielelle, joka näin saavuttaa keskittyneisyyden ja voiman, Itsetutkimus saavutetaan helposti.' Sen vuoksi, eikö Itsetutkimuksesta tule helppoa heille, jotka tekevät *japaa* tai *dhyanaa*?"

Meidän pitäisi tutkia syvästi mitä oikeastaan tarkoitetaan kirjassa '*Kuka minä olen?*'. Koska jatkuvasti vaelteleva mieli laajenee lukemattomiksi ajatuksiksi, jokaisesta ajatuksesta tulee erittäin heikko. Aivan kuten kun rautaketju

40 Katso esimerkiksi 'Keskustelut', numero 362, jakso 3 ja '*Day by Day with Bhagavan*', 9.5.1946, toinen kappale.

annetaan elefantin levottomaan kärsään, elefanti tarttuu nopeasti vain siihen eikä tee mitään pahaa kärsällään, samoin jos mieli koulutetaan pitämään kiinni jostakin Jumalan nimestä tai muodosta, se saavuttaa keskittyneisyyden (yksipisteisyyden), toisin sanoen, voiman pitää kiinni vain yhdestä asiasta. Tällä tavoin mieli vain menettää luonteensa jakautua moniksi ajatuksiksi.

On olemassa kahdenlaisia esteitä, jotka toimivat esteinä mielelle saavuttaa Itsessä pysyminen ja siten kahdenlaiset mielen voimat ovat välttämättömiä niiden voittamiseksi. Ensimmäinen voima on se, jota tarvitaan estämään mieltä jakautumasta lukemattomiksi ajatuksiksi taipumusten voimalla kohti aistikohteita [*vishaya-vasanoilla*]. Toinen voima on se, jota tarvitaan kohdistamaan mieli [huomioinnin voima] kohti ensimmäistä persoonaa eli Itseä, toisin sanoen, voimaa, joka itse asiassa kiinnittää huomion Itseen. Harjoituksilla kuten toistolla [*japalla*] ja mietiskelyllä [*dhyanalla*], ainoa voima olla vapaana ensimmäisestä esteestä, toisin sanoen, taipumuksista kohti aistikohteita, saavutetaan. **Mutta mielelle, joka harjoittaa Itsen huomiointia alusta alkaen, molemmat tarvittavat voimat kasvavat luonnollisesti.** Vaikka *japalla* ja *dhyanalla* mieli saavuttaa voiman olla jakautumatta moniksi ajatuksiksi ja siten tulla heikoksi, se yhä viipyy vain toisessa persoonassa. Näin *japan* tai *dhyanan* harjoitus kehittää mielen voimaa takertua suurella kiintymyksellä vain yhteen toiseen persoonaan tai toiseen. Tällä tavoin toinen suuri este, nimittäin, kyvyttömyys kääntää mieli toisista persoonista ensimmäiseen persoonaan lisääntyy sen tietämättä. Siksi, kun tällainen mieli on käännettävä kohti Itseä, sen huomataan olevan erittäin vaikea tehtävä. Tämä on se totuus, joka meidän täytyy oppia Sri Ganapati Munin henkilökohtaisesta kokemuksesta. Selittäkäämme nyt vertauksella kuinka yksipisteisen mielen voiman saavuttaminen sellaisilla harjoituksilla kuin *japa* ja *dhyana* muuttuu suureksi esteeksi Itsen huomiointiin.

Oletetaan, että eräs mies on päättänyt mennä polkupyörällä Tiruvannamalaista Velloreen, kaupunkiin, joka on viisikymmentä mailia pohjoiseen Tiruvannamalaista, muttei osaa pyöräillä. Jos hän kouluttaa itseään pyöräilemään harjoittelemalla tiellä joka päättyy Tirukoiluriin, kaupunkiin kaksikymmentä mailia etelään Tiruvannamalaista, monen tunnin harjoittelun jälkeen hän tulee oppineeksi pyöräilyn taidon. Mutta nyt hän on kaksikymmentä mailia etelään Tiruvannamalaista, toisin sanoen, seitsemänkymmenen mailin päässä Velloresta, määränpäästään. Niinpä, eikö hänen nyt tarvitse tehdä paljon enemmän työtä ja tuhlattava paljon enemmän aikaa päästäkseen Velloreen? Sen sijaan jos hän alusta alkaen olisi alkanut kouluttaa itseään pyöräilemään harjoittelemalla tiellä kohti Vellorea, niin samalla tuntimäärällä hän olisi matkustanut kaksikymmentä mailia lähemmäksi Vellorea. Sitä paitsi, koska hän

olisi oppinut pyöräilytaidon siinä ajassa, hän olisi voinut vaivatta suorittaa loppuun jäljellä olleet kolmekymmentä mailia ja päästä määränpäähensä ilman tarpeetonta ajan ja vaivan hukkaa.

Se, mitä tapahtuu, kun joku harjoittaa *japaa* ja *dhyanaa*, on vastaavaa kuin mitä tapahtui, kun mies harjoitteli pyöräilyä tiellä Tirukoiluriin. Koska voima, joka saavutetaan *japalla* ja *dhyanalla* kasvaa vastakkaiseen suuntaan, toisin sanoen, kohti toista persoonaa, eivätkö ne ole toimintaa, joka johtaa hänet etäälle Itsen huomiointista? Toisaalta, jos joku harjoittaa Itsen huomiointia alusta alkaen, se on verrattavissa mieheen, joka alkaa harjoitella pyöräilyä tiellä Velloreen. Koska Itsen huomiointi, joka on Itsetutkimusta, näin estää kaikilta tarpeettomilta ponnisteluilta ja suoraan suo Itsen saavuttamisen, Sri Bhagavan on sanonut '*Atmavidya Kirtanamin*' säkeessä 4, 'Kaikista poluista, tämä polku [Itsetutkimus] on helpoin', ja '*Upadesa Undhiyarin*' säkeessä 17, 'Tämä on suora polku kaikille'.

Koska *japan* tai *dhyanan* harjoitus estää mieltä jakautumasta monenlaisiksi ajatuksiksi, jotka johtuvat aistikohteista ja siten tulemasta heikoksi, Sri Bhagavan sanoi kirjassa 'Kuka minä olen?', että ne antavat voimaa mielelle. Mutta Hän sanoi niin ottamalla huomioon ainoastaan yhden edun, nimittäin, sen, että se pelastaa mielen onnettomuudelta, jossa se jakaantuu lukemattomiksi ajatuksiksi, jonka aiheuttaa taipumukset kohti aistikohteita [*vishaya-vasanat*]. Lisäksi, Sri Bhagavanin näin mainitsema voima ei ole se voima, joka vaaditaan Itsetutkimukseen ja jonka Hän oli aiemmin maininnut kirjassa 'Kuka minä olen?', kun Hän kirjoitti: 'Harjoittamalla toistuvasti siten, mielen voima pysyä [tai viipyä] lähteessään kasvaa'. **Se on ainoastaan voima viipyä muussa kohteessa kuin Itsessä, toisin sanoen, toisessa persoonassa.** Lukijoiden tulisi ymmärtää, että se mitä tähdennetään tässä, tässä kirjassa, on, että heille, jotka haluavat ja pyrkivät ainoastaan **Itsen saavuttamiseen, tämänkaltainen voima, joka saavutetaan *japalla* ja *dhyanalla*, ei ole muuta kuin este.**

Apu kohti menestystä Itsetutkimuksessa, joka on peräisin *japasta* ja *dhyanasta*, on verrattavissa apuun pyrittäessä Velloreen, joka saadaan oppimalla pyöräilemään tiellä Tirukoiluriin, sillä aivan kuten pitkäaikaisella harjoittelulla pyöräilemään tiellä Tirukoiluriin saattaa olla päinvastainen apu kohti Velloreen pääsemistä, niinpä pitkäaikaisella harjoittelulla *japaa* ja *dhyanaa* saattaa olla päinvastainen apu kohti Itsen saavuttamista. Samalla lailla, este kohti menestystä Itsetutkimuksessa, joka on luotu *japalla* ja *dhyanalla*, on samanlainen este, joka luodaan opettelemalla pyöräilyä tiellä Tirukoiluriin, sillä, aivan kuten harjoitella

pyöräilyä tiellä Tirukoiluriin vie miehen kauas hänen päämäärästään, niin harjoittamalla *japaa* ja *dhyanaa* estää häntä viemällä hänet kauas Itsestä.⁴¹

Mielen keskittymisen voiman saavuttamista verrataan tässä pyöräilytaidon saavuttamiseen. Tämä keskittyneisyyden voima on hieno ase joka, kuin terävä veitsi, tuli tai ydinvoima, voi tehdä hyvää tai pahaa, riippuen siitä, miten sitä käytetään. Terävää veistä voidaan käyttää joko henkilön surmaamiseen tai, kirurgisessa operaatiossa, pelastamaan hänen henkensä. Samalla tavalla, tulta ja ydinvoimaa voidaan käyttää joko rakentaviin tai tuhoaviin tarkoituksiin. Samalla lailla, keskittymisen voima, joka kasvaa ihmisessä sellaisilla harjoituksilla kuin *japa* ja *dhyana*, voi tehdä hänelle joko hyvää tai pahaa. Jos joku on ihastunut okkultismin voimiin [*siddheihin*] tai aistinautintoihin, hän voi käyttää tätä keskittymisen voimaa hyvin hienovaraisella ja taitavalla tavalla saavuttaakseen ne. Koska keskittymisen voima, joka saavutetaan *japalla* ja *dhyanalla* on vain keskittymistä toiseen persoonaan, toisin sanoen, koska se on ulospäin suuntautunutta keskittymistä, se saa etsijän kulkemaan vain kohti ei-Itseä. Vain jos hänellä on hyvä arvostelukyky ikuisen ja lyhytaikaisen välillä [*nitya anitya vastu viveka*] ja jos hän silloin pystyy muuttamaan suuntansa toisen persoonan huomioinnista ensimmäisen persoonan huomioon, tulee sellainen keskittymisen voima johtamaan hänet Itsetutkimukseen ja, pitkien ja sinnikkäiden ponnistelujen jälkeen [aivan kuten pitkien ja sinnikkäiden ponnistelujen jälkeen, jotka mies, joka oppi pyöräilyn tiellä Tirukoiluriin, piti tehdä voidakseen matkustaa kaikki seitsemänkymmentä mailia Velloreen], pystyy hän saavuttamaan Itsessä pysymisen, mikä on todellisen tiedon [*jnanan*] saavuttaminen. Kuitenkin, emmekö näe, että etsijät henkiselällä polulla, jotka tekevät *japaa* ja *dhyanaa*, ovat yleensä taipuvaisia hankkimaan vain okkultisia voimia, nimeä ja mainetta ja muita ohimeneviä nautintoja? Siksi meidän pitäisi ymmärtää se totuus, että keskittymisen voima, joka saavutetaan *japalla* tai *dhyanalla*, on kuitenkin

41 Älkööt vilpittömät Jumalanpalvojat ajatelko, että me arvostelemme *japaa*, jota tekee todellinen palvoja, joka vetoaan herraansa toistamalla Hänen jumalaista nimeään puhtaalla, sydämensulattavalla rakkaudesta Hänen Jaloilleen. Se, mitä me täällä arvostelemme hyödyttömänä, ovat pyhien sanojen toistamiset [*mantra-japat*] ja meditaation päämäärät [*dhyana-lakshyat*], joita käytetään *sadhanoina* ilman rakkautta, joka perustuu niihin yhdistymiseen ja niiden ainoaan tarkoitukseen saavuttaa keskittymisen voima. Mutta, koska etsijä antautumisen tiellä [*bhakti-marga*], joka tekee herransa [hänen *Ishta-devansa* tai *Gurunsa*] jumalaisen nimen *japaa* intensiivisellä rakkaudella, kuuluu opiskelijakategoriassa kolmanteen (b) tai neljanteen *bhaktikoulumme* tasoon, jota selvitetään kirjan 'The Path of Sri Ramana. Osan II' toisessa luvussa, jossa me selitämme itsensä luovuttamisen polkua, joka on toinen kahdesta tärkeimmästä poluista – Itsetutkimus ja itsensä luovuttaminen –, joita opetti Sri Bhagavan, hänen *japaansa*, joka tehdään rakkaudella, ei tuomita eikä siitä taivutella luopumaan. Lukija voi tässä katsoa liitettä yksi (d). **(Lyhennettyä!:** 'Mutta hänen *japaansa*...)

vaarallista ja näin ollen olisi viisasta sen sijasta saavuttaa keskittymisen voima harjoittamalla Itsen huomiointia alusta alkaen.

On tietenkin välttämätöntä saavuttaa mielen keskittyneisyys. Jopa samalla, kun tekee *japaa* tai *dhyanaa*, on tarpeen tehdä ponnistus tuoda huomioinnin voima [mieli] toistuvasti takaisin vaeltelemasta muihin ajatuksiin ja kiinnittää se vain yhteen ajatukseen. Sama määrä ponnistusta tarvitaan, vaikka harjoitetaan Itsen huomiointia, kun vaelteleva mieli tuodaan takaisin ja kiinnitetään se olemassaolo-tietoisuuteemme. Näin kummassakin harjoituksessa, vilpittömiä ponnisteluja tarvitaan, jotta saavutetaan mielen keskittyneisyys. Kun asia on näin, miksi etsijän ei kannattaisi hankkia sitä harjoittamalla Itsen huomiointia, joka on vapaa kaikista vaaroista, heti alusta alkaen? Seuraava tapaus, joka tapahtui Sri Bhagavan läheisyydessä, heittää enemmän valoa tähän seikkaan.

Istuttuaan jonkin aikaa Hänen läheisyydessään, eräs opetuslapsi kysyi Sri Bhagavanilta, 'Bhagavan, en pysty tekemään Itsetutkimusta. Minusta se tuntuu vaikealta. Voisinko sen sijaan tehdä *dhyanaa*?' 'Hyvä on', vastasi Sri Bhagavan. Pian sen jälkeen opetuslapsi lähti hallista, jolloin Sri Bhagavan kääntyi niiden puoleen, jotka olivat lähellä Häntä ja sanoi: "Hän sanoo, että Itsetutkimus on hänelle vaikeaa ja ettei hän voi tehdä sitä, joten hän pyytää minulta lupaa tehdä *dhyanaa*. Kuinka voin pakottaa hänet tekemään Itsetutkimusta, kun hän itse sanoo, ettei hän voi tehdä sitä? Joten, kun hän haluaa tehdä *dhyanaa*, minun täytyy sanoa, 'Hyvä on'. Hän saattaa tulla huomenna ja sanoa, 'Bhagavan, mieleni ei pysy *dhyanassa*, joten pitäisikö minun tehdä *japaa*?' Taas minun on sanottava 'Hyvä on'. Samalla tavalla, jonain päivänä hän valittaa, 'Mieleni ei pysy hiljaa *japassa*. Vain kieleni tavaa *mantraa*, mutta mieleni vaeltelee monissa asioissa. Pitäisikö minun tehdä palvontaa [*pujaa*], lausua hymnejä [*stotria*] ja niin edelleen?' Mitä muuta voin tehdä kuin sanoa 'Hyvä on, hyvä on' vastauksena jokaiseen valitukseen? Jos joku pystyy tekemään vilpittömän ponnistuksen harjoittaa jotain, joko lausumaan hymnejä, *japaa*, *dhyanaa* tai muita *sadhanoita*, hän voi samalla vaivalla harjoittaa Itsetutkimusta! Kaikkia näitä valituksia tekevät vain he, jotka eivät vakavasti halua tehdä mitään *sadhanaa*, siinä kaikki. Mikä on tärkeää jokaisessa *sadhanassa*, on yrittää palauttaa juokseva mieli ja kiinnittää se vain yhteen asiaan". Miksi sitä ei sitten pitäisi tuoda takaisin ja kiinnittää Itsen huomiointiin? Tämä yksin on Itsetutkimusta [*alma-vicharaa*]. Tämä on kaikki, mitä on tehtävä! Jopa *Bhagavad Gitassa* sanotaan:

*Sanais sanai rupa ramed buddhya dhriti grihi taya Atma
samstham manah kritva nakim chidapi chinta yet*

mikä tarkoittaa, 'Erittäin rohkealla älyllä [erottelukyvyn voimalla], tee mielestä liikkumaton pikkuhiljaa; kiinnitä mieli tukevasti Itseen [*atmaniin*] äläkä koskaan ajattele mitään muuta' [luku 6, säe 25], ja:

*Yato yato nis charati manas chanchalam asthi ram Tatas tato
niyam yaitad atman yeva vasam nayet*

mikä tarkoittaa, 'Mitä hyvänsä asiaa kohti epävakaa mieli vaeltaa, jokaisesta asiasta vedä se takaisin, kiinnitä se aina Itseen ja pakota se tiukasti pysymään siellä [luku 6, jae 26]⁴²

Jopa keskittymisen sellaisiin ajatuksiin kuin 'Minä olen Brahman' [*aham brahmasmi*], joka pidetään meditaation [*dhyanan*] korkeimpana muotona, Sri Bhagavan on kuvannut 'johtuvan voiman puutteesta' [*uran inmaiyinal*] '*Ulladhu Narpadhun*' säkeessä 32! Sen vuoksi, se, mitä mieli saavuttaa ottamalla kohteekseen toisia tai kolmansia persoonia, jotka ovat *japan, dhyanan* ja niin edelleen kohteita, **ei ole oikeasti voimaa, vaan vain heikkoutta!** Voiko kilpahevosesta, joka on tottunut laukkaamaan eteenpäin, olla hyötyä vedettäessä kaivovettä, jossa hevosen taaksepäin liikkuminen on välttämätön? Ei, siitä ei ole mitään hyötyä! Vain se Itsen huomioinnin harjoitus, johon Sri Bhagavan viittasi kirjassa '*Kuka minä olen?*', kun Hän kirjoitti: 'Harjoittelemalla toistuvasti siten, mielen voima pysyä lähteessään kasvaa', **on oikeaa sadhanaa, joka antaa mielelle todellisen tarvittavan voiman!** Ne etsijät, joka tulivat Sri Bhagavanin luo mielellä, jota ei oltu vielä pilattu suuntautumalla kohti tavoitteita muita kuin Itse, mieli vailla jälkeäkään saamattomuudesta, suunnattomalla innolla ja ehdottoman kuuliaisuuden hengellä kuin sellaiset lapset, suoraan käänsivät mielensä Itsen huomioinnin harjoitukseen muodossa '*Kuka minä olen?*' heti, kun ne tulivat Sri Bhagavanin luo ja siten saavuttivat edellä mainitun todellisen tarvittavan voiman. He saattoivat sen vuoksi julistaa omasta kokemuksestaan, 'Ah! Tuntea Itse on helpoin asia! Todellakin, se on helpoin!'⁴³

Vaikka kysely '*Kuka minä olen?*' kykenee näin antamaan mielen todellisen voiman, jota tarvitaan Itsetuntemuksen saavuttamiseksi [totta puhuen, vain Itsetutkimus, eikä mikään muu *sadhana*, voi antaa tätä tarvittavaa voimaa], virheellisen ajatus on olemassa ja leviää jopa meidän,⁴⁴ Sri Bhagavanin opetuslasten keskuudessa, että Itsetutkimuksen polku on vaikea, kun taas muut

42 Nämä kaksi slokaa Sri Bhagavan käänsi tamin kielelle '*Bhagavad Gita Saramin*' säkeiksi 27 ja 28.

43 Kertosäe, jonka Sri Muruganar kirjoitti '*Atmavidya Kirtanamiin*'.

menetelmät, *japa*, *dhyana*, *jooga* ja niin edelleen, ovat helppoja. Katsokaamme kuinka kaukana totuudesta tämä väite on!

Nyt, mitä on Sri Bhagavanin näkemys tästä aiheesta? Kääntykäämme Hänen omien sanojensa puoleen:

"... kaikista poluista, tämä polku on helpoin!⁴⁵"

'*Atmavidya Kirtanam*', säe 4

"... tämä on kaikille tarkoitettu suora polku."

'*Upadesa Undhiyar*' säe 17

Näin on selvää, että Sri Bhagavanin kanta on, että tämä Itsetutkimuksen polku ei ole pelkästään kaikista poluista helpoin, vaan se on myös helpoin ja suorin kaikille etsijöille. Jotkut meistä, yrittämättä ymmärtää, 'Miksi Sri Bhagavan sanoi niin? Voiko Hänen lausuntoaan perustella? Jos voi, kuinka?', huomauttavat kierrellen, 'Aah, se on helppoa vain Bhagavanille, mutta se on muille vaikeaa', ja he masentuvat ja menettävät rohkeutensa. Jottemme menettäisi tätä rohkeutta, koska se on *sraddha*, joka yksin takaa meille tavoitteen, yrittäkäämme löytää perustelu Sri Bhagavanin lausunnon tueksi.

Mitä me tarkoitamme, kun sanomme, että asia on 'vaikea' tai 'helppo'? Itse asiassa, mikä on vaikeaa ja mikä on helppoa? Se, mistä emme pidä, se, mitä emme voi tehdä, se, mikä emme tiedä - sitä yksin me kutsumme vaikeaksi. Se, mistä me jo pidämme [*ichcha*], se, minkä olemme jo tehneet [*kriya*], ja se, minkä me jo tiedämme [*jnana*] – sitä yksin me kutsumme helpoksi. Näin me tulemme

---

44 Vaikka sana 'me' tarkoittaa kaikkia Sri Bhagavanin opetuslapsia, silti kun sitä mitataan Sri Muruganarin antamalla mittapuulla kirjan '*Mey Tava Vilakkam*' säkeessä 68, "Mitä muut ovat ilmoittaneet 'vaikeaksi, todella vaikeaksi', on valtavan helppoa meidän Herramme [Ramanan] opetuslapsille!", lukija voi hyvin ymmärtää ketkä niiden joukosta, joita osoitetaan sanalla 'me' ovat Sri Bhagavanin todellisia opetuslapsia ja ketä ovat nuo 'muut'.

45 "Irrottautuaksemme karman kahleista ja niin edelleen, päästäksemme saavuttamaan syntymän tuhoutumisen ja niin edelleen, kaikista poluista, tämä polku on helpoin! Jos me pysymme hiljaa [toisin sanoen, jos me vain 'olemme'], ilman pienintäkään mielen, puheen ja kehon toimintaa, oi mikä ihme se on! Itsen loiste sydämessä tullaan [tuntemaan] aina läsnä olevana kokemuksena, kaikki pelko lakkaa ja autuuden valtameri [vello]!"

'*Atmavidya Kirtanam*', säe 4

Huomattakoon tässä, että kuvatessaan Hänen polkuaan, Sri Bhagavan käyttää superlatiivista 'helpoin'. Muilla poluilla työtä tai muuta on määrätty tehtäväksi mielellä, puheella tai keholla ja siten joku saattaa kokea joitain vaikeuksia käyttäessään näitä välineitä. Mutta, koska mitään työtä ei anneta heille *sadhanan* esteeksi Itsetutkimuksen polulla, tämä on 'kaikista poluista helpoin'!

seuraavaan johtopäätökseen: ne kokemukset, jotka jo ovat meidän rakastavan voimamme [*ichcha saktin*], tekemisen voimamme [*kriya saktin*] ja tietämisen voimamme [*jnana saktin*] sisäpuolella, ovat helppoja. **Kun taas ne kokemukset, jotka eivät jo ole meidän rakastavan voimamme, tekemisen voimamme ja tietämisen voimamme sisäpuolella, ovat vaikeita.** Tämä todellakin on oikea määritelmä siitä, mikä on vaikeaa ja mikä helppoa. Tällä määritelmällä, katsokaamme nyt kumpi näistä kahdesta on helppoa: ponnistelut, joita eri henkisiä harjoitukset kuten *japa*, *dhyana*, *jooga* jne. vaativat vai ponnistus, jonka Itsetutkimus vaatii.

Kuten olemme jo sanoneet; ponnistelut *japan*, *dhyanan*, *joogan*, yms. poluilla, eivät ole mitään muuta kuin huomion kohdistamista toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin, kun taas ponnistus, joka tehdään Sri Bhagavanin opettamassa Itsetutkimuksessa, on huomion kohdistamista ensimmäiseen persoonaan. *Japan*, *dhyanan* tai minkä tahansa neljästä joogasta harjoittamiseksi, on tarpeen käyttää mielen keskittymisen voimaa toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin; kun käyttää mielen voimaa sillä tavalla, se on pelkkää ulospäin suuntautumista [*bahirmukham*]. Mutta Itsetutkimukseen on välttämätöntä käyttää mielen keskittymisen voimaa kiinnittämällä huomio keskittyen ensimmäiseen persoonaan, joten tämä yksin on todellista sisäänpäin kääntyneisyyttä [*antarmukham*]. Vähäinen analyysi paljastaa, että jokaiselle meistä [jopa kaikkein tavallisimmalle ihmiselle], rakastamisen [*ichchan*], tekemisen [*kriyan*] ja tietämisen [*jnanan*] kokemukset kohti ensimmäistä persoona eivätkä ole ainoastaan luontaisia, vaan myös suurempia kuin nuo kohti toisen ja kolmannen persoonan kohteita. Katsokaamme miten.

Kun meille ensin kerrotaan Jumalan nimestä, Jumalan muodosta, yhdestä eri Jumalaan suhtautumisen muodoista⁴⁶, kuuden *joogisen* keskuksen paikoista kehossa tai vastaavista – jotka kaikki vaativat huomion kohdistamisen ponnisteluita kohti toisen tai kolmannen persoonan kohdetta, ne ovat meille uusia: uusia tietää, uusia rakastaa ja uusia tehdä. Ennen kuin leimahtavat meissä liekkiin muiden toimesta [joita me pidämme guruinamme], kaikki nämä rakastamisen, tekemisen ja tietämisen kokemukset olivat meille tuntemattomia. Kuinka?

Oleta, että joko vanhempamme tai jotkut vanhemmat ovat opastaneet meitä käyttämään jotakin Jumalan nimeä tai muotoa tai pyhää *mantraa* kuten *gayatria*. Ennen kuin meitä on opastettu, emme tunne näitä *antroja*, *dhayanoja* tai Jumalan muotoja. Näin, vasta kun meitä neuvotaan, me tulemme tuntemaan ne,

---

46 Suhtautumiset Jumalaan [*bhavat*]: Dualistisessa palvonnassa palvojat vaalivat joitain erityyppisiä suhteita Jumalaan, kuten rakkautta Isään, Äitiin, Aviomieheen, Lapseen, Mestariin, Ystävään, Palvelijaan, Guruun ja niin edelleen.

toisin sanoen, kokemuksen tiedosta, että on olemassa tällaisia *mantroja*, *dhyanoita* jne., olemme uutena saavuttaneet. Samalla tavoin, vasta sen jälkeen kun kuulemme gurulta tällaisen *japojen* tai *dhyanien* suuruudesta, ainutlaatuisuudesta ja voimasta, saavutamme uskoa ja rakkautta niitä kohtaan. Tämä on meille vasta saavutettu rakastamisen kokemus, toisin sanoen, emme rakastaneet niitä aiemmin. Samalla lailla, emme ole koskaan ennen tehneet näitä *mantrajapoja* tai meditaatioita, emmekä vaalineet niitä tunteita suhteesta Jumalaan. Me voimme tehdä *japaa* kunnolla – lausua *mantraa* oikealla tavalla, nostaa tai laskea sävelkorkeutta ja pysähtyä oikeaan paikkaan – vasta kun olemme toistaneet sitä monta kertaa gurun läsnäolossa ja vasta kun olemme toteuttaneet hänen korjauksensa ja ehdotuksensa. Tämä on meille uutena saavutettu tekemisen kokemus, toisin sanoen, emme ole tehneet sitä aiemmin. Sama koskee meditaatiota, *pranayamaa*, *hathajooga*, *rajajooga* jne. Näin, eikö ole todistettu, että rakastamisen, tekemisen ja tietämisen kokemukset, jotka kaikki liittyvät näihin henkisiin harjoituksiin, jotka pohjautuvat toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin, eivät olleet olemassa meille aiemmin, vaan ovat uutena saavutettuja meille?

Toisaalta, rakastamisen, tekemisen ja tietämisen kokemukset, jotka liittyvät ensimmäiseen persoonaan, ovat jo olemassa luontaisesti meissä ilman että muiden on tarvinnut niitä meissä sytyttää! Miten? Toisessa luvussa, sivuilla 43-45, olemme jo selvästi osoittaneet, että jokaisessa rakkaus itseensä on aina ja luonnollisesti huomattavasti suurempaa kuin toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin. Näin, ensinnäkin, itsensä **rakastamisen kokemisen** [*ichchanubhava*] osoitetaan olevan luontaisena meissä. Toiseksi, joka päivä nukkuessa me pystymme erottamaan itsemme helposti, vaivattomasti ja luonnollisesti tunteesta 'Minä olen keho', joka ei ole 'me'. Tämä kyky näin erottaa itsemme todistaa, että Itsenä **pysymisen kokemus** [*kriyanubhava*] on luontaisena meissä. Kolmanneksi, olettakaamme, että henkilö istuu yksin ehdottoman pimeässä huoneessa, jossa hän ei voi nähdä edes omaa kehoaan. Jos joku kysyy huoneen ulkopuolelta, 'Onko minun kirjani lähellä sinua?', hän vastaa: 'En tiedä sen olemassaoloa', mutta jos kysytään, 'Oletko sinä olemassa!', nopeasti tulee hänen vastauksensa, 'Miksi, varmasti minä olen olemassa!'. Hän kykeni tuntemaan oman olemassaolonsa omalla Itsevalollaan [Itsetietoisuudella], vaikkei hänellä ole apuvaloa, joka on tarpeen tietääkseen toinen ja kolmannen persoonan kohteiden olemassaolon. Lisäksi, koska jokaisella on tiedon 'Minä olen' kokemus jopa syväunessa⁴⁷, jossa

---

47 Jo sivuilla 57-59 on selitetty, että jokainen on tietoinen omasta olemassaolostaan syväunessa. On väärin kenenkään sanoa joko ettei hän ole olemassa syväunessa, tai ettei hän tiedä omaa olemassaoloaan syväunessa, katso myös '*Maharshi's Gospel*', Book II, luku V [8. painos, sivut 86-

kehoa ja mieltä ei ole olemassa, on ilmeistä, että tieto omasta olemassaolosta on luontaisena meissä, kun taas tieto toisen ja kolmannen persoonan kohteista ei ole. Nämä kaksi esimerkkiä osoittavat, että **tietämisen kokemus** [*jnananubhava*] ihmisen omasta olemassaolosta on luontaista jopa kaikkein tavallisimmalle ihmiselle. Jos Sri Bhagavan neuvoo meitä pitämään asiasta, johon meillä ei jo ole mieltymystä, voimme sanoa, että se on vaikeaa. Jos Hän pyytää meitä tuntemaan asiaa, joka on meille toistaiseksi tuntematon, me voimme silloin sanoa, että se on vaikeaa. Jos Hän haluaa meidän olevan tilassa, jota emme ole saavuttaneet aiemmin ja siten aiemmin kokeneet, silloin sitä voidaan pitää vaikeana. Mutta koska olemme oppineet tuntemaan näin – että rakastamisen, tekemisen ja tietämisen kokemukset ovat jo selkeitä ja luontaisia meissä vain suhteessa ensimmäiseen persoonaan. Kun katsotaan edellä mainitun 'helpon' ja 'vaikean' määritelmän valossa, ihminen voi selvästi havaita, että ponnistus, jota tehdään Itsetutkimuksen polulla, joka on huomion kohdistamista kohti ensimmäistä persoonaan, on paljon helpompaa kuin se, jota tehdään *japalla*, *dhyanalla*, *joogalla* jne., jotka eivät ole mitään muuta kuin huomion kohdistamista toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin. Sellainen todellakin on perustelu, joka tukee Sri Bhagavanin sanoja, 'Kaikista poluista, tämä polku on helpoin?' ja 'Tämä on suora polku kaikille!'. Tässä yhteydessä Sri Bhagavanilla oli tapana sanoa toistuvasti, 'Itse on tässä ja nyt ja aina saavutettu'. Sanomalla: '**Tämä on suora polku kaikille**', Sri Bhagavan ilmaisee, että kuka tahansa, kuinka heikko hyvänsä hänen mielensä saattaa olla, voi saavuttaa tällä polulla sen todellisen mielen voiman, jota vaaditaan, jotta pysytään omassa lähteessään. Sen vuoksi, mennä Itsen huomiointiin [*aha-mukham*], joka on todellista sisäänpäin kääntyneisyyttä [*antar-mukham*], on itsessään paljon parempaa kuin antaa mitään muuta tavoitetta mielelle – tällainen on Sri Bhagavan opetuksen ainutlaatuinen suuruus!

Jos ei [ponnistele] tutkimuksen polkua mystiseen tunteeseen [egoon], millään muulla ponnistuksella muiden polkujen, kuten karman kautta, on mahdotonta saavuttaa ja nauttia Itsestä, aarteesta, joka loistaa sydämessä.

'Guru Vachaka Kovai' säe 885

Lisäksi, voiko Jumala olla yksi toisen tai kolmannen persoonan kohteista?
Ei, Hän ei voi olla! Koska,

'Toiset ja kolmannet persoonat elävät vain juuren, ensimmäisen persoonan [egon] johdosta ...'.

'Atma Vichara Patikam', säe 6⁴⁸

"Vain jos ensimmäinen persoona [ego] muodossa 'Minä olen keho' on olemassa, tulevat toiset ja kolmannet persoonat olemaan olemassa ..."

'Ulladhu Narpadhu' säe 14
(Hieman muunnetussa muodossa!)

"Jos ei ole 'minä'-ajatusta, mitään muutakaan ei ole olemassa ..."

'Sri Arunachala Ashtakam' säe 7

– tällainen on Sri Bhagavanin kokemus. Toisin sanoen, toisten ja kolmansien persoonien olemassaolo on riippuvainen ensimmäisestä persoonasta [virheellisestä egosta], joka nousee ajatuksen, 'Minä olen tämä keho' muodossa. Sen vuoksi, jos Jumala olisi yksi toisista tai kolmansista persoonista, Hän olisi olemassaololleen riippuvainen egon armosta! Nyt jos Jumala, joka on olemassaolon [*satin*] aito muoto, on olemassaololleen riippuvainen jostain muusta, niin eikö se tarkoittaisi, että Hän olisi vailla Jumaluutta? Niinpä, Jumala ei koskaan voi olla yksi toisista tai kolmansista persoonista, Hänen täytyy silloin varmasti olla olemassa ja loistaa tämän väärän ensimmäisen persoonan nousemisen lähteenä ja perustana, toisin sanoen, **ensimmäisen persoonan todellisuutena [todellisena aspektina]**. Koska Jumala tai *Brahman* näin aina loistaa 'minän' todellisuutena, antaa mielelle huomion Itseen kohdistamisen harjoitus, on ainoaa todellista Jumalan etsimistä ja ainoaa tehokasta joogaa. Siten, **Itsen huomiointi on todellista Jumalan huomiointia!**

"Oi Bhagavan, Teidän mietiskelemisenne ei ole mitään muuta kuin 'Minän' mietiskelemistä, 'Minän' mietiskeleminen ei ole mitään muuta kuin pysymistä ilman ajattelua, Pysyminen ilman ajattelua ei ole mitään muuta kuin olla valppaasti tarkkaavainen ettei nouse 'minänä', Mutta miksi edes huomioida, kun minun aito olemassaoloni [*sat*] on itsessään huomiointia [*chit*]?"

---

48 Katso liite yksi (a)

'Sri Ramana Sahasram', säe 990

Koska me olemme jo todenneet [luvun kolme ensimmäisessä lauseessa], että 'Minä olen' [Itse] on täydellistä onnea ja koska nyt huomaamme, että Jumala, täydellisen onnen valtameri, loistaa ensimmäisen persoonan todellisuutena, jos me tutkimme Itseä ja tunnemme, mitä me todella olemme, näin kieltäen kaiken ei-Itsenä [toisin sanoen, mitä emme todella ole], Se, joka on aina olemassa [*sat*] loistaa [*chit*] sinä mikä se on. Eivätkö silloin kaikki ponnistelut muilla henkisillä harjoituksilla, kuten sastroissa kehoitettiin, poistamaan kärsimystä [olematonta orjuutta], muutu tarpeettomiksi? Niinpä, tutkikaamme nyt Itsetutkimuksen, Maha Joogan menetelmää, joka tekee meidät kykeneviksi eroamaan ei-Itsestä ja tuntemaan **itsemme**.

Luku 6

'Kuka minä olen?' ei ole Soham Bhavana⁴⁹

Ennen kuin alamme täyttää saavia vedellä, emmekö etsi huolella kaikki reiät ja aukot ja tulppaa ne? Muuten suurin osa ponnistuksistamme täyttää se, ovat turhia. Samalla lailla, ennen kuin alamme selittää Itsetutkimuksen tekniikkaa, on tarpeen selvittää monia tapoja, joilla sitä ei pitäisi harjoittaa ja hylätä erilaiset väärät tavat, joilla sitä on jo ymmärretty ja harjoitettu tähän mennessä .

Sen Itsetutkimuksen tekniikan, jonka Sri Bhagavan paljasti ja sen Itsetutkimuksen tekniikan, jonka olemme oppineet sastroista koko tämän ajan, välillä on ero. Kautta aikojen sastrat ovat julistaneet, "Kuka sinä olet' Sinä et ole keho, *prana*, mieli, äly, ego tai vastaavat; sinä olet Itse [*atman*]; sinä olet tietoisuus, joka on Itse". Kuitenkaan ne eivät mene sen pidemmälle kertoessaan meille, "Poista viisi tuppea, jotka ovat ei-Itseä, 'ei minä', 'ei minä' [*neti, neti*]". Ne eivät selitä kenen on poistettava tai selitä käytännöllistä menetelmää miten poistaa, eivätkä ne anna tarkasti ja suoralla tavalla asianmukaisia vihjeitä poistaa ei-Itse.⁵⁰ Siksi jopa heidän, jotka ovat tehneet laajaa Vedantan tutkimusta, todetaan olevan vailla *jnanan* käytännöllistä kokemusta, joka on egon, 'Minä olen keho'-tietoisuuden [*dehatma-buddhi*] menetys. Tämä ei koske ainoastaan heitä, jotka tutkivat sastroja, mutteivät silti ryhdy harjoittamaan, vaan se koskee myös niitä vakavia etsijöitä, jotka yrittävät vilpittömästi panna käytäntöön sen, mitä ovat oppineet sastroista; vaikka he toistuvasti taistelevat tyhjäksi tekemisensä yrityksissä, he eivät pysty saavuttamaan ei-kaksinaisen tiedon suoraa kokemusta. Toisaalta, *jnanit*, jotka pysyvästi vakiintuvat luonnolliseen Itsetietoisuuteen, vakuuttavat, 'Se Itsen kokemus on täällä, nyt ja aina saavutettuna!' Syyn siihen, miksi Sri Bhagavan ja ne hänen opetuslapsensa, jotka tulivat Hänen luokseen ainoastaan kokeakseen Itsetuntemuksen, iloitsivat ja huudahtivat, 'Aah! Tuntee Itse on helpoin asia! Todellakin, se on helpoin!', on oltava se, että Itsetutkimuksen

---

⁴⁹ *Soham bhavana* on mietiskely 'Minä olen Hän' [toisin sanoen, 'Minä olen Jumala tai Brahman']

⁵⁰ Sastrat voivat auttaa vain siihen saakka. Entisaikaan, tutkittuaan sastroja, etsijöillä oli tapana etsiä *jnana*-Gurun seuraa [*sat-sangaa*] ja palvella Häntä suurella uskolla ja rakkaudella; sitten, sen jälkeen kun Guru oli paljastanut salaiset johtolangat, etsijät pystyivät saamaan selville oikean tavan poistaa ei-Itsen [viisi tuppea].

polulla jokin uusi vihje, jonka Sri Bhagavan on antanut, puhdistaa ja on helppo panna käytäntöön. Katsokaamme mikä tämä vihje on.

'Keho ei ole minä; kuka minä olen? minä olen Hän!' [*deham naham: koham? soham!*] – tämä on Itsetutkimuksen olennainen osa, joka löytyy sastroista, jonka helpottamiseksi ne esitetään seuraavana neljänä harjoituksena [*sadhanana*]:

1. Arvostelukyky [*viveka*] ikuisen ja väliaikaisen välillä.
2. Välinpitämättömyys [*vairagya*] tämän ja kaikkien muiden maailmojen moninaisia nautintoja kohtaan.
3. Rauhallisuuden [*saman*] kuusi hyvettä⁵¹ jne.
4. Voimakas kaipuu vapautumiseen [*mumukshutva*].

Koska etsijä tulee tuntemaan ikuisen ja väliaikaisen välisellä erottelukyvylä, että vapautuminen on ainoa iankaikkinen Olento [*nitya vastu*], hän saavuttaa voimakkaan kaipuun vapautumiseen ja saavuttamalla näin välinpitämättömyyden kaikkia muita nautintoja kohtaan, hän tuo esiin ponnistuksensa harjoittamalla rauhan kuutta hyvettä jne. Sen vuoksi, kolmannessa *sadhanassa*, kuudella hyveellä sastrat antavat hänelle kaikki apuvälineet, jonka ne voivat itsetuntemuksen saavuttamiseksi. Niinpä, kun hän tuo esiin ponnistuksensa tässä kolmannessa *sadhanassa*, eikö ole selvää, että hän on jo suorittanut ensimmäisen, toisen ja neljännen *sadhanan*?

Hallitsemalla aisti- ja toimintaelimiä välinpitämättömyydellä [*vairagya*] ja yrittämällä kiinnittää häilyvä mieli Brahmaniin ovat kaksi olennaisinta kohtaa kolmannen *sadhanan* kuudesta kohdasta. Mutta samalla kun harjoittaa, mitä tarkalleen kypsä ja äärimmäisen vakava etsijä tekee? Hänen tärkein harjoituksensa voi olla ainoastaan taistella haluja vastaan, jotka pyrkivät kohti aistia, kohteita ja ajatella toisen tai kolmannen persoonan olentoa, jonka hän ajattelee olevan

---

51 Kuusi hyvettä: (a) Rauhallisuus [*sama*] tarkoittaa mielen kiinnittämistä kohteeseensa, välinpitämättömyyden avulla, joka (välinpitämättömyys) johtuu maallisten kohteiden epäkohtien toistuvista heijastuksista. (b) Aistien hallinta [*dama*] tarkoittaa valvoa aisti- ja toimintaelimiä ja siten estää niitä lähtemästä kullekin kuuluvalta paikaltaan. (c) Vetäytyminen toiminnoista [*uparati*] tarkoittaa kiinnittää mieli tavoitteeseensa niin päättäväisesti, ettei sen sallita aiemmilla taipumuksilla viipyä kohteissa, ja näin luopua kaikista tarpeettomista toiminnoista. (d) Kärsivällisyys [*titiksha*] tarkoittaa rohkeasti kestää mikä määrä tahansa kärsimystä, joka saattaa kohdata ihmistä ilman että yrittää välttää sitä tai murehtii sitä. (e) Usko [*sraddha*] tarkoittaa järkkymätöntä vakaumusta, että vain Vedantasastrojen sanat ja Gurun sanat ovat totta. (f) Mietiskely [*samadhi*] tarkoittaa estää mieltä kaikin ponnistuksin vaeltelemasta luonteensa mukaisesti ja kiinnittää se vain Brahmaniin.

'Brahman', absoluuttinen Todellisuus. Tätä varten, ainoat apuvälineet, jotka sastrat hänelle antavat, ovat *mahavakyat* kuten 'Minä olen Brahman' [*aham brahmasmi*], 'Minä olen Hän' [*soham*] ja 'Se sinä olet' [*tat twam asi*]. Kun meditaatiota [*bhavana*] *mahavakyoihin* harjoitetaan, etsijän ponnistelut virtaavat ainoastaan ajatuksen, 'Tämä minä on se Brahman' muodossa, kohti toista tai kolmatta persoonaa. Tämä ajattelu on vain **henkistä aktiivisuutta** [*mano-vritti*]. Näissä mietiskelyissä, 'Minä olen Brahman' tai 'Minä olen Se', **se, minkä hänen tuntee 'minänä', on vain mieli**, jota hän pitää itsenään, koska hän, joka nyt mietiskelee, on ensimmäinen ajatus, joka on noussut vasta unitilan päättymisen jälkeen, kun taas Brahman, jota hän mietiskelee, on kolmannen persoonan kohde, joka voi tulla olemassaoloon vasta hänen nousemisensa jälkeen. Niin kauan kuin ego ['Minä olen keho'-tietoisuus] jatkuu, kun ihminen kuulee sanan 'Brahman', hän voi ymmärtää sen tarkoittavan vain jotakin toista tai kolmatta persoonaa eikä mitään muuta [toisin sanoen, ei ensimmäisen persoonan tunnetta], koska lauseessa 'Minä olen Brahman', sen jälkeen, kun 'minä' on jo siellä tarkoittamassa ensimmäistä persoonaa, sanan 'Brahman' voidaan katsoa tarkoittavan joko toista tai kolmatta persoonaa. **Kun tutkittiin tarkasti, mietiskelyjen kuten 'Minä olen Hän' tai 'Minä olen Brahman' näin todetaan olevan vain mielen toimintaa, joka suuntautuu kohti toista tai kolmatta persoonaa.** Siksi on olemassa valtava ero [kuin vuoren ja laakson välillä] näiden mietiskelyjen, jotka ovat henkistä toimintaa ja Itsen huomioinnin välillä, jota Bhagavan Sri Ramana opetti, joka on mielen hiljaisuutta! Katsokaamme miten.

Kun harjoittaa mietiskelyä 'Minä olen Brahman', ensimmäisen persoonan tunne, joka nousi sanoilla 'Minä olen', häiriintyi heti sanalla 'Brahman' ja **harhautui toisen tai kolmannen persoonan tunteeseen.** Yksinomaan välttääkseen tämän ongelman, kirjassaan 'Kuka minä olen?' Bhagavan Sri Ramana on sanonut: **"Vaikka ihminen lakkaamatta ajattelee 'Minä, Minä', se johtaa siihen paikkaan** [Brahmanin tilaan]". Jos pujottaa lankaa neulansilmään, langan kaksi säiettä pysyvät erillään, jopa se säie, joka menee neulan silmään, vedetään ulos toisella. Samalla lailla, kun ihminen mietiskelee 'Minä olen Brahman', jopa ensimmäisen persoonan tunne, joka nousi sanoilla 'Minä olen', häiriintyy [sen sijaan, että annetaan jäädä Itsessä pysymiseen, *atma-nishthaan*] ja vedetään ulospäin sanalla 'Brahman', koska tämä sana luo toisen tai kolmannen persoonan tunteen. Etsijät erehtyvät pitämään tätä mielensä hienovaraista toimintaa, joka näin jatkuu heissä ensimmäisen persoonan tunteesta toisen persoonan tunteeseen ja toisen persoonan tunteesta ensimmäisen persoonan tunteeseen, Itsetutkimuksena [*atma-vicharana*]! Kun, tuollaisesta toiminnasta johtuen, mieli joskus lepää rauhassa pelkämästä uupumuksesta, etsijä erehtyy pitämään tätä

mielensä liikkumattomuutta [*mano-layaa*] Itseoivalluksena [*jnana-samadhina*]. Jos tämä todella olisi Itseoivallus, 'Minä olen keho'-samaistus ei voisi elpyä, kun hän herää; ja jos keho-samaistus ei olisi elpynyt, hän ei voisi jatkaa mietiskelyn lankaa 'Minä olen Brahman'. Mutta koska etsijä jatkaa mietiskelyä heti kun hän herää, eikö se todista, että se, mitä hän saavutti tällä mietiskelyllä, oli pelkkää *layaa*, unen kaltaista lepoa? Unesta heräämisen jälkeen, ihminen ei voi mitenkään taas samaistaa unikehoa 'minäksi': samalla tavalla, sen jälkeen, kun herää Itsetietoisuuteen [Itseoivallukseen], *jnani* ei mietiskele 'Minä olen Brahman', koska egon tiedetään olevan valheellinen. Siksi Sri Bhagavan sopivasti kysyy:

... Miksi meidän tulisi aina ajatella, 'Minä olen Se'? Täytyykö ihmisen jatkuvasti ajatella 'Minä olen ihminen'? Emmekö ole aina Se?

'Ulladhu Narpadhu' säe 36

Saako mies selville, että hän on mies vain mietiskelemällä 'Minä olen mies, Minä olen mies'? Varmasti ei! Näin, koska etsijä uudestaan alkaa mietiskellä 'Minä olen Brahman', on selvää, ettei tila, jossa hän löysi itsensä väliaikaisesti, ollut Itseoivallus – todellinen herääminen!

Tässä yhteydessä on syytä panna merkille seuraava Sri Ramakrishnan ja Sri Totapurin välinen keskustelu. Kun Sri Totapuri sanoi: 'Tämä messinkiasiasta loistaa kirkkaana vain, jos sitä kiillotetaan päivittäin; niin myös vain mietiskelemällä [tällaisilla *bhavanoilla*] päivittäin, tulevat mieleemme pysymään puhtaina heijastamaan *Brahmania*', Sri Ramakrishna huomautti, 'Miksi kiillottaa, jos astia on kultaa!'

Siten, mietiskelyt 'Minä olen Hän', 'Minä olen Brahman', 'Minä olen Se' [*soham, aham brahmasmi, tat aham*] ja vastaavat ovat vain mielen toimintoja – *pravritteja*. Mutta Itseoivalluksen vuoksi tämän mielen on hävittävä jälkeäkään jättämättä. Harjoittamalla tällaisia mietiskelyjä, mieli tulee elämään kuinka kauan tahansa, koska toiminta on ruokaa, jolle ja jolla mieli elää. Se on vain tarkkaavaisuus toisiin ja kolmansiin persooniin, joka ravitsee mieltä. Näin ollen, koska mieli ei tuhoudu sellaisilla mietiskelyillä kuin 'Minä olen Hän', se pysyy hengissä ikuisesti joko tekemällä näitä mietiskelyjä tai vajoamalla liikkumattomuuteen [*layaa*], mikäli se on täysin uupunut tällaisesta toiminnasta. Siksi, koska ne eivät johda mielen tuhoutumiseen, **nämä mietiskelyt eivät voi olla Sri Bhagavanin opettamaa Itsetutkimusta**, joka tuhoaa mielen lopullisesti.

... Mietiskely 'Minä en ole tämä; Minä olen Se' saattaa olla apuneuvo tutkimukseen, mutta se ei voi olla tutkimista.

'Ulladhu Narpadhu' säe 28

(Tämä lainaus on aiemmin itse kääntämästäni säkeestä 29!)

– näin kysyy Sri Bhagavan! Kuinka nämä mietiskelyt voivat olla avuksi, mutteivät voi itse olla tutkimusta, selitetään sopivassa kohdassa tämän luvun lopussa.

Sri Bhagavan ei pidä näitä mietiskelyjä Itsetutkimuksena. **Itsen huomiointi muodossa 'Kuka minä olen?' yksin on Sri Ramanan opetusta.** Sri Ramanan tutkimusmenetelmä on huomiota, joka voimakkaasti kiinnittyy ensimmäiseen persoonaan, 'Mikä on tämä minä?', mieluummin kuin mietiskellä 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen se', tietäen hyvin, että kaikki toiminta, joka mielelle annetaan toisten ja kolmansien persoonien [kuten *japa*, *dhyaana*, jne.] huomioinnin muodossa, eivät tuhoa sitä, ja täyttääkseen *mahavakyojen* tarkoituksen, **Sri Bhagavan puhalttaa uutta eloa sastroihin Hänen opetuksensa, 'Kuka minä olen?' avulla.** Ilmoitus, jota ei paljastettu ennen kuin nyt sastroilla ja joka on olennaisen tärkeää etsijälle, jotta hän voi harjoittaa Itsetutkimusta kadottamatta polkuaan, on nyt lisätty sastrojen maailmaan Sri Bhagavanin toimesta. Mikä on tämän ilmoitus? **Mieli tuhoutuu vasta, kun se kääntyy kohti ensimmäistä persoonaa!**

Jumalalliset valot, jumalalliset äänet, taivaat kuten Kailas, Jumalanäyt muodossa kuten Siva, kuusi joogista keskusta kuten *muladhara* kuviteltuna kehossa – koska nämä ja kaikki muut vastaavat aistikohteet ovat kohteita, jotka hienovarainen mieli havaitsee hienovaraisilla aisteilla, ne eivät ole mitään muuta kuin toisen ja kolmannen persoonan tietoa [*drisya* eli nähtyä] eikä mikään niistä voi olla ensimmäisen persoonan tietoa [*drik* eli näkijää]! Lisäksi, kun mieli itse, joka on ajatusten kasauma, on meidän havaitsema toisen persoonan kohde, mitä muuta voivat sen havaitsemat kohteet olla muuta kuin toisia tai kolmansia persoonia? Sen vuoksi, etsijän huomioinnin tulisi kohdistua pelkästään Itseen, joka loistaa aina [vaikka mieltä ei ole], ja se olisi pidettävä siellä ilman, että sen sallitaan kääntyvän kohti toisen tai kolmannen persoonan kohteita.

'Ajatella toisia ja kolmansia persoonia on silkkää typeryyttä, sillä ajatteleamalla toisia ja kolmansia persoonia henkiset aktiivisuudet [*mano-vrittii*] lisääntyvät. [Toisaalta] keskittyminen ensimmäiseen

persoonaan on yhtä kuin itsemurha, sillä vain tutkimalla ensimmäistä persoonaa ego itse kuolee.'

'Atma Vichara Patikam', säe 7

Tämä ei ole tavallinen vihje. Kun etsijät [jopa he, jotka, voimakkaalla välinpitämättömyydellä ja lujalla keskittyneisyyden voimalla, kun keskittyvät mihin tahansa sitoumukseen, ovat kamppailleet lukemattomien elinaikojä, aina niin monen syntymän ja kuoleman kautta, koska, tuntematta oikeaa suuntaa, jota kohti tehdä ponnisteluja, he ovat kiinnittäneet huomiota hyödyttömiin toisiin ja kolmansiin persooniin] ovat ymmällään löytämättä ratkaisua. Tätä ensimmäiseen persoonaan keskittymisen vihjettä, jonka Bhagavan Sri Ramana antoi, he varmasti arvostavat korvaamattomaksi, kuten kasaa timantteja, joka laitetaan köyhän käsiin. Sri Bhagavan ei ainoastaan paljastanut tätä vihjettä, vaan Hän on myös antanut korvaamattoman, vetoavan, yksinkertaisen ja pienen teoksensa 'Kuka minä olen?', Itsetutkimuksen tarkan käytännöllisen menetelmän auttamaan jopa aloittelijoita kiinnittämään mielensä Itseen yksin, sallimatta sen harhautua kohti toisia ja kolmansia persoonia. Tämä menetelmä löytyy hyvin selitettynä seuraavista luvuista.

Aarre, vaikka on piilossa oman talomme lattian alla, on ikään kuin olematon meille, kunnes tulemme tietämään siitä, kaivamaan sen esiin ja nauttimaan siitä – aivan kuten yrtistä⁵², jonka lääkäri löysi potilaan omasta puutarhasta. Jos joku tekee meidät tietoiseksi aarteesta ja antaa meille mahdollisuuden kaivaa se esiin ja nauttia siitä, niin hän on todella se, joka on antanut sen meille uudelleen. Itse asiassa, se on yksin hän, joka on tehnyt meistä rikkaita; jotka ennen olimme todellakin köyhiä. Kuitenkin meidän joukossamme on joitakin, jotka eivät ole voineet saada Itsen kokemusta vaikka ovat lukeneet Itsetutkimuksesta sastroista, mutta jotka, tuntematta korvaamatonta apua, Sri

---

52 Yrtin tarina: Jotkut sellaisen potilaan ystävät, joka oli kärsinyt parantumattomasta sairaudesta pitkään ja joka oli kuolinvuoteellaan, toivat hänelle uuden lääkärin. Kun lääkäri oli määritellyt sairauden, hän käveli ympäriinsä potilaan puutarhassa ja nyppäsi yrtin, jota soveltamalla pitkäaikainen sairaus parani heti! Kaikki olivat ihmeissään tästä ja ilmaisivat kiitollisuutensa lääkärille ylistyksen sanoilla, 'te yksin olette se, joka on antanut hänelle elämän!' Vaikka se yrtti oli koko ajan siellä potilaan omassa puutarhassa, hänen kärsimyksensä eivät loppuneet. Eikö lääkärin löytö ja yrtin soveltaminen ollut yhtä hyvää kuin antaa elämä potilaalle? Oletetaan, että joko potilas tai jotkut hänen ystävänsä olisivat sanoneet, ymmärtämättä täysin lääkärin avun merkitystä 'Loppujen lopuksi, mitä hän on tehnyt? Tämä yrtti oli koko ajan meidän puutarhassamme', tämä olisi täsmälleen kuin heidän sanansa, jotka sanovat, 'Itsetutkimus mainitaan jo sastroissa; minkä uuden löydön Bhagavan Sri Ramana on tehnyt?'

Bhagavanin opettaman Itsetutkimuksen tekniikan suuruutta ja uutuutta, kysyvät pinnallisesti 'Itsetutkimus mainitaan jo sastroissa; minkä uuden löydön Sri Bhagavan on tehnyt?'. Tämä on verrattavissa köyhän miehen sanoihin: 'Eikö tämä aarre jo ollut omassa talossani?', vaikkei hän tiennyt sitä eikä näin voinut kaivaa sitä esiin ja nauttia siitä. **Syy siihen, miksi me sanomme, että se on verrattavissa köyhän miehen antamaan lausuntoon**, on, että jos hän olisi saavuttanut sen valtavan aarteen, tuntenut sen arvon ja kokenut sen ilon, hän ei enää olisi köyhä ja siksi hän ei olisi puhunut niin vähätellen ystäviensä korvaamattomasta avusta! Vain ne panditit, jotka ovat hallinneet antiikin sastrojen pelkän opin, mutteivät koskaan ole kokeneet edes Itsen autuuden hapsua Itsetutkimuksella, jota opetetaan siellä, voivat puhua sillä tavalla, koska he eivät tunne **sen vihjeen** ainutlaatuista suuruutta, jonka Sri Ramana, *Sadguru* on löytänyt ja antanut maailmalle seuraamalla Itsetutkimuksen polkua. Jos he olivat löytäneet oikean menetelmän harjoittaa Itsetutkimusta tutkimalla sastroja kaikki nämä vuodet, miksi heillä vielä pitäisi olla vaikeuksia eivätkä saavuttaisi Itsen kokemusta? Silmiinpistävästä vastakohtana tälle, kaikki he, jotka ovat tunteneet Todellisuuden Sri Bhagavanin antaman vihjeen suurella avulla, olivat lähes tietämättömiä antiikin sastroista!

Tietoisuus 'Minä olen', kun tunnetaan yhdessä lisän [*upadhin*] kanssa kuten 'Minä olen se ja se', muuttuu ajatuksiksi. Kaikista ajatuksista, tämä ajatus on ensimmäinen. Mutta tietoisuus, joka loistaa yksin 'Minä-Minä' ilman mitään lisää, on Itse [*atman*] tai Ehdoton [*brahman*]. Tämä ei ole ajatus. Se on meidän 'olemisemme' [toisin sanoen, meidän todellinen olemassaolomme]⁵³. Sen vuoksi, *mahavakyān* 'Minä olen Brahman' tarkoitus, jota (mahavakyā) opettivat sastrat, on antaa meille etukäteen tietoa lopullisesta kokemuksesta, että *Brahman* on meidän puhdas olemassaolomme eikä muuttaa *Brahmania* yhdeksi meidän ajatuksistamme. Siten, 'Minä olen Brahman' on vain edeltävä vihjaus meidän todellisesta tilastamme, joka meidän on vielä saavutettava. Voiko meidän olemassaolomme, joka ylittää ajattelun, saavuttaa ajatuksella? Koska sitä ei voi ajatella, lopettaa 'minä'-ajatuksen nouseminen tutkimalla 'Kuka minä olen?' [toisin sanoen, Itsen huomioinnilla] ja pysymällä sinä, mikä sen jälkeen jää jäljelle, on todellista *mahavakyān* 'Minä olen Brahman' toteuttamista.

”... Koska Todellisuus ['Minä'] on sisäpuolella, ajattelun tuolla puolen, kuka voi ja kuinka mietiskellä tätä Todellisuutta, jota kutsutaan Sydämeiksi? Pysymällä Sydämessä sinä mikä Se on

---

53 Tämä selitetään täysin seuraavassa luvussa, 'Itsetutkimus'.

[toisin sanoen, ajattelematta] on todella [Sen] Minän mietiskelemistä. Näin sinun tulisi tietää.”

’Ulladhu Narpadhu’, siunaava säe 1

Ennen kuin ihminen saavuttaa Brahmanin todellisen kokemuksen [*Brahman-bhava*], mietiskelipä hän millä tahansa tavalla Brahmania, se on vain ajatus toisesta tai kolmannesta persoonasta. Mutta jos hän sen sijaan yksinkertaisesti mietiskelee 'Minä, 'Minä', koska se on ensimmäisen persoonan huomiointia, 'minä'-ajatus, joka on näin alkanut mietiskellä, hukkuu lähteeseensä ja menettää muotonsa ja erillisen olemassaolonsa, aivan kuten tikku, jota käytetään hautarovion kohenteluun ja kuten auringon heijastus peilistä suunnattuna kohti aurinkoa. Näin, jos hän alkaa mietiskellä 'Minä olen Siva' [*sivoham*] tai 'Minä olen Hän' [*soham*] jne., ego voimistuu ja kasvaa vahvaksi⁵⁴, kun taas jos hän kiinnittää huomionsa Itseen, 'Kuka minä olen?', ego kuolee. **Siksi Bhagavan Sri Ramana ei opettanut 'Minä olen Hän' [*soham*] harjoituksena [*sadhanana*].** Jos joitakin tietoja siitä kaupungista, johon haluamme päästä, on annettu meille etukäteen, niistä on meille hyvää apua; samalla lailla, ennakkotieto [annettu meille *mahavakyasta*, kuten 'Minä olen Brahman'], että meidän lopullinen todellisuutemme on Brahman, saattaa olla hyväksi avuksi, mutta voiko se olla harjoitus – tutkimus itse? Ei, se ei voi! Millä tavalla? Tutkimalla tiedot kaupungista, lukemalla niitä toistuvasti oppimalla ne ulkoa ja mietiskelemällä niitä, ei voi koskaan olla matka tuohon paikkaan: sama pätee *mahavakyoihin!* Tämä on juuri sitä, mitä Sri Bhagavan tarkoitti, kun hän kirjoitti:

... Mietiskely 'Minä en ole tämä; Minä olen Se' saattaa olla apuneuvo tutkimukseen, mutta se ei voi olla tutkimista.

’Ulladhu Narpadhu’ säe 29

ja:

---

54 ”Ihminen käyttäytyy sopimattomasti toimien hillittömästi ja miten tahtoo, vaikka hän vain kuvittelee 'Minä olen tämän mitätön keho', Jos hän kuvittelisi 'Minä olen Itse Brahman', mihin pahaan hän silloin olisi kykenemätön!”

... auttaa mietiskely 'Minä en ole tämä, minä olen Se' häntä pysymään Sinä...

'Ulladhu Narpadhu' säe 36

Sen vuoksi, tutkimisen polku, 'Kuka minä olen?' ei ole mahavakyojen kuten 'Minä olen Hän' mietiskelemistä.

Olemme usein kuulleet joitakin luennoitsijoilta, joilla ei ole ollut hyvää onnea saada opetusta Sri Bhagavanin Silmien, noiden kahden *Jnanan* liekin, armollisella Silmäyksellä, jotka helposti paljastavat tämän totuuden, eivätkä halua tutkia perusteellisesti Hänen opetuksiaan, mutta jotka, sen jälkeen, kun ovat lukeneet '*Upadesa Saramin*' ja ottaneet vain loppupuolen 8. säkeestä, "'Minä olen Se' on parempi kuin kaikki muut mietiskelyt", alkavat levittää, että Bhagavan Ramana myös opettaa vain mietiskelyä 'Minä olen Se'. Sen vuoksi tässä vaiheessa on tarpeen tutkia hieman syvemmälle. Tamilinkielinen teos '*Upadesa Undhiyar*'⁵⁵ on alkuperäinen, josta sanskritinkielinen '*Upadesa Saram*' käännettiin. 8. säkeen oikea merkitys tulee selväksi, jos me tiedämme missä yhteydessä ja mihin tarkoitukseen Sri Bhagavan kirjoitti '*Upadesa Undhiyarin*'.

Sri Muruganar, Sri Bhagavanin vilpiton opetuslapsi ja suuri tamilrunoilija, kirjoittaessaan '*Sri Ramana Sannidhi Muraita*', jossa hän kuvailee Herra Sivan ja Hänen opetuslasten välistä leikkiä, jota kerrottiin, runomuodossa nimeltä *undhiyar*, tarinana asukkaista Darukan metsässä muinaisina aikoina, jotka suorittivat rituaalisia harjoituksia ja joista, heidän petollisen itsekkyytensä tähden, oli tullut äärimmäisen itserakkaita, tuntien, ettei ole olemassa muuta Jumalaa kuin *kamya karmat*⁵⁶. Näin Sri Muruganar tuli siihen kohtaan, jossa Herra Siva antaa heille ohjeet [*upadesan*] korjaamaan heidät ja osoittamaan heille oikea tien; silloin

55 Tämä teos voidaan ymmärtää oikein vain silloin, kun sitä tarkastellaan sen asiayhteyden valossa, jossa ja kohteen jonka kanssa se kirjoitettiin, '*Upadesa Undhiyarin*,' nimettiin niin, koska se on ohjeet, *upadesa*, kirjoitettuna tamilin runomittaan, sitä kutsutaan *undhiyariksi*. Kun Sri Bhagavan käänsi tähän teoksen Hänen alkuperäiseltä tamililtaan sanskritiksi, sille annettiin nimeksi '*Upadesa Saram*', joka tarkoittaa 'Ohjeiden Ydin'; sillä on myös tämä otsikko, kun '*Upadesa Undhiyarin*' englanninkieliset käännökset on julkaistu.

Tuntematta asiayhteyttä, jossa Sri Bhagavan tämän teoksen alunperin kirjoitti, monet, jotka ensin lukevat otsikon, olettavat, että teos on Sri Ramanan ohjeiden ydin ja että Hän kirjoitti sen omasta tahdostaan maailman hyödyksi. Kuitenkin, luettuaan seuraavan kappaleen, jossa selitetään, miksi ja missä yhteydessä Sri Bhagavan kirjoitti tämän teoksen, lukija ymmärtää, että Hän alkoi kirjoittaa, ei niinkuin Hänen omien ohjeidensa [toisin sanoen, Itsetutkimuksen] ytimenä, vaan niiden ohjeiden ytimenä, jotka muinaisina aikoina antoi Lord Siva. On myös selvää, että kun on kyse kaikista Hänen teoksistaan, '*Upadesa Undhiyaria*' ei kirjoitettu Hänen omasta halustaan, vaan opetuslapsen pyynnöstä.

hän tajusi, että Bhagavan Sri Ramana, joka on Arunachala Shiva Itse, oli ainoa oikea asiantuntija antamaan Herra Sivan hengellisen tiedonannon ja siksi pyysi Häntä täydentämään tarinan kirjoittamalla ohjeet jäljellä olevilla kolmellakymmenellä säkeellä, jotka oli varattu teokseen. Näin, tarinan jatkuessa Bhagavan Ramana alkoi kirjoittaa '*Upadesa Undhiyaria*', Herra Sivan antamia ohjeita Darukan metsän asukkaille noina päivinä. Kahdessa ensimmäisessä säkeessä toiminnot, jotka tehtiin halulla [*kamya karmat*] tuomitaan; säkeestä 3 säkeeseen 16 [kolmeentoista säkeeseen] Sri Bhagavan on tiivistänyt kaiken, mitä sastroissa on tähän päivään mennessä sanottu kolmesta polusta, *nishkamya karmasta*, *bhaktista* ja *raja joogasta*. Näissä viidessätoista säkeessä Sri Bhagavan ei mainitse lainkaan tiedon polkua [*jnana margaa*]. Annettuaan ohjeet *pujasta* ja *japasta* säkeissä 3-6, Sri Bhagavan kuvailee mietiskelyn ikiaikaisia menetelmiä niiden tärkeysjärjestyksessä säkeissä 7 ja 8 – ja vain tässä yhteydessä sanotaan [8. säkeessä], "Mietiskellä 'Minä olen Hän' on parempaa kuin mietiskellä Häntä [Jumalaa] muuna". Koska Sri Bhagavana pyydettiin kertomaan niiden ohjeiden ytimen, jotka Herra Siva antoi muinaisina aikoina asukkaille Daruka metsässä, Hänelle tuli välttämättömäksi tehdä yhteenveto myös muinaisista poluista. Sen vuoksi, säkeitä 3-15 [jotka ovat Herra Sivan opetuksia] ei tulisi pitää opetuksina, jotka perustuvat Sri Bhagavanin suoraan kokemukseen. Itsetutkimus yksin on Sri Bhagavanin suoraa opetusta.

Jotkut saattavat kysyä: ”No niin, mietiskely 'Minä olen Hän' ei voi olla Sri Bhagavanin todellista opetusta, mutta eikö 9. säe 'Tällaisen mietiskelyn voimalla, pysymällä omassa todellisessa olemassaolossaan, joka on mietiskelyn alueen tuolla puolen, on korkeimman antaumuksen aitoa luonnetta', tarkoita sitä, että vapautuminen, joka on korkein antautuminen, voidaan saavuttaa tällaisen mietiskelyn voimalla?” Nyt, katsokaamme mitä, etsijän harjoituksen aikana, tällaisen mietiskelyn voima on ja mitä muutoksia hänessä tapahtuu sen voiman kautta. Koko ajan, kun etsijä harjoitti antiikin menetelmiä, joita kuvattiin säkeissä 3-7, kuten *pujaa*, mietiskelyä, jne., hänen mielensä kuvitteli Jumalan olevan toisen tai kolmannen persoonan kohde. Syy siihen, miksi mietiskely 'Minä olen Hän' oli määrätty, oli poistaa tämä tietämättömyys ja auttaa etsijää saavuttamaan täydellinen usko tämän *mahavakyan* sanoihin ja näin antaa hänelle luja vakaumus 'Jumala on todellakin ensimmäisen persoonan todellisuus'. Tällaisen vakaumuksen voima **on mietiskelyn voimaa [*bhava balaa*], johon viitattiin säkeessä 9.** Kuitenkin, miksi ryhtyä tälle epäsuoralle polulle saavuttaa vakaumus siitä, että

---

56 *Kamya karmat*: kaikki toiminta, jota suoritetaan toiveiden täyttämiseksi. Tässä yhteydessä se tarkoittaa rituaalien suorittamista. Niitä koskevat ohjeet löytyvät '*Purva Mimamsasta*', Vedojen osasta.

Jumala tai Brahman on ensimmäisen persoonan todellisuus! Koska rituaalien tekijät Darukan metsässä ajautuivat umpikujatielle, heidät piti johtaa vain tällaiselle epäsuoralle polulle Herra Sivan toimesta. Mutta heti kun me kuulemme Sri Bhagavanin ohjeen '*Ulladhu Narpadhun*' säkeessä 14, 'Vain jos ensimmäinen persoona on olemassa, ovat toiset ja kolmannet persoonat olemassa', miksemme heti ole vakuuttuneita, 'Toiset ja kolmannet persoonat elävät vain juuren, ensimmäisen persoonan vuoksi'⁵⁷ ja käänny suoraan kohti Itseä? Voidakseen tuoda lopullisesti takaisin ne etsijät, jotka eivät tule Hänen polulleen, vaan suuntaavat ponnistuksensa kohti toisia ja kolmansia persoonia, Sri Bhagavan neuvoi, että tämä oli mietiskelyn vanhoista menetelmistä kaikkein paras, koska tämä, ennakkotietona, toimii apuvälineenä etsijälle kääntää huomionsa kohti ensimmäistä persoonaa. Kuvitellaan, että lehmän omistaja, jonka lehmä sidotaan toisen miehen navettaan, tulee monta kertaa hellimään ja ruokkimaan sitä, näin tehden siitä läheisen ja se tutustuu häneen, jolloin lehmä kehittää vakaumuksen siitä, että hän on sen isäntä. Sitten, kun se on saavuttanut vakaumuksen voiman [*bhava balan*], että hän on sen isäntä, kun hän tuo sen sen omaan navettaan, se suostuu pysymään siellä vain, koska sillä on aiempi tuttavuus hänen kanssaan.

Ampiaisen ja toukan vertauksen,⁵⁸ joka mainitaan sastroissa, tarkoituksena on vain havainnollistaa prosessia, jolla etsijä saavuttaa tämän vakaumuksen voiman harjoituksensa aikana. Se ei kuitenkaan merkitse sitä, että yksittäisestä sielusta tulee Brahman ajattelemalla – koska Brahmanin tila ei ole asia, joka tulee uutena luoduksi jostain muusta asiasta [kuten ampiainen muotoutuu toukasta]. Se on meidän luonnollinen tilamme, muuttumatta mitenkään.

”Tämä olemassaolo [toisin sanoen, Brahman] – Teidän Jalkanne, Oi Ramana – ei ole asia, johon mennä ja yhdistyä toisen asian kanssa, eikä asia, josta tulee toinen asia, eikä asia, johon kyllästyään, eikä asia, johon tuhoudutaan, eikä asia, johon noustaan ja asetutaan johonkin arvoon! ...”

'*Sri Ramana Sahasram*', säe 233

⁵⁷ Tässä, virkistääkseen muistiaan, lukijaa kehoitetaan tutustumaan viidennen luvun viimeiseen kappaleeseen, joka alkaa: 'Sitä paitsi, voiko Jumala olla ...', sivut 86-88.

⁵⁸ Ampiaisen ja toukan vertaus [*bramara kitaka nyaya*]: Tietty intialainen ampiaislaji tuo toukan ja pitää sitä pesässään; aina kun ampiainen tulee takaisin pesäänsä, se pistää toukkaa, joka aikaa myöten muuttuu ampiaiseksi. Uskotaan, että toukasta tulee ampiaisen, koska se jatkuvasti ajattelee sitä pelolla.

Sen vuoksi, olisiko se Brahmanin täydellisen tilan iankaikkisen luonteen mukaista sanoa, että jokin voi uudestaan tulla Siksi?

Väite, 'Kaksinaisuus harjoituksen aikana, ei-kaksinaisuus Saavuttamisessa' on myös väärä...

'Ulladhu Narpadhu' säe 37

Sen jälkeen, kun vakaumus 'Minun todellinen olemassaolo-tietoisuuteni on Jumala tai Brahman' on hyvin vakiintunut tällaisen mietiskelyn voimalla, otollisella hetkellä tieto 'Enkö ole aina olemassa! Miksi minun pitäisi mietiskellä ollakseni olemassa?' välähtää ja näin hänen huomionsa vetäytyy yhtäkkiä takaisin ja kiinnittyy hänen olemassaolo-tietoisuuteensa. Tämä Itsen huomiointi on täsmälleen Itsetutkimuksen tekniikka. Koska tällä Itsen huomioinnilla mietiskely 'Minä olen Brahman' on tullut tarpeettomaksi, etsijä pysyy todellisessa olemassaolossaan, 'Minä olen' [*aham asmi*], joka on ajattelusta vapaan tietoisuuden tila; tämä on se, mikä mainitaan säkeessä 9. Joka tapauksessa, se, mitä on tapahduttava lopulta etsijässä, on Itsen huomiointi, joka on Itsetutkimusta, jota Sri Bhagavan opetti. Tämä rakkaus kohti Itseä [*swatma-bhakti*] on korkeimman antaumuksen aito luonne [*parabhakti tattva*, kuten mainittiin säkeessä 9], ja se on vapautuminen.

Sitten säkeestä 16 säkeeseen 29 Sri Bhagavan selittää tiedon polkua. Jopa tässä olisi huomioitava hienoinen ero sastrojen opetustavan ja Sri Bhagavanin opetustavan välillä. Ensinnäkin, säkeissä 16-20 Sri Bhagavan selittää selvästi menetelmän tehdä tutkimusta 'Kuka minä olen?' [kiinnittää huomio Itseen]. Sitten, annettuaan meille ymmärrystä säkeessä 21,⁵⁹ että todellinen Olemus, jota kuvataan sanalla 'Minä', on oma Itse, Hän toteaa päätöksensä että, siitä lähtien 'Minän' totuus on Itse:

Koska ruumis, mieli, äly, hengitys ja [tiedostamattomuuden] pimeys [joka säilyy syväunessa] ovat kaikki tuntemiseen kykenemättömiä [*jadaa*] ja epätodellisia [*asatia*], ne eivät ole 'Minä', joka on todellisuus [*sat*].

'Upadesa Undhiyar' säe 22

---

59 Se ['Minä-Minä', kokonaisuus] on aina sanan 'minä' merkitys, koska me olemme olemassa [sananom. ei-olemassaolomme poissaolosta johtuen] jopa syväunessa, joka on vailla 'minää' ['minä'-ajatusta, mieltä].

'Upadesa Undhiyar' säe 21

Muinaisissa sastroissa Itsetutkimuksen prosessia kuvataan viiden tupen kieltämisenä 'ei minä, ei minä' [*neti, neti*]. Kuitenkin, etsijät taistelevat tietämättä kuinka tehdä niin. Siksi Sri Bhagavan ensin antaa meille [säkeissä 16-20] huomion Itseen kohdistamisen tekniikan, joka on keino tietää, mitä 'minä' todella on, sitten Hän ilmaisee säkeessä 22, että viiden tupen kieltäminen on todellisen 'minän' tuntemisen seuraus, Hän siis tarkoittaa, että kiinnittää huomio 'minään', Itseen, on itsessään viiden tupen, ei-Itsen kieltämisen menetelmä. Siten, '*Upadesa Undhiyarissa*' Sri Bhagavan on korjannut tiedon polun [*jnana margan*] järjestämällä antiikin sastroissa kuvatun peräpäätä edellä prosessin uuteen ja käytännöllinen järjestykseen – toisin sanoen, sen, mikä annettiin harjoituksena [*neti, neti*], ilmaistaan nyt olevan seuraus! Siten, säkeestä 16 säkeeseen 29, Sri Bhagavan opettaa, että tutkimus 'Kuka minä olen?' on tiedon oikea polku ja päättää '*Upadesa Undhiyarin*' ilmoittamalla säkeessä 30, että ainoaa oikeaa *tapasta* on tietää ja pysyä Itsessä, eikä mikään muu.

Luku 7

Itsetutkimus

Kuullessaan ilmaisun 'Itsetutkimus' [*atma-vichara*], ihmiset yleensä uskovat sen tarkoittavan joko tutkimusta Itseen tai tutkimusta Itsestä. Mutta miten se tapahtuu? Kenen on tehtävä tutkimusmatka Itseen tai kenen on tutkittava Itseä? Mitä tutkimus oikeastaan tarkoittaa? Tällaisia kysymyksiä luonnollisesti syntyy, eikö totta?

Heti kun saamme kuulla termit '*Atma-vichara*' tai '*Brahma-vichara*', monet meistä luonnollisesti miettivät, että on olemassa jonkinlainen säteilevä tai muodoton voima kehomme sisällä ja että aiomme selvittää, mikä se on, missä se on ja miten se on. Tämä ajatus ei ole oikea. Sillä Itse [*atman*] ei ole olemassa kohteena tuntea meille, jotka pyrimme tuntemaan sen! Koska Itse loistaa hänen todellisena luonteenaan, joka yrittää tuntea sen! Itsetutkimus ei tarkoita, että otettava selvää toisen tai kolmannen persoonan kohteesta. Saadakseen meidät ymmärtämään tämän aivan alusta asti, Bhagavan Ramanan antoi Itsetutkimukselle nimen 'Kuka minä olen?', siten vetäen huomiomme suoraan ensimmäiseen persoonaan. Tässä kysymyksessä, 'Kuka minä olen?', 'Minä olen' tarkoittaa Itseä ja 'kuka' tarkoittaa tutkimista.

Kuka on se, jonka on tutkittava Itseä? Kenelle tämä tutkimus on tarpeen? Onko se Itselle? Ei, koska Itse on alati saavutettu, alati puhdas, alati vapaa ja alati autuas Kokonaisuus, Se ei tee mitään tutkimusta eikä sen tarvitse! Hyvä on, silloin se on vain ego, jonka tarvitsee tehdä tutkimusta. Voiko tämä ego tuntea Itsen? Kuten edellisissä luvuissa sanottiin, tämä ego on virheellinen ilmiö, joilla ei ole omaa olemassaoloa. Se on mitätön, äärettömän pieni 'minän' tunne, joka laantuu ja menettää muotonsa unitilassa. Joten, voiko Itsestä tulla kohde, joka voisi olla egon tiedossa? Ei, ego ei voi tuntea Itseä! Niinpä, kun käy ilmi, että **Itsetutkimus on tarpeetonta Itselle ja Itsetuntemus on mahdotonta egolle**, syntyy kysymyksiä: "Mikä silloin on käytännöllinen tapa tehdä Itsetutkimusta? Miksi tämä termi 'Itsetutkimus' löytyy sastroista?" Eikö meidän ole tutkittava näin ja otettava selvää? Tehkäämme niin.

Sri Bhagavan käyttää termiä 'tutkimus' eri merkityksessä kuin mitä sastrat sillä tarkoittavat. Sastrat kannattavat viiden tupen kieltämistä, nimittäin kehon, *pranan*, mielen, älyn ja tietämättömyyden pimeyden, 'ei minä, ei minä' [*neti*,

neti]. Mutta kenen on kiellettävä ne ja miten? Jos mielen [tai älyn] on ne kiellettävä, se voi parhaimmillaan kieltää vain elottoman fyysisen kehon ja *pranan*, jotka ovat sen havaitsemia kohteita. Tämän lisäksi, miten mieli voi kieltää itsensä, oman muotonsa? Ja kun se ei voi edes kieltää itseään, miten se voi kieltää muut kaksi tuppea, älyn [*vijnana-maya kosan*] ja tietämättömyyden pimeyden [*anandamaya kosan*], jotka ovat sen havainnointialueen tuolla puolen? Tutkimisen aikana, sen vuoksi, mitä muuta voi mieli tehdä pysyäkseen Itsenä kuin toistaa henkisesti, 'Minä en ole tämä keho, minä en ole tämä *prana*'? Tästä selviää, että 'tutkimus' ei ole prosessi, jossa yksi asia tutkii toista asia. Siksi tutkimisen 'Kuka minä olen?', jonka Sri Bhagavan opetti, tulisi ymmärtää tarkoittavan Itsen huomiointia [toisin sanoen, huomion kiinnittämistä pelkästään ensimmäiseen persoonaan, tunteeseen 'minä']].

Mielen luonne on kiinnittää aina huomiota muihin asioihin kuin itseensä, toisin sanoen, tuntee vain toisia ja kolmansia persoonia. Jos mieli tällä tavoin kiinnittää huomion asiaan, se tarkoittaa, että se takertuu [kiinnittää itsensä] siihen asiaan. **Huomiointi itsessään on kiintymystä!** Koska mieli on ajatella kehoa ja *pranaa* – vaikka päätyy niiden suhteen ratkaisuun 'tämä ei ole!, tämä ei ole!', tällainen huomiointi on vain keino tulla kiinnitetyksi huomio niihin eikä se voi olla keino kieltää ne! Tämä on se, mitä kokee kuka tahansa todellinen etsijä harjoituksessaan. Mikä salaisuus sitten piiloutuu tähän?

Koska, tiedämmepä sitä tai emme, **Itse**, jota me nyt virheellisesti pidämme meille tuntemattomana, **on totisesti meidän todellisuutemme**, meidän [Korkeimman Itsen] huomiointin tosi luonne itsessään on Armoa [*anugrahaa*]. Tämä tarkoittaa sitä, että mikä tahansa asia, johon me kiinnitämme huomiota, todistamme*, havainnoimme tai katsomme, se asia tulee ravituksi ja kukoistaa,

---

* Ajatusten ja tapahtumien todistamisen harjoitusta, jota luennoitsijat ja kirjoittajat nykyään paljon suosittelivat, Sri Bhagavan ei koskaan edes vähimmäskään määrin suositellut. Todellakin, aina, kun Häneltä kysyttiin, mitä pitäisi tehdä, kun ajatukset nousevat [toisin sanoen, kun huomio harhautuu kohti toisia tai kolmansia persoonia] *sadhanan* aikana, Hän aina vastasi samalla tavalla kuin mitä Hän oli tehnyt Sri Sivaprakasam Pillaille kirjassa 'Kuka minä olen?', jossa hän sanoo: "Jos muita ajatuksia nousee, ihmisen pitäisi, yrittämättä suorittaa niitä loppuun, kysyä 'Kenelle ne nousivat?'. Mitä sillä on väliä kuinka monia ajatuksia nousee? Juuri sillä hetkellä, kun jokainen ajatus nousee, jos hän valppaasti kysyy 'Kenelle tämä nousi?', tulee tietoon 'Minulle'. Jos hän silloin kysyy 'Kuka minä olen?', mieli [meidän huomiointimme voima] kääntyy takaisin [ajatuksesta] sen lähteeseen [Itseen]". Lisäksi, kun Hän myöhemmin sanoo samassa kirjassa, "Keskittymättä mikä-on-muuta [toisin sanoen, mihin tahansa toiseen tai kolmanteen persoonaan] on ei-kiintymistä [*vairagyaa*] tai välinpitämättömyyttä [*nirasaa*]", meidän tulisi ymmärtää, että huomion kohdistaminen [todistaminen, katseleminen, tarkkaileminen tai näkeminen] mihinkään muuhun kuin Itsen on itsessään kiintymistä ja kun me ymmärrämme näin, me tulemme huomaamaan kuinka merkityksettömiä ja epäkäytännöllisiä ovat ohjeet, "Tarkkaile kaikkia

ollen siunattu Armolla. Vaikka ihminen nyt luulee, että hän on yksittäinen sielu, vaikka hänen huomiointinsa voima ei tosiasiallisesti ole mitään muuta kuin Itsen tietämisvoiman [*chit-saktin*] heijastusta, se, jonka päälle se putoaa tai kiinnittyy, tulee ravituksi Armolla ja kukoistaa yhä enemmän! Niinpä, kun mielen huomioinnin voima suuntautuu yhä enemmän toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin, sekä voima [*kriya-bala*] kiinnittää huomio noihin kohteisiin että tietämättömyys – viisi aistitietoa ajatusten muodossa niistä – kasvavat yhä enemmän, eivätkä koskaan tyynty! Emmekö ole jo sanoneet, että kaikki meidän ajatuksemme eivät ole mitään muuta kuin huomion kiinnittämistä toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin? Näin ollen, mitä enemmän me kiinnitämme huomiota mieleen, ajatuksiin, jotka ovat maailman muotoja [toinen ja kolmannen persoonan kohteita], sitä enemmän he lisääntyvät ja vahvistuvat. Tämä on todellakin este. Mitä enemmän meidän huomiointimme – Armon katse [*anugraha-drishti*] – osuu siihen, sitä enemmän mielen häilyvä luonne ja sen valta-asema kasvavat. Siksi mielen on mahdotonta kieltää mitään ajattelemalla⁶⁰ 'Minä en ole tämä, minä en ole tämä' [*neti, neti*]. – Toisaalta, jos meidän [Itsen] huomiomme kohdistuu ainoastaan kohti itseämme, meidän tietomme olemassaolomme yksin vahvistuu ja koska mieleen ei ole kohdistettu huomiota, siltä riistetään sen voima meidän Armomme tuella. 'Jäätyään ilman käyttöä, rauta ja pahanteko ruostuvat pois' – tämän tamilinkielisen sananlaskun mukaisesti, koska niihin ei kiinnitetä huomiota, kaikkien *vasana*-siementen, joiden luontona on nousta vaivihkaa ja ilkkurisesti, täytyy pysyä hiljaa ja näin ne kuivuvat kuin siemenet ilman vettä ja tulevat liian heikoiksi itääkseen ulos ajatuskasveina. Silloin, kun Itsetuntemuksen [*jnanan*] tuli roihuaa esiin, nämä taipumukset [*vasanat*], kuten kunnolla kuivatut polttopuut, joutuvat sen saaliiksi.

Ainoastaan näin kaikkien taipumusten täydellinen tuhoaminen [*vasanakshaya*] suoritetaan.

Jos meille kerrotaan, 'Hylkää itä', käytännöllinen tapa tehdä niin olisi tehdä ikään kuin kerrottaisiin, 'Mene länteen!' Samalla tavalla, kun meille kerrotaan, 'Hävitä viisi tuppea, jotka eivät ole Itseä', käytännöllinen tapa hävittää ei-Itse on keskittää huomiomme itseemme 'Mikä on tämä minä?' tai 'Kuka minä olen?'. Ajattelu 'Minä en ole tämä, en tämä' [*neti, neti*] on kieltävä menetelmä.

---

ajatuksia ja tapahtumia välinpitämättömyydellä' tai 'Todista ajatuksiasi, mutta älä kohdistu huomiota niihin', joita niin sanotut gurut opettavat nykypäivänä.

60 Tämä on syy miksi etsijät, jotka, voidakseen tuhota pahat ajatukset kuten himon, vihan jne., taistelevat niitä vastaan ja siten ajattelevat niitä, epäonnistuvat yrityksissään, kun taas etsijät harjoittamalla Itsetutkimusta, joka kohdistaa heidän täyden huomionsa Itseen välinpitämättömyydellä heidän ajatuksiaan kohtaan, ohittavat ne helposti.

Tietämällä, että tämä kieltävä menetelmä on yhtä epäkäytännöllinen kuin sanominen, 'Juo lääkettä ajattelematta apinaa'⁶¹ Sri Bhagavan on nyt osoittanut meille käytännöllisen tavan juoda lääkkeen ajattelematta apinaa, antamalla meille vihjeen, 'Juo lääkettä samalla kun ajattelet norsua', toisin sanoen, Hän on uudistanut antiikin kieltävän menetelmän antamalla meille positiivisen menetelmän 'Kuka minä olen?',

... Toden totta, ego on kaikki. Sen vuoksi tutkimus sen selville saamiseksi mitä ego on, on ainut tie luopua kaikesta.

'Ulladhu Narpadhu' säe 26
(Alkuperäisessä tekstissä säkeen numerona oli 28!)

Totisesti, kaikki [toisin sanoen, viisi tuppea ja niiden heijastukset – kaikki nämä maailmat] ovat egoa. Joten, kiinnittämällä huomion tunteeseen 'minä', 'Mikä se on?' tai 'Kuka on tämä minä?', yksin on luopumista viidestä tupesta, niiden hävittämistä, niiden poistamista tai niiden kieltämistä. Näin Bhagavan Ramana on ilmoittanut ehdottomasti, että Itsen huomiointi yksin on oikea tekniikka hankkiutua eroon viidestä tupesta!

Koska asia on niin, mihin tarkoitukseen sastrat käyttivät käsitettä 'kysely' tarkoittamaan menetelmää '*neti, neti*'? '*Neti, netin*' keinolla, emmekö me voi muotoilla älyllisesti [toisin sanoen, *parokshalla*] testin, jonka olemme antaneet tämän kirjan neljännen luvun kappaleessa 4, "Asia ei varmasti ole 'minä', jos ihmisen on mahdollista kokea 'Minä olen' jopa ilman sitä asiaa"? Niin kauan kuin on olemassa virheellinen tieto 'Minä olen keho', joka liittyy edellä mainittuihin viiteen tuppeen tai kolmeen kehoon, ei kenenkään huomio kohdistu kohti ensimmäistä persoonaa automaattisesti vaan kohdistuu kohti tuppea tai kehoa – toista persoonaa! Mutta jos käytämme tätä testiä, emmekö me voi saada selville, että kaikki tällaiset huomiointit eivät ole asianmukaista ensimmäisen persoonan huomiointia? Sen vuoksi on välttämätöntä ennen kaikkea olla älyllinen vakaumus, että nämä eivät ole 'minä', jotta voi harjoittaa Itsen huomiointia menettämättä tukijamme. Se on vain arvostelukyky⁶², jolla me hankimme tämän vakaumuksen,

---

⁶¹ On olemassa perinteinen tarina, jossa lääkäri määräsi lääkettä potilaalle sillä ehdolla, että sitä tulisi ottaa vain, kun ei ajatellut apinaa; mutta potilas ei pystynyt ottamaan lääkettä tämän ehdon mukaisesti, sillä joka kerta, kun hän yritti juoda sitä, ajatus apinasta varmasti hyppäsi ylös.

⁶² Arvostelukyvyllä, jota käsitellään tämän teoksen neljännessä luvussa, on myös sama tavoite näköpiirissään, silti se ei ole todellinen tutkimusprosessi. Se, mikä annetaan tämän kirjan viimeisessä luvussa, yksin on Itsetutkimuksen todellinen menetelmä.

jonka sastrat ovat nimittäneet 'kyselyksi'. Mitä etsijän on sitten tehtävä sen jälkeen, kun hän on erotellut näin? Miten voi huomion kohdistaminen näihin viiteen tuppeen, vaikka tarkoituksella poistaa ne, olla huomiointia Itseen? Sen vuoksi, samalla kun harjoitamme Itsetutkimusta, sen sijaan, että otamme minkään viidestä tupesta huomiomme kohteeksi, meidän pitäisi kiinnittää huomiomme vain 'minä'-tietoisuuteen, joka on olemassa ja loistaa omana itsenä, ainoana, ja näiden tuppien todistajana ja niistä erillään.

Sen sijaan, että kohdistuisi kohti jotain toista tai kolmatta persoonaa, eikö meidän huomiointimme voima, jota tähän asti kutsuttiin mieleksi tai älyksi, näin nyt kohdistu vain kohti ensimmäistä persoonaa? Vaikka me muodollisesti kutsumme sitä 'kohdistumiseksi', todellisuudessa se ei ole luonteeltaan 'tekemistä' [*kriya-rupam*] kohdistamisen tai kohdistumisen muodossa; se on luonteeltaan 'olemista' tai 'olemassa olemista' [*sat-rupam*]. Koska toiset ja kolmannet persoonat [ajatukset mukaan lukien] ovat vieraita tai ulkoisia meille, meidän huomiomme kiinnittäminen niihin oli luonteeltaan 'tekemistä' [*krlya*]. Mutta tämä aito huomiointi, kun se kiinnittyy ei-vieraaseen ensimmäisen persoonan tunteeseen 'minä', menettää 'tekemisen' luonteen ja pysyy 'olemisen' muodossa ja siksi se on luonteeltaan ei-tekemistä [*akriya*] tai toimimattomuutta [*nishkriya*]. **Niin kauan kuin huomiointimme voima viipyi toisissa ja kolmansissa persoonissa, sitä nimitettiin 'mieleksi' tai 'älyksi' ja sen huomiointia kutsuttiin tekemiseksi [*kriya*] tai toiminnaksi [*karma*]. Vain se, mikä tehdään mielellä, on toimintaa.** Mutta toisaalta, niin pian kuin huomio kiinnitetään ensimmäiseen persoonaan [tai Itseen], se menettää alhaiset nimensä kuten mieli, äly tai egotunne. Lisäksi, se huomiointi ei ole enää edes toimintaa, vaan **toimimattomuutta** [*akarma*] tai 'hiljaa olemisen' tilaa [*summa iruttal*]. **Sen vuoksi mieli, joka kohdistaa huomionsa Itseen, ei ole enää mieli; se on Itsen tietoisuusaspekti** [*atma-chit-rupam*]! Samalla lailla, niin kauan kuin se kohdistaa huomionsa toisiin ja kolmansiin persooniin [maailmaan], se ei ole Itsen tietoisuuden aspekti; se on mieli, tietoisuuden heijastunut muoto [*chit-abhasa-rupam*]! Näin ollen, koska Itsen huomiointi ei ole tekemistä [*kriya*], se ei ole toimimista [*karma*]. Toisin sanoen, Itse yksin oivaltaa Itsen; ego ei sitä tee!

Mielen, joka on saavuttanut palavan halun Itsen huomiointiin, joka on Itsetutkimusta, sanotaan olevan täysin kypsä [*pakva manas*]. Koska se ei ole nyt lainkaan taipuvainen kiinnittämään huomiota mihinkään toiseen tai kolmanteen persoonaan, voidaan sanoa, että se on saavuttanut välinpitämättömyyden [*vairagyan*] huipun. Sillä, eivätkö kaikensorttiset halut ja kiintymykset kuulu ainoastaan toisiin ja kolmansiin persooniin? Koska tämä mieli, joka on erittäin selvästi ymmärtänyt, että [kuten jo nähtiin aiemmissa luvuissa] tietoisuus, joka

loistaa 'minänä', yksin on täyden ja todellisen onnen lähde, etsii nyt Itseä **oman luonnollisen onnen kaipuunsa tähden**, tämä voimakas halu kiinnittää huomionsa Itseen on todellakin antaumuksen [*bhaktin*] korkein muoto. **Juuri tämä mielen Itsen huomiointi, joka (mieli) on näin täysin kypsynyt tällaisella antaumuksella ja välinpitämättömyydellä [*bhakti-vairagyalla*], jota on kutsuttu tutkimukseksi 'Kuka minä olen?', jota opetti Bhagavan Sri Ramana!** No, eikö ainakin sellainen kypsä mieli, joka on tullut Sri Ramanan polulle, mielellään suostumalla ryhtymään Itsen huomiointiin, oivalla Itseä? **Ei, ei, se on alkanut oman tuhonsa vuoksi!** Hyväksymällä tekevänsä itsemurhan, se sijoittaa oman kaulansa [Itsen huomioinnilla] mestauslavalle, jossa se on uhrattava!! Millä tavalla? Vain niin kauan kuin se kohdistui toisiin ja kolmansiin persooniin, eikö sillä ollut nimi 'mieli', mutta heti kun Itsen huomiointi alkaa, sen nimi ja muoto [sen nimi mielenä ja sen muoto ajatuksina] menetetään. Joten emme voi enää sanoa, että Itsen huomiointia tai Itsetutkimusta suorittaa mieli. Se ei ole mieli, joka keskittyy Itseen eikä Itsen tietoisuusaspektin [*atma-chit-rupam*] luonnollinen spontaani Itsen huomiointi, joka ei ole mieli, toiminta!

”Alaston valhe silloin se olisi
 Jos joku olisi sanonut, että hän
 Oivalsi Itsen, sukeltaen sisälle
 Sopivilla tutkimuksella alkaen,
 Ei tietämällä, vaan kuolemalla
 Hanttapuli egon arvoisella!
 Tämä Arunachala yksin,
 Itse, jolla Itse tunnetaan!”

‘Sri Arunachala Venba’ säe 39

Tunne 'Minä olen' on kaikille yhteinen kokemus. Tässä, 'olen' on tietoisuus tai tieto. Tämä tieto ei ole mitään ulkoista; se on tieto itsestä. Tämä on *chit*. Tämä tietoisuus olemme 'me', ”Me olemme totisesti tietoisuus”, sanoo Sri Bhagavan 'Upadesa Undhiyarin' säkeessä 23. Tämä on meidän 'olemisemme' [toisin sanoen, meidän todellinen olemassaolomme] eli *sat*. Tätä kutsutaan nimellä 'se, mikä on' [*ulladhu*]. Siten (tiedossa) 'Minä olen', 'minä' on olemassaolo [*sat*] ja 'olen' on tietoisuus [*chit*]. Kun Itse, meidän olemassaolo-tietoisuutemme luonne [*sat-chit swarupam*], sen sijaan, että loistaa vain puhtaana tietoisuutena 'Minä olen', loistaa sekoituksena lisän [*upadhin*] kanssa luulona 'Minä olen mies, Minä olen Rama, Minä olen se ja se, Minä olen sitä tai tätä', silloin **tämä sekoitettu**

tietoisuus on ego. Tämä sekoitettu tietoisuus voi nousta vain tarttumalla kiinni nimeen ja muotoon. Kun me tunnemme 'Minä olen mies, Minä olen Rama, Minä istun, Minä makaan', eikö ole selvää, että me olemme ymmärtäneet väärin kehon 'minäksi' ja että olemme omaksuneet sen nimen ja asennot luuloina 'Minä olen tämä ja Minä olen näin'? – Tunne 'tämä ja näin', joka on nyt noussut sekoittuneena puhtaaseen tietoisuuteen 'Minä olen' [*sat-chit*] on se, mitä kutsutaan **'ajatukseksi'**. **Tämä on ensimmäinen ajatus.**

Tunne 'Minä olen mies, Minä olen se ja se' on vain ajatus. **Mutta tietoisuus 'Minä olen' ei ole ajatus; se on meidän 'olemisemme' aito luonne.** Sekoitettu tietoisuus 'Minä olen sitä tai tätä' on ajatus, joka nousee meidän 'olemisestamme'. Vasta tämän ajatuksen, sekoitetun tietoisuuden [ensimmäisen persoonan] nousemisen jälkeen kaikki muut ajatukset, jotka ovat tietoa toisista ja kolmansista persoonista, nousevat olemassaoloon.

Jos ensimmäinen persoona, minä, on olemassa, silloin toinen ja kolmas, sinä ja hän, ovat myös olemassa...

'Ulladhu Narpadhu' säe 14

Tätä sekoittunutta tietoisuutta, ensimmäistä persoonaa, kutsutaan meidän 'nousemisksemme' eli egon nousemiseksi. Tämä on varhaisinta hengentoimintaa [*adi-vrittii*]! Siten:

"Ajatteleminen on hengentoimintaa [*vritti*]; oleminen ei ole hengentoimintaa! ..."

'Atma Vichara Patikam', säe 1

Puhdas olemassaolo-tietoisuus, 'Minä olen', ei ole ajatus; Tämä tietoisuus on luontomme [*swarupam*]. 'Minä olen mies' ei ole meidän puhdasta tietoisuuttamme; se on vain meidän ajatuksemme! Ymmärtää näin ero meidän 'olemisemme' ja meidän 'nousemisemme' välillä [toisin sanoen, olemassaolon ja ajattelun välillä] on kaikkein tärkeintä etsijöille, jotka alkavat tutkia 'Kuka minä olen?'.

Bhagavan Sri Ramana on ilmoittanut, että Itsetutkimusta voidaan tehdä joko muodossa 'Kuka minä olen?' tai muodossa 'Mistä minä olen?'. Kuullessaan näistä kahdesta kysymyslauseesta, monet etsijät ovat pitäneet vireillä erilaisia mielipiteitä niistä tähän päivään asti ja ovat hämmentynyt siitä, kumpaa niistä on

harjoitettava ja kuinka! Jopa heidän joukossaan, jotka katsovat, että molemmat ovat yksi ja sama, monella on vain pinnallinen ymmärrys eivätkä he ole tutkineet syvällisesti kuinka ne ovat samat. Jotkut, jotka yrittävät seurata edellistä, 'Kuka minä olen?' aloittavat yksinkertaisesti joko ääneen tai henkisesti papukaijan kaltaisia toistoja 'Kuka minä olen? Kuka minä olen?' ikään kuin se olisi *mantra-japa*. Tämä on täysin väärin! Tehdessään 'Kuka minä olen?'-*japaa* tällä tavalla, se on aivan yhtä kelvotonta kuin mietiskellä *mahavakyaa* tai tehdä *mahavakya-japaa* kuten 'Minä olen Brahman' jne., siten pilaten juuri sen tavoitteen, jota varten ne paljastettiin! Sri Bhagavan on itse toistuvasti sanonut, "'Kuka minä olen?' ei ole tarkoitettu toistettavaksi [*japa*]!" Jotkut toiset, ajatellen, että he seuraavat toista kysyvää muotoa, 'Mistä minä olen?', yrittävät keskittyä rinnan oikealle puolelle [jonne he kuvittelevat jonkin henkiseksi sydämeiksi] odottaen vastausta, sellaista kuin 'Minä olen täältä!' Tämä ei ole millään tavoin parempi kuin vanha menetelmä mietiskellä jotain kuudesta joogisesta keskuksesta [*shad-chakra*] kehossa!! Sillä, eikö jonkin kehossa olevan paikan ajatteleva ole vain toisen persoonan huomiointia [tavoitteellista huomiointia]? Ennen kuin alamme selittää Itsetutkimuksen tekniikkaa, eikö ole äärimmäisen tärkeää, että kaikki tällaiset väärinkäsitykset poistetaan? Katsokaamme siis miten ne voidaan poistaa.

Sanskritin kielessä molemmat termit '*atman*' ja '*aham*' tarkoittavat 'minää'. Näin ollen '*atma-vichara*' tarkoittaa huomiointia etsien 'Kuka on tämä minä?' Sitä voidaan pikemminkin kutsua '**minän huomiointiksi**', '**Itsen huomiointiksi**' tai '**Itsessä pysymiseksi**'. Tietoisuus 'minä', jota tässä näin korostetaan, on ensimmäisen persoonan tunne. Mutta kuten olemme jo todenneet, on ymmärrettävä, että tietoisuus sekoitettuna liitteiden kanssa kuten 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen se', on ego [*ahankara*] tai yksilösielu [*jiva*], kun taas **seostamaton tietoisuus** vailla liitteitä ja joka loistaa yksin 'Minä-Minänä' [tai 'Minä olen se, joka Minä olen'] on Itse [*atman*], Ehdoton [*brahman*] tai Jumala [*iswara*]. Eikö se merkitse samaa kuin sanoa, että ensimmäisen persoonan tietoisuus, 'minä', voi olla joko ego tai Itse? Koska kaikki ihmiset yleensä pitävät egotunnetta ['Minä olen keho'] 'minänä', egolle on myös annettu nimi 'itse' [*atman*] ja kutsutaan 'yksilölliseksi itseksi' [*jivatmaks*] joidenkin sastrojen toimesta jopa nyt. Vain tästä syystä johtuu, että jopa huomion kohdistaminen egoon, 'Mikä se on?' tai 'Kuka se on?', on myös sastroissa nimetty 'Itsetutkimukseksi' [*atma-vicharaksi*]. Eikö ole selvää, ettei Itsen, olemassaolo-tietoisuuden, tarvitse tehdä mitään tutkimusta eikä voi olla kohteena millekään tutkimukselle? Vain tämän vian korjaamisesta johtuu, että Bhagavan Ramanan nimesi sen 'Kuka minä olen?' mieluummin kuin käyttää perinteistä termiä 'Itsetutkimus' [*atma-vichara*]! Ego, 'minä'-tunne, jota ihmiset yleensä pitävät

ensimmäisen persoonan tietoisuutena, ei ole todellinen ensimmäisen persoonan tietoisuus; Itse yksin on todellinen ensimmäisen persoonan tietoisuus. Egotunne, joka on pelkkä sen varjo, on virheellinen ensimmäisen persoonan tietoisuus. Kun ihminen tutkii tätä egoa, mikä se on tai kuka se on, se katoaa, koska se on todellisuudessa olematon, ja tutkija, joilla ei ole mitään muuta tekemistä, vakiintuu Itseen Itsenä.

Koska se nousee, nousten ylös Itsestä, virheellisellä ensimmäisen persoonan tietoisuudella, joka mainittiin edellä, on oltava nousemisen paikka ja aika. Sen vuoksi, kysymys 'Mistä minä olen?' tarkoittaa ainoastaan 'Mistä [mistä paikasta] ego nousee?'. Nousemisen paikka voi olla vain egolle. Mutta Itselle, koska sillä ei ole nousua tai laskua, ei voi olla mitään tiettyä paikkaa tai aikaa.

Meistä erillään, missä ovat aika ja paikka? Jos me olemme kehoja, me kietoudumme aikaan ja paikkaan, mutta olemmeko me? Me olemme yksi ja sama nyt, silloin ja ikuisesti, täällä ja kaikkialla⁶³. Siksi me, ajaton ja tilaton Olemassaolo, yksin olemme.

'Ulladhu Narpadhu' säe 16
(Alkuperäisessä tekstissä säkeen numerona oli 15!)

– näin sanoo Sri Bhagavan. Sen vuoksi, kysely 'Mistä minä olen?' on kyselyä 'Mistä on ego?'. Vain egon nousulle, joka riippuu ajasta ja tilasta, voi kysymys 'Mistä minä olen?' olla sopiva. Se merkitys, jonka Sri Bhagavan odottaa meidän ymmärtävän termistä 'Mistä?' tai 'Mistä paikasta?' on 'Miltä?'. Kun pidetään tämä mielessä, sen sijaan, että paikka tai aika tulevat esiin vastauksena, Itse-olemassaolo, 'me', Olento [*vastu*] yksinään koetaan vastauksena. Jos, toisaalta, ennakoimme paikan vastauksena kysymykseen 'Mistä?', paikka, joka riippuu ajasta ja tilasta, koetaan kehossa 'kaksi sormenleveyttä rinnan keskustasta oikealle' [kuten sanotaan '*Ulladhu Narpadhu - Anubandhamin*' säkeessä 18]. Mutta tämä kokemus ei ole lopullinen tai ehdoton [*paramarthikam*]. Sillä Sri Bhagavan on varmasti vakuuttanut, että Sydän [*hridayam*] on totisesti Itsetietoisuus, joka on ajaton, tilaton, muodoton ja nimetön.

'Hän, joka ajattelee, että Itse [tai Sydän] on elottoman kehon sisällä, vaikka tosiasiaissa keho on Itsen sisällä, on kuin hän, joka

---

⁶³ Aika ja tila ovat näennäisesti olemassa meissä [Itsessä], mutta me emme niissä tai niiden sitomat. *Jnanin* kokemus on vain 'Minä olen' eikä 'Minä olen kaikkialla ja kaikkina aikoina'.

ajattelee, että valkokangas, jolla esitetään elokuvaa, on suljettu kuvan sisään.’

‘*Ekatma Panchakam*’, säe 3

Etsiä paikkaa kehossa egon nousukohdaksi vastauksena kysymykseen ’Mistä?’ ei ole Sri Bhagavanin opetusten tavoite; eikä se ole hedelmä, joka on saavutettavissa Itsetutkimuksella. Sri Bhagavan on ilmoittanut selvästi Hänen opetustensa tavoitteen ja hedelmän, joka on saavutettavissa etsimällä egon nousupaikkaa seuraavasti:

Kun ihminen tutkii sisältään tarkasti näin, ’Mikä on ’minän’ ilmestymispaikka?’, ’minä’ tulee kuolemaan. Tämä on Itsetutkimusta [*jnana-vicharaa*].

‘*Upadesa Undhiyar*’ säe 19

Sen vuoksi, tulos, johon tähdätään, kun etsitään egon nousupaikkaa, on sen egon tuhoutuminen eikä paikan kokemus kehossa. Tämä on vain vastauksena kysymättömille ihmisille, jotka – omaamatta edes älyllistä ymmärrystä [*paroksha jnanaa*] Itsen luonteesta, joka loistaa yksin ainoana, ei-kaksinaisena olentona, jota eivät rajoita [todellakin, täysin yhdistymättä] aikaan ja tilaan, rajoittumatta edes muotoon ’Brahman on kaikkialla, Brahman on aina, Brahman on kaikki’ [*sarvatra brahma, sarvada brahma, sarvam brahma*] – aina nostavat kysymyksen, ’Missä on istuin Itselle kehossa?’, jolloin sastrojen ja joskus jopa Sri Bhagavanin oli sanottava: ”... kaksi sormenleveyttä oikealle [rinnan keskustasta] on sydän”⁶⁴ Näin ollen, tämä sydänpaikka [*hridaya-stanam*] ei ole lopullinen tai

64 On syytä huomata, että maininta sydämen sijainnista ’kaksi sormenleveyttä oikealle rinnan keskustasta’ ei sisälly ’*Ulladhu Narpadhuun*’ [tärkeimmät *neljäkymmentä* säettä], jossa Sri Bhagavanin alkuperäiset ja suorat opetukset annetaan, vaan vain ’*Ulladhu Narpadhu - Anubandhamiin*’ [täydentävät *neljäkymmentä* säettä], koska tämä on pelkästään laimennettuja totuuksia, joita sastrat alentuvasti vastasivat myönnytyksinä epäkypsien etsijöiden heikkoudelle. Lisäksi nämä kaksi säettä, 18 ja 19, eivät ole Sri Bhagavanin alkuperäisiä luomuksia, vaan vain käännöksiä Malajalamin teoksesta nimeltä ’*Astanga Hridayam*’, joka ei ole edes hengellinen teksti, vaan vain lääketieteellinen. Tässä olisi myös huomioitava, että näitä kahta säettä ei lainkaan suositeltu eikä edes mainita harjoituksena, joka keskittää huomion tähän kohtaan kehossa, kaksi sormenleveyttä oikealle rinnan keskustasta. Todellakin, ei missään paikassa – ei Hänen alkuperäisissä teoksissaan, eikä Hänen muiden teosten käännöksissään, eikä edes missään keskusteluissa, joita Hänen opetuslapsensa tallensivat – ole Sri Bhagavan koskaan suositellut tätä harjoitusta [sillä mietiskely rinnan oikealle puolelle tai johonkin muuhun ohimenevään, elottomaan

absoluuttinen todellisuus. Lukija voi tässä katsoa '*Maharshi's Gospel*', Book II, luku IV, 'Sydän on Itse' [8. painos, 1969, sivut 68-72, 9. painos, 1979, sivut 72-76].

Siten, huomion kohdistamisella itseensä muodossa 'Mistä minä olen?' tutkitaan egoa, 'nousevaa minää'. Mutta, samalla kun kyselevät 'Kuka minä olen?', on olemassa joitakin etsijöitä, jotka pitävät tunnetta 'minä' heidän **olemisenaan** [olemassaolonaan] eikä heidän 'nousunaan!' Jos se käsitetään näin, se on huomion kohdistamista Itseen. On vain ymmärrettävä selkeästi ero näiden kahden tutkimusmuodon välillä, joka ero meidän 'nousumme' ja meidän 'olemisemme' välillä on selitetty aiemmin tässä luvussa. Aivan kuten termin 'mietiskele Brahmania' [*brahmadhyanam*] oikean merkityksen, jota (termiä) käytettiin sastroissa tähän päivään asti, Sri Bhagavan selittää '*Ulladhu Narpadhun*' ensimmäisen siunaavan säkeen kahdella viimeisellä rivillä olevan 'pysyä Sydämessä sinä mikä se on' [toisin sanoen, pysyminen Itsenä on oikea tapa mietiskellä sitä], niin myös, termin 'Itsetutkimus' [*atma-vichara*] oikean merkityksen selitetään tässä perustellusti olevan '**kääntyä kohti Itseä**' [eli kiinnittää huomio Itseen].

Kummastakin näistä kahdesta tutkimuksesta ['Kuka minä olen?' tai 'Mistä minä olen?'], koska etsijän huomio keskittyy ainoastaan itseensä, ei mihinkään muuhun kuin Itseen [*atmaniin*], mikä on sanan 'minä' todellinen merkitys, tulee lopulta kokemus. Sen vuoksi, molempien tutkimusten, 'Mistä minä olen?' ja 'Kuka minä olen?' lopputulos on sama! Kuinka? Hän, joka etsii 'Mistä minä olen?' tarkkailee egoa, jonka muotona on 'Minä olen se ja se', ja samalla kun hän tekee niin, lisä 'se ja se', jolla ei ole todellista olemassaoloa, kuolee matkan varrella ja näin hän pysyy vakiintuneena Itseen, elossa olevaan 'Minä olen'. Toisaalta, hän, joka etsii 'Kuka minä olen?' uppoaa vaivattomasti todelliseen luonnolliseen 'olemiseensa' [Itseen], joka aina loistaa tietona '**Minä olen se, joka Minä olen**'. Sen vuoksi, tehtiinpä sitä muodossa 'Mistä minä olen?' tai 'Kuka minä olen?', se, mikä on ehdottoman välttämätöntä, on se, että Itsen huomiointia tulisi jatkaa loppuun asti. Lisäksi, vilpittömän etsijän ei ole välttämätöntä edes nimetä etukäteen tunnetta 'minä' joko egoksi tai Itseksi. Sillä, onko etsijässä kaksi eri henkilöä, ego ja Itse? Tämä sanotaan sen tähden että, koska jokaisella meistä on kokemus 'Minä olen vain yksi enkä kaksi', meidän ei pitäisi antaa tilaa kuvitteelliselle kaksinaiselle tunteelle – yksi 'minä' etsii toista 'minää' – eriyttämällä ego ja Itse 'alemmaksi itseksi' ja 'korkeammaksi itseksi'

---

ja vieraan kehon osaan ei ole mitään muuta kuin huomion kohdistamista toiseen persoonaan, muuhun kohteeseen kuin 'minään'] ja kun siitä kysyttiin, Hänellä tosiasiaassa oli tapana paheksua sitä [katso '*Keskustelut*', numero 273].

...onko olemassa kahta itseä, joista toinen voi oivaltaa toisen?
Jokainen tietää omasta kokemuksestaan, että on olemassa vain yksi
Itse.

'Ulladhu Narpadhu' säe 33

– kysyy Sri Bhagavan.

Näin on riittävää, jos me takerrumme tunteeseen 'minä' keskeytyksettä aivan loppuun asti. Tällainen huomion kohdistaminen tunteeseen 'minä', kaikille yhteiseen päivittäiseen kokemukseen, on se, mitä tarkoitetaan Itsen huomiointilla. Heidän, jotka hyväksyvät perustietonaan 'Minä olen keho'-tietoisuuden [*jiva bhavan*], kykenemättä epäilemään sen [egon] olemassaoloa, on sopivaa ryhtyä Itsen huomiointiin [toisin sanoen, tehdä Itsetutkimusta] muodossa 'Mistä minä olen?'. Toisaalta, heidän, jotka sen sijaan, että olettavat, että heillä on yksilöllisyys [*jiva bhava*] kuten 'Minä olen se ja se' tai 'Minä olen tämä', ovat läsnä näin, 'Mikä on tämä tunne, joka loistaa tietona minä olen?', on sopivaa kiinnittyä Itsen huomiointiin muodossa 'Kuka minä olen?'. Se, mikä on tärkeää muistaa harjoituksen [*sadhanan*] aikana, on, että meidän huomiomme on kääntyneenä vain kohti 'minän', ensimmäisen persoonan tunnetta.

Luku 8

Itsetutkimuksen Tekniikka

Kuusitoistavuotiaana nuorukaisena, kun Hän ei ollut edes tietoinen tosiasiaista, 'Tämä on Itsetutkimuksen *sadhana*, joka suoraan lahjoittaa Brahmanin kokemuksen', niin tapahtui eräänä päivänä, että, ilman aiempaa aikomusta, Bhagavan Sri Ramana ryhtyi tähän harvinaiseen *sadhanaan*! Sinä päivänä, ikään kuin Hän olisi kuolemaisillaan, suuri kuoleman pelko otti hänet yhtäkkiä valtaansa. Sen vuoksi, impulssi tutkia kuolemaa heräsi myös Hänessä spontaanisti. Häntä ei häirinnyt nähdä nopeasti lähestyvä kuolema eikä Hän tuntenut halua ilmoittaa siitä muille! Hän päätti toivottaa sen tervetulleeksi rauhallisesti ja ratkaista ongelman täysin yksin. Hän makasi maassa, venyttäen raajojaan kuin ruumista ja alkoi tutkia kuolemaa käytännössä, kasvoista kasvoihin. Koska lukijalle on ensiarvoisen tärkeää tietää Itsetutkimuksen tekniikka, jonka Sri Bhagavan, *Sadguru* suoritti, ottakaamme siitä tässä selvää Hänen omista sanoistaan, jotka Hän myöhemmin kertoi omasta kokemuksestaan.

”Hyvä on, kuolema on tullut! Mitä on 'kuolema'? Mikä on se, joka kuolee? Se on tämä keho, joka on kuolee; kuolkoon!' Pääteltyäni näin, sulkien huulet tiukasti ja pysyen hengittämättä tai puhumatta kuin ruumis, se, mitä tuli tietooni, kun katsoin sisälle, oli: 'Tämä keho on kuollut. Nyt se viedään polttohautausalueelle ja poltetaan; siitä tulee tuhkaa. Hyvä on, mutta tämän kehon tuhoutumisen jälkeen, olenko myös minä tuhoutunut? Olenko minä todella tämä keho? Vaikka tämä keho makaa mykkänä ja hengettömänä ruumiina, epäilemättä minä olen olemassa, tämän kuoleman koskettamatta! Minun olemassaoloni loistaa selvästi ja esteettä! Joten tämä pilaantuva keho ei ole 'minä'! Minä olen totisesti kuolematon 'minä' [Itse]!! Kaikista asioista, minä yksin olen todellisuus! Tämä keho on kuoleman alainen; mutta minä, joka ylitan kehon, olen ikuisesti elävä! Jopa kuolema, joka tuli keholle, ei pystynyt koskettamaan minua!' Näin se valkeni suoraan ja sen mukana kuolemanpelko, joka oli tullut aluksi, myös katosi eikä koskaan ilmesty uudestaan! Kaikki tämä koettiin sekunnin murto-osassa suorana tietona [*pratyaksham*] eikä pelkkinä järkeiltyinä ajatuksina. Tästä ajankohdasta eteenpäin minun olemassaoloni [*satin*] tietoisuus [*chit*], joka ylittää kehon, on aina jatkunut pysymällä samana” – näin Sri Ramana kertoi.

Vaikka Sri Bhagavan myöhemmin selitti kaiken tämän meille monisanaisesti, Hän painotti kaikkien tärkeintä seikkaa: "Kaikki tämä tapahtui sekunnissa suorana kokemuksena, ilman mielen ja puheen toimintaa".

Tämän kuolemanpelon vuoksi, Sri Bhagavanin keskittyminen vahvistui ja uppoutui syvälle Itsen huomiointiin saadakseen selville 'Mikä on minun olemassaoloani? Mikä on se, joka kuolee?'. Näin se todistetaan sillä, mitä Sri Bhagavan itse teki, kuten me olemme selittäneet kaiken aikaa, että vain tällainen meidän luja huomiomme kiinnittäminen Itseen on 'Itsetutkimusta' [*atma-vicharaa*]. Hän on vahvistanut saman idean teoksessa 'Kuka minä olen?', jossa hän sanoo: "Pitämällä mieli [tarkkaavaisuus] aina kiinnittyneenä Itseen [tunteeseen 'minä'], sitä yksin kutsutaan Itsetutkimukseksi' ... Pysymällä tiukasti Itsessä pysymisessä, antamatta edes hiukkaakaan tilaa minkään muun ajatuksen kohoamiselle kuin Itsen ajatukselle [toisin sanoen, antamatta edes vähintäkään huomiota millekään toiselle tai kolmannelle persoonalle, vaan vain Itselle], on itsensä luovuttamista Jumalalle [jota yksin kutsutaan *parabhaktiksi*, korkeimmaksi antautumiseksi⁶⁵"]". Kun Sri Bhagavanilta kysyttiin, 'Mikä on keino ja tekniikka pitää jatkuvasti kiinni 'minä'-tietoisuudesta?', Hän paljasti teoksissaan Itsetutkimuksen tekniikan, jonka, kuten edellä todettiin, Hän oli läpikäynyt nuoruudessaan, mutta paljon yksityiskohtaisemmin seuraavasti:—

"Itse [*atman*] on se, joka on itsestään loistava muodossa 'Minä olen se, joka Minä olen'. Ihmisen ei pidä kuvitella sen olevan mitään tätä tai tuota [valoa tai ääntä]. Kuvitella tai ajatella näin on itsessään orjuutta. Koska Itse on tietoisuus, joka ei ole valoa eikä pimeyttä, sitä ei pidä kuvitella minkäänlaiseksi valoksi. Se ajatus itsessään olisi orjuutta. Egon [ensimmäisen ajatuksen] tuhoaminen yksin on vapautuminen [*mukti*]. Kaikki kolme kehoa, jotka koostuvat viidestä tupesta, sisältyvät tunteeseen 'Minä olen keho'; sen vuoksi jos, tutkimuksella 'Kuka on tämä minä?' [toisin sanoen, Itsen huomioinnilla], vain samaistuminen [kiintymys] karkeaan kehoon poistetaan, samaistuminen kahteen muuhun kehoon lakkaa automaattisesti olemasta. Koska se riippuu vain tästä, että samaistumiset hienovaraiseen ja kausaaliseen kehoon elävät, ei ole mitään tarvetta tuhota näitä samaistumisia erikseen.

---

65 Kysely 'Kuka minä olen?' [tiedon polku eli *jnana marga*] ja itsensä luovuttaminen [rakkauden polku eli *bhakti marga*] ovat kaksi suurta kuninkaallista polkua, jotka Bhagavan Sri Ramana on saanut selville omasta kokemuksestaan ja opettanut ihmiskunnan pelastukseksi. Tässä kirjassa, 'The Path of Sri Ramana - Osa I', käsitellään ainoastaan puhtaan, ei-kaksinaisen tiedon polkua, kyselyä 'Kuka minä olen?', kun taas kirjan 'The Path of Sri Ramana - Osa II' toisessa luvussa, annetaan tämän korkeimman antautumisen [*parabhaktin*] luonteen täydellinen selvitys.

”Miten tutkia? Voiko keho, joka on eloton kuin tukki ja vastaavat esineet, loistaa ja toimia ’minänä’? Se ei voi.

Keho ei voi sanoa 'minä'...

'Ulladhu Narpadhu' säe 23

Sen vuoksi, hylkäämällä ruumiinkaltaisen kehon todellisena ruumiina ja pysyä edes lausumatta sanaa ’minä’ ääneen –

Ainut keino, joka johtaa Itseoivallukseen, tapahtuu etsimällä 'minän' Lähdeettä sisäänpäin käännettyin mielin ja lausumatta sanaa 'minä'...

'Ulladhu Narpadhu' säe 29

– jos innokkaasti tarkkailee sitä, mikä se tunne on, joka nyt loistaa ’minänä’, *sphuranana*⁶⁶ yksin koetaan ilman ääntä ’Minä-Minänä’ sydämessä.

Jos etsijä tutkii 'Kuka minä olen?' mielen sisällä, yksilöllinen 'minä' tuupertuu hämmentyneenä niin pian kuin hän saavuttaa Sydämen ja Todellisuus itse ilmenee välittömästi spontaanisti 'Minä-Minänä'...

'Ulladhu Narpadhu' säe 30

Kun ihminen tutkii sisältään tarkasti näin, 'Mikä on 'minän' ilmestymispaikka?', 'minä' tulee kuolemaan. Tämä on Itsetutkimusta [*jnana-vicharaa*].

'Upadesa Undhiyar' säe 19

Paikassa, jonne 'minä' [mieli eli ego] imeytyy, ainut [olemassaolo-tietoisuus] ilmestyy pakottomasti 'Minä-Minänä' [eli 'Minä olen Minä']. Se itsessään on Kokonaisuus [*purna*].

'Upadesa Undhiyar' säe 20

---

⁶⁶ *Sphurana*: oman olemassaolon uuden, selkeän ja tuoreen tiedon kokemus.

”Jos jättämättä sitä me vain olemme, *sphurana*, yksilöllisyyden – egon, 'Minä olen keho'-tunteen täysin tuhoutuminen vihdoinkin päättyy aivan kuten kamferin liekki sammuu. Tämän yksin Viisaat ja pyhät kirjoitukset julistavat olevan Vapautuminen.

”Vaikka alussa, johtuen taipumuksista [*vishaya-vasanoista*] kohti aistikohteita, jotka ovat toistuneet kautta aikojen, ajatukset nousevat lukemattomin määrin kuten valtameren aallot, ne kaikki tuhoutuvat, kun edellä mainitusta Itsen huomioinnista tulee voimakkaampaa ja intensiivisempää. Sillä jopa epäily, 'Onko ne kaikki mahdollista tuhota ja pysyä vain Itsenä?', on vain ajatus. Antamatta tilaa edes tuolle ajatukselle, ihmisen pitäisi sinnikkäästi tarttua lujasti kiinni Itsen huomiointiin. Olipa hän kuinka syntinen tahansa, jos hän ei valita, 'Oi, olen syntinen! Kuinka voin saavuttaa pelastuksen?', vaan täysin luopuen jopa ajatuksesta, että on syntinen, **hän on lujana Itsen huomioinnissa, hän varmasti pelastuu.** Sen vuoksi jokainen, joka sukeltaa syvälle itseensä välinpitämättömyydellä [*vairagyalla*], voi saavuttaa Itsen helmen.

”Niin kauan kuin on olemassa taipumuksia kohti aistikohteita mielessä, [koska ne aina luovat jonkin hienovaraisen tai karkean maailmailmiön] niin kauan tutkimus 'Kuka minä olen?' on tarpeen. Jos ja kun ajatukset nousevat omasta halustaan, ihmisen pitäisi tuhota ne kaikki tutkimuksella silloin ja siellä **niiden alkulähteellä.** Mikä on keino tuhota ne? Jos muut ajatukset nousevat häiriten Itsen huomiointia, ihmisen tulisi, ilman, että suorittaa ne loppuun, kysellä 'Kenelle ne ilmestyivät?. Silloin tulee selväksi 'Minulle'; jos me välittömästi tutkailemme 'Kuka on tämä minä, joka ajattelee?', mieli [meidän huomiointimme voima, joka tähän asti ryhtyi ajattelemaan toisia ja kolmansia persoonia] kääntyy takaisin lähteelleen [Itseen]. Sen vuoksi [koska ketään ei ole siellä kohdistamassa huomiotaan niihin] muut ajatukset, jotka olivat nousseet, tulevat myös häviämään. **Toistuvasti harjoittelemalla näin, mielen voima pysyä lähteessään kasvaa.** Kun mieli näin pysyy Sydämessä, ensimmäisen ajatuksen, 'minän' ['Minä olen keho' nouseva 'minä'], joka on kaikkien muiden ajatusten juuri, itsensä kadottua, alati olemassa oleva **Itse** [oleva 'Minä'] yksinään loistaa. Paikka [tai tila], jossa ei edes vähäisintä merkkiä ajatuksesta 'minä' ['Minä olen tämä, se, keho, Brahman, jne.] ole olemassa, yksin on Itse. Sitä yksin kutsutaan **Hiljaisuudeksi** [*maunam*].

”Kun tulemme tietoiseksi, että kaikkien kirjoitusten [sastrojen] lopullinen päätös on, että tällainen mielen tuhoutuminen yksin vapautumisen [*mukti*], lukea pyhiä kirjoituksia rajattomasti on hedelmätöntä. Tuhotakseen mielen, on tarpeen tutkia kuka itse on; silloin miten, sen sijaan, että tutkii näin itsessään, tutkii ja tuntee kuka itse on kirjoituksissa? Jotta Rama tietäisi olevansa Rama, onko peili

välttämätön? [Toisin sanoen, jotta ihminen tuntisi Itsen huomioinnilla olevansa 'Minä olen', ovatko pyhät kirjoitukset välttämättömiä?] 'Oma itse' on viiden tupen sisäpuolella, kun taas kirjoitukset ovat niiden ulkopuolelle. Sen vuoksi, kuinka voi itsensä, jonka on kohdistettava huomionsa sisälle panemalla syrjään jopa viisi tuppea, löytää kirjoituksista? Koska kirjoitusten tutkiminen on turhaa, ihmisen pitäisi luopua siitä ja aloittaa Itsetutkimus" – näin sanoo Bhagavanin Sri Ramana.⁶⁷

Tehkäämme esimerkin avulla selvemmäksi tämä vain Itseen huomion kiinnittämisen tekniikka [sadhana], jota on edellä kuvattu Sri Bhagavanin sanoin. Mutta alusta alkaen on myönnettävä, että koska Itsen luonne on ainutlaatuinen ja vertaansa vailla, sitä ei voi selittää täysin ja tarkasti kukaan minkäänlaisella esimerkillä. Vaikka useimmat esimerkit, jotka on annettu ihmisten henkisen kehityksen mukaisesti ja heidän aikojensa erilaisiin olosuhteisiin, saattaa suuressa määrin olla sattuvaa, etteivät nämä elottomat [jada] esimerkit voi koskaan täysin selittää Itseä, tietoista [chit]. Sri Bhagavan käytti usein esimerkkinä elokuvateatterin projektoria ja seuraavaa esimerkkiä peilistä heijastuvaa auringonsädettä, jotka annetaan ainoastaan sillä näkemyksellä, että ne saattavat poistaa lukijoilta monia epäilyjä ja selkeyttää heidän ymmärrystään. Mutta ihmisen ei pitäisi pudota virheeseen, jossa venyttää esimerkkiä liian pitkälle, kuten teki sokea⁶⁸, joka totesi, 'Lapseni nielaisi kurjen', kun hänelle kerrottiin, 'Maito on valkoista'.

Rikkinäinen peilinpala makaa avoimessa tilassa täydessä auringonpaisteessa. Auringonvalo, joka lankeaa siihen peilinpalaan, heijastuu ja heijastunut valo menee lähellä olevaan pimeään huoneeseen ja osuu sen sisäseinään. Säte peilistä pimeään huoneeseen sisäseinään on auringosta heijastunut säde. Tämän

---

67 Katso 'Vichara Sangrahamin' ensimmäistä lukua ja koko kirjaa 'Kuka minä olen?', joista edellä olevat kuusi kohtaa [sivulta 117 alkaen] kirjoitetaan.

68 Sokean miehen tarina: Kerran eräälle syntymästään saakka sokealle miehelle kerrottiin, että hänelle oli syntynyt poika. Kun hän vielä iloitsi iloisesta tapahtumasta, heti seuraavana päivänä hänelle tuotiin järkyttävä uutinen hänen lapsensa kuolemasta. Murheissaan hän kysyi

"Miten lapseni kuoli?"

"Maitoa juomalla"

"Minkälaista on maito?"

"Maito on valkoista"

"Minkälaista on valkoinen?"

"Valkoinen on kuin kurki."

"Minkälainen on kurki?"

Menettäen kärsivällisyytensä, viestinviejä pani sokean tunnustelemaan hänen kättään, joka muistutti kurkea ja sanoi: "Kurki on tällainen." Sokea mies valitti heti, huudahtaen "Aah! Ei ihme, että minun pienen lapseni piti kuolla ottaessaan niin ison kapistuksen!"

heijastuneen säteen avulla miehen on pimeässä huoneessa mahdollista nähdä esineitä siinä huoneessa. Heijastunut valo, joka nähdään seinällä, on samanmuotoinen tai -mallinen kuin peilinpala [kolmiomainen, neliömäinen tai pyöreä]. Mutta suora auringonvalo [alkuperäinen valo, heijastuneen säteen lähde] avoimessa tilassa loistaa jakaantumattomana, yhtenä ainoana, kaiken läpäisevänä ja minkään tietyn mallin tai muodon rajoittamatta. Itse, meidän olemassaolotietoisuutemme, on samanlainen kuin suora auringonvalo avoimessa tilassa. Egotunne tai mielitieto, 'Minä olen keho'-tietoisuus, on samanlainen kuin heijastunut säde, joka ulottuu peilistä huoneen sisäseinään. Koska Itsetietoisuus on rajaton kuin suunnaton, kaiken läpäisevä suora auringonvalo, sillä ei ole muotolisää [*rupa-upadhia*]. Sillä, kuten heijastunut säde ottaa peilinpalan rajoitukset ja koon, egotunne kokee kehon koon ja muodon 'minänä', sillä on liitteitä. Aivan kuten esineet pimeässä huoneessa huomataan heijastuneella valolla, keho ja maailma huomataan ainoastaan mielitiedon avulla.

Vaikka maailma ja tieto siitä ilmestyvät ja katoavat yhdessä, vain tiedosta johtuu, että maailmasta on tullut näkyvä...

'Ulladhu Narpadhu' säe 7

Oletetaan, että mies pimeässä huoneessa haluaa luopua tarkkailemasta esineitä huoneessa, jotka nähdään heijastuneen valon avulla ja hänet valtaa sen sijaan kaipaus nähdä sen lähde, 'Mistä tämä valo tulee?'. Jos näin on, hänen pitäisi mennä juuri siihen paikkaan, jossa heijastunut säde osuu seinään, sijoittaa silmänsä siihen ja katsoa taaksepäin pitkin valonsädettä. Mitä hän silloin näkee? Auringon! Mutta se, mitä hän nyt näkee, ei ole todellinen aurinko; se on vain sen heijastus. Lisäksi se näkyy hänelle ikään kuin aurinko makaisi tiettyssä pisteessä maassa huoneen ulkopuolella! Erityisen paikan, jossa auringon nähdään makaavan ulkopuolella, ei koskaan voida osoittaa olevan niin monta jalkaa oikealle tai vasemmalle huoneesta [kuin sanoen, 'Kaksi sormenleveyttä oikealle rinnan keskeltä on sydän']. Mutta, lepääkö aurinko todella näin maassa siinä pisteessä? Ei, se on vain paikka, josta heijastunut valonsäde nousee! Mitä hänen pitäisi tehdä, jos hän haluaa nähdä todellisen auringon! Hänen on pidettävä silmänsä suunnattuna pitkin suoraa linjaa, jota pitkin heijastunut valonsäde tulee ja siirtelemättä niitä kummallekaan puolelle sitä, seurattava sitä kohti heijastunutta aurinkoa, joka silloin on näkyvissä hänelle.

Aivan kuten mies pimeässä huoneessa, joka päättää nähdä heijastuneen valonsäteen lähteen, joka (säde) on tullut huoneeseen, luopuu halusta joko nauttia

tai tehdä tutkimusta esineistä siellä sen heijastuneen säteen avulla, samoin miehen, joka haluaa tuntea todellisen Valon [Itsen], täytyy luopua kaikesta ponnisteluista kohti nautintoja tai tietoa erilaisista maailmoista, jotka loistavat ainoastaan mielivalolla toimien aistien kautta. Koska hän ei voi tuntea Itseä, jos hän harhautuu havaitsemalla ja haluamalla ulkoisia kohteita [kuten maallinen mies] tai jos hän ryhtyy niiden tutkintaan [kuten meidän modernit tutkijamme]. Tämä luopuminen huomion kohdistamisesta ulkoisiin aistikohteisiin on välinpitämättömyyttä [*vairagyaa*] eli sisäistä luopumista. Into nähdä mistä heijastunut säde tulee huoneeseen vastaa intoa nähdä mistä ego, 'minä', mielivalo nousee. Tämä into on rakkautta Itseen [*swatma-bhaktia*]. Pitää silmät kohdistettuna pitkin säteen suoraa linjaa harhautumatta puolelle tai toiselle vastaa yksipisteistä huomion kiinnittämistä järkkymättä 'minä'-tietoisuuteen. Eikö mies nyt siirry pitkin heijastuneen säteen suoraa linjaa pimeästä huoneesta kohti peilinpalaa, joka makaa ulkopuolella? Tämä liikkuminen vastaa sukellusta sisälle kohti Sydäntä.

Aivan samoin kuin ihminen voi sukeltaa veteen, johon hän on pudottanut jotakin, samalla lailla ihmisen tulisi sukeltaa itseensä yksipisteisin mielin, puhettaan ja hengitystään halliten ja löytää paikka, josta 'minä' saa alkunsa.

'*Ulladhu Narpadhu*' säe 28

Jotkut, ottamalla huomioon vain sanat 'pitäisi sukeltaa sisälle hallitsemalla hengitystä ja puhetta', ryhtyvät harjoittamaan hengityksen hallinnan [*pranayaman*] harjoituksia. Siitä tosiasiaa johtuen, että hengitys pysähtyy kyselyn aikana, sen pysäyttäminen kiertoteitse *pranayamalla* ei ole välttämätöntä. **Kun mieli, jolla on valtava kaipuu löytää lähde, joka antaa sille valoa, kääntyy sisäänpäin, hengitys pysähtyy automaattisesti⁶⁹!** Jos kysyjä hengittää hengityksen ulos samaan aikaan, kun hänen mielensä näin luopuu tietämästä ulkoisia aistikohteita [*vishayat*] ja alkaa kohdistamaan huomionsa valon alkuperäiseen muotoon, Itseen, se automaattisesti jää ulkopuolelle vetäytymättä uudelleen sisään. Samalla lailla, jos se tuolloin vedetään sisään, se jää

---

69 'Sen vuoksi, kun harjoitetaan mielen [huomion] kiinnittämistä Sydämeen [Itseen], puhtaaseen tietoisuuteen, sekä taipumusten [*vasanoiden*] tuhoutuminen että hengityksen hallinta saavutetaan automaattisesti.'

'*Ulladhu Narpadhu-Anubandham*', säe 28

automaattisesti sisälle työntymättä uudelleen ulos! Näitä on pidettävä 'ulkoisena pidätyksenä' [*bahya kumbhaka*] ja 'sisäisenä pidätyksenä' [*antara kumbhaka*] vastaavasti. Niin kauan kuin tapahtuu ajatuksen nouseminen Itsen huomioon tarkkaamattomuudesta [*pramadasta*] johtuen, tämä pidätys [*kumbhaka*] jatkuu tutkijassa täysin vaivattomasti. Pienellä tarkastelulla, eikö jokaiselle ole selvää, että jopa jokapäiväisessä elämässä, kun joitakin hätkähdyttäviä uutisia tuodaan nopeasti meille tai kun yritämme muistaa unohdetun asian täydellä keskittymisellä, hengitys pysähtyy automaattisesti mielen kiihkeydestä [keskittymisen voimakkuudesta] johtuen, joka silloin tapahtuu? Samalla lailla, hengitys pysähtyy automaattisesti heti, kun mieli, voimakkaalla kaipuulla nähdä valonsa alkuperäinen muoto ja vakavalla keskittyneisyydellä, alkaa kääntyä innokkaasti ja pysyä sisällä. Tässä pidätyksen [*kumbhakan*] tilassa, riippumatta siitä kuinka kauan se jatkuu, tutkija ei koe tukehtumista, toisin sanoen, halua hengittää ulos tai sisään. Mutta silloin kun harjoitetaan *pranayamaa*, jos pidätyksen ajanjaksot [*matrat*] pidentyvät, ihminen kokee tukehtumista. Jos kysyjän huomio kiinnittyy niin intensiivisesti Itseen, ettei hän edes välitä tietää onko hengitys pysähtynyt vai ei, silloin hänen pidättämisensä tila on tahatonta ja ilman ponnistelua. On olemassa joitakin etsijöitä, kuitenkin, jotka yrittävät tuolloin tietää onko hengitys pysähtynyt vai ei. Tämä on väärin, sillä koska huomio näin keskittyy hengitykseen, Itsen huomiointi menetetään ja siten monenlaiset ajatukset kiitävät ylös ja *sadhanan* virtaus keskeytyy. Siksi Sri Bhagavan neuvoi, 'Hallitse hengitystä ja puhetta voimakkaalla [sisäänpäin kääntyneellä] mielellä. Olisi viisasta ymmärtää tämä säe näin, lisäämällä 'voimakas mieli' [*kurnda matiyal*] kaikkiin kolmeen paikkaan, 'Hallitse hengitystä voimakkaalla mielellä, sukella sisälle voimakkaalla mielellä ja tiedä nousupaikka voimakkaalla mielellä'.

Juuri hänen liikkumisellaan sitä pitkin, eikö mies, joka sijoittaa katseensa heijastuneelle valonsäteelle, vähennä sen pituutta? Aivan kuten valonsäteen pituus pienenee, kun hän etenee, niin myös mielen laajenemisen taipumus kutistuu yhä enemmän, kun etsijä pysyy vilpittömästi etsimässä sen lähdetä.

”... Kun huomiointi menee syvemmälle ja syvemmälle sisälle pitkin [heijastunutta] sädettä 'minää', sen pituus vähenee enemmän ja enemmän ja kun säde 'minä' kuolee, se, joka loistaa 'Minänä', on *Jnana*.”

‘*Atma Vichara Patikam*’, säe 9

Kun mies vihdoin pääsee hyvin lähellä peilinpalaa, hänen voidaan sanoa saavuttaneen heijastuneen säteen aidon lähteen. Tämä on verrattavissa etsijään, joka sukelta sisälle ja saavuttaa lähteen [Sydämen], josta hän oli noussut. Eikö ihminen nyt saavuta tilan, jossa heijastuneen säteen pituus muuttuu nollassi – tilaan, jossa heijastus ei ole mahdollista, koska hän on niin lähellä peiliä? Vastaavasti, kun etsijä, koska hän sukelta syvemmälle ja syvemmälle Itsen huomioinnin voimakkaalla ponnistuksella, on niin lähellä lähettään, ettei edes egon nousun hivenkään ole mahdollista, hän pysyy **uppoutuneena** 'Minä olen keho'-tunteen [*dehatma-buddhin*] **suureen hajoamiseen**, joka ('minä olen keho'-tunne) hänellä oli tähän asti ollut huomiointinsa kohteena. Tämä hajoaminen on se, mitä Sri Bhagavan tarkoittaa sanoessaan, "'minä' tulee kuolemaan", '*Upadesa Undhiyarin*' säkeessä 19.

Hänen pelkän auringon heijastuneen säteen lähteen hakemisen tähden, eikö mies nyt, poistuttuaan pimeästä huoneesta, seiso avoimessa tilassa tyhjyyden tilassa, jonka loi sen heijastuneen säteen olemattomuus? Tämä on etsijän tila, joka pysyy Sydäntilassa [*hridayakasassa*] suuren tyhjyyden [*maha sunyan*] tilassa, jonka loi, pelkällä Itsen huomioinnilla, ego-'minän' olemattomuus. Mies, joka on tullut ulos huoneesta avoimeen tilaan, on hämmentynyt ja valittaa: 'Voi! Aurinko, joka opasti minua tähän saakka [heijastunut aurinko], on nyt kadonnut'. Sillä hetkellä hänen ystävänsä, jotka seisovat avoimessa tilassa, tulevat hänen luokseen näillä lohduttavilla sanoilla, 'Missä olit koko ajan? Etkö olluikin pimeässä huoneessa! Missä olet nyt? Oletko avoimessa tilassa! Kun olit pimeässä huoneessa, se, mikä ohjasi sinut ulos, oli vain yksi ohut valonsäde; mutta täällä [tässä valtavassa avoimessa tilassa] ei ole lukemattomia valonsäteitä eikä ääretöntä massaa? Se, mitä näit aiemmin, ei ollut edes suoraa auringonvaloa, vaan vain heijastunut säde! Mutta se, mitä nyt koet, on suoraa [*saksha*] auringonvaloa. Kun tila, missä nyt olet, ei ole muuta kuin rajattoman valon tilaa, voiko pimeys tulla olemassaoloon kadonneen heijastuneen säteen luoman tyhjyyden vuoksi? Voiko sen katoaminen olla menetys? **Tiedä, että sen katoaminen itsessään on todellinen valo; se ei ole pimeyttä**".

Samalla tavalla, suuren tyhjyyden [*maha sunyan*] kokemisesta, jonka loi egon tuhoaminen, etsijät ovat melko häkeltyneitä "Voi! Jopa 'minä'-tietoisuus [ego], majakkavaloo, jota kohti huomioni oli *sadhanassani* tähän asti, on kadonnut! Silloin onko siellä todella olemassa sellaista asiaa ollenkaan kuin 'Itse' [*atman*]?" Juuri sillä hetkellä *Sadguru*, joka aina loistaa hänen Sydämenään, huomauttaa hänelle näin: "Voiko egon tuhoutuminen, joka (ego) on vain äärettömän pieni heijastunut tietoisuus, olla todella menetys? Etkö ole selvästi tietoinen, et ainoastaan sen entisestä olemassaolosta, vaan myös nykyisestä suuresta

tyhjiydestä, jonka loi sen katoaminen? Sen vuoksi, **tiedä, että sinä**, joka tiedät jopa tyhjiyden tietona 'tämä on tyhjiys', **yksin olet todellinen tieto; et ole tyhjiys⁷⁰!**, silmänräpäyksessä hänen oman **olemassaolo-tietoisuutensa** loisteen suorana kokemuksena tuntemalla [leimahtamalla *sphuranana*] Sydämessä Sydämenä! Etsijä, joka aloitti etsinnän 'Mistä minä olen?' tai 'Kuka minä olen?', saavuttaa nyt ei-kaksinaisen Itsetuntemuksen, todellisen tiedon '**Minä olen se, joka minä olen**', joka ei rajoitu tiettyyn paikkaan tai aikaan.

Takertumalla tietoisuuteen 'minä' ja saavuttamalla siten suurempi ja suurempi keskittymisen kiihko siihen, on sukeltamista syvällä sisään. Tällä tavalla, sukeltamatta sisälle, monet, ajatellen, että he ryhtyvät Itsetutkimukseen, istuvat tuntikausia yhteen menoon yksinkertaisesti toistamalla henkisesti tai ääneen, 'Kuka minä olen?' tai 'Mistä minä olen?'. On olemassa myös toisia jotka, kun he istuvat tutkimukseen, kohtaavat ajatuksiaan ja loputtomasti toistavat henkisesti seuraavia Sri Bhagavanin opettamia kysymyksiä. 'Kenelle nämä ajatukset tulevat? Minulle; kuka minä olen?', tai joskus ne jopa odottavat seuraavan ajatuksen esiintuloa, jotta he voivat singota näitä kysymyksiä siihen! Jopa tämä on turhaa. Istuimmeko me näin pitämässä tutkimuksen oikeutta kutsumalla sisään ajatuksen toisensa perään! Onko tämä sisään sukeltamisen *sadhanaa*! Sen vuoksi, meidän ei pitäisi jäädä vahtimaan 'Mikä on seuraava ajatus?'. Pelkkä tällä tavalla jatkuva kyseleminen ei ole Itsen huomiointia. Heihin liittyen, jotka näin vain kelluvat ajatusaaltojen pinnalla; pitämällä mielensä näissä kysymyksissä sen sijaan, että sukeltaisivat sisälle keskittymällä olemassaolo-tietoisuuteen innokkaalla mielellä, siten halliten mieltä, hengitystä ja kaikkia kehon ja aistien toimintoja, Sri Bhagavan sanoo:

”Vertaa häntä, joka kysyy itseltään 'Kuka minä olen?' ja 'Mistä paikasta minä olen?', vaikka hän itse on olemassa kaiken aikaa Itsenä, juopuneeseen, joka höpisee 'Kuka minä olen?' ja 'Missä minä olen?'.”

‘*Ekatma Panchakam*’, säe 2

ja myöhemmin Hän kysyy:

”... Kuinka saavuttaa se tila, jossa 'minä' ei nouse egottomuuden [suuren tyhjiyden eli *maha sunyan*] tilaan – ellemme [tällaisen

70 ”..., Se yksin on Tieto. Se ei ole tyhjiys.”

'Ulladhu Narpadhu' säe 12

kellumisen sijaan] pyri tähän paikkaan, josta 'minä' nousee? Ja ellemme me saavuta tätä [egottomuutta], sano, miten pysyä Itsen tilassa, jossa "Me olemme Se' [*soham*]?"

"...Ilman että etsii 'minän' ilmestymättömyyden Tilaa ja saavuttaa sitä, kuinka kukaan voi saavuttaa omaa tuhoutumistaan, josta 'minä' ei elvy? Ilman tätä saavutusta kuinka on mahdollista pysyä omassa todellisessa Tilassaan, jossa hän on SE?"

'*Ulladhu Narpadhu*' säe 27

(Jälkimmäinen on oma vanha käännökseni!)

Sen vuoksi, **kaikki se, mitä meidän tulee harjoittaa, on olla hiljaa** [*summa irupadu*] **tunteen 'minä' muistamisella.** Vain silloin, kun on valppauden velttoutta Itsen huomiointin aikana, ne ajatukset, jotka ovat osoituksena siitä, nousevat. Toisin sanoen, jos ajatukset nousevat, se tarkoittaa sitä, että meidän Itsen huomiointimme menetetään. Se on aivan kuin keksintö voittaa takaisin Itsen huomiointi ajattelulta – huomiointi, jota Sri Bhagavan neuvoi meitä kysymään, 'Kenelle nämä ajatukset ilmestyvät?' Koska vastaus 'Minulle' on vain 'minän' datiivinen muoto, se helposti muistuttaa meitä nimellisestä muodosta, tunteesta 'minä'. Kuitenkin, jos me kysymme, 'Kuka ajattelee näitä ajatuksia?', koska nimellinen muoto, tunne 'minä', saadaan vastauksena, eikö Itsen huomiointia, joka on kadonnut huomaamatta, saada takaisin suoraan? Tämä Itsen huomiointin takaisin saaminen on tosiasiallisesti **olla itse** [toisin sanoen, pysyä tai säilyä Itsenä!]. Tällainen 'oleminen' yksin on oikeaa *sadhanaa*⁷¹; **sadhana ei tekemistä, vaan olemista !!**

Jotkut valittavat, "Kun egon pelkkä nouseminen unesta on niin salamyhkäistä, että se väistää meidän havaintoamme, kuinka me voimme nähdä, mistä se nousee? Se näyttää olevan mahdotonta!" Tämä on totta, koska mielen huomiointin voima ei ole läsnä unessa, koska mieltä itseään ei ole ollenkaan siellä! Kun tavalliset ihmiset eivät ole perehtyneet 'olemisensa' tietoon, vaan ainoastaan 'tekemisensä' tietoon [toisin sanoen, heidän tekemiensä ponnistelujen

---

71 Mitä Herramme [Sri Ramana] vakaasti opettaa meitä pitämään suurimpana ja tehokkaimpana *tapaksena* on vain näin paljon, '*Summa iru*' ['Vain ole' tai 'Ole hiljaa'], eikä mitään muuta velvollisuutta mielelle tehdä ajatusten [kuten mietiskelyn, joogan, yms.] muodossa.

tietoon], tällaisten ihmisten on mahdotonta tietää unitilasta egon nousua sieltä. Koska ponnistus, joka on tarpeen niiden huomioimiseksi, on poissa nukkuessa, ei ole ihme, etteivät he pysty aloittamaan tutkimusta unesta itse! Mutta koska koko valvetila on pelkkää egon vallatonta leikkiä ja koska mielen ponnistus täällä on jokaisen kokemuspöörissä, ainakin valvetilassa ihminen voi kääntyä ja keskittää huomionsa näennäiseen 'minään', joka loistaa muodossa 'Minä olen se ja se'.

”Kääntymällä sisäänpäin, päivittäin näe itsesi Sisäänpäin kääntyneellä katseella ja se [Todellisuus] tullaan tuntemaan’ – näin Te kerroitte minulle, Oi Arunachala!”

'Sri Arunachala Aksharamanamai' säe 44

Tutkimus alkaa ainoastaan valvetilan vapaa-aikoina, kun ihminen istuu harjoitukseen. Aivan kuten asia tulee meidän muistiimme, kun sen nimeä ajatellaan, eikö ensimmäisen persoonan tunne tule kaikkien muistiin heti, kun nimeä [pronominia] 'minä' ajatellaan? Vaikka tämä ensimmäisen persoonan tunne on vain ego, epäaito 'minä'-tietoisuus, sillä ei ole väliä. **Vetämällä huomiomme pois toisesta ja kolmannesta persoonasta ja tarrautumalla ensimmäiseen persoonaan – se yksin on sadhanaa.** Heti kun huomio kääntyy kohti ensimmäisen persoonan tunnetta, eivät ainoastaan muut ajatukset katoa, vaan myös ensimmäinen ajatus, nouseva ja laajeneva **epäaito 'minä'-tietoisuus**, itse alkaa kutistua!

Kun mieli [eli egon tarkkaavaisuus], joka vaeltaa ulkopuolella, tietäen vain muita kohteita [toisia ja kolmansia persoonia], alkaa tarkata omaa luontoaan, kaikki muut kohteet katoavat, ja silloin, kokemalla oman todellisen luonteensa [eli Itsen], myös vale-'minä' kuolee.

'Guru Vachaka Kovai' säe 193

”... jos oikullinen mieli kääntyy kohti ensimmäistä persoonaa, ensimmäisestä persoonasta [egosta] tulee olematon ja Se, mikä on oikeasti olemassa, loistaa silloin esiin...”

'Atma Vichara Patikam', säe 6

”... huomion kohdistaminen ensimmäiseen persoonaan vastaa itsemurhaa ...”

‘*Atma Vichara Patikam*’, säe 7

Tämä on suuri paljastus, jonka Bhagavan Sri Ramana teki ja soi korvaamattomana lahjana henkisten etsijöiden maailmaan tuodakseen Vedantan helposti käytännölliseen kokemukseen.

Aivan kuten kumipallo⁷² saa enemmän ja enemmän vauhtia, kun se pomppii rappusia alas, mitä enemmän keskittymisen tarrautumista ensimmäisen persoonan tietoisuuteen tehostetaan, sitä nopeampaa on ensimmäisen ajatuksen [egon] kutistuminen, kunnes se lopulta sulautuu lähteeseensä. Se, mikä nyt näin sulautuu, on vain lisä [*upadhi*], tunne 'se ja se', joka, tällä heräämisen hetkellä, tuli ja sekoittui puhtaan olemassaolo-tietoisuuden kanssa, joka loisti unitilassa tietona 'Minä olen', muodostaen egon muodon 'Minä olen se ja se', 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen se'. Toisin sanoen, se, mitä on tullut ja sekoittunut, nyt liukuu pois. Kaikki, minkä etsijä voi kokea harjoituksensa alussa, on vain egon liukuminen [vajoaminen] pois. Koska etsijä saa egon selville valvetilasta, jossa se on täydessä käynnissä, alussa hänen on mahdollista havaita ainoastaan sen poistuminen. Mutta tunnistaa sen nouseminen [kuinka se nousee ja pitää kiinni tiedosta 'Minä olen'] unesta tulee olemaan hänelle paljon vaikeampaa tässä vaiheessa.

Kun Itsen huomiointi aloitetaan valvetietoisuudesta 'Minä olen se ja se', koska se on vain liite, tunne 'se ja se', joka liukuu pois [koska se on vain olematon, epätodellinen asia [epätodellinen kuolee ja Todellisuus yksin säilyy, '*satyameva jayate*'], etsijä ei edes nyt [kun 'se ja se' on pudonnut pois] tunne menettäneensä tietoisuutta 'Minä olen', jonka hän oli kokenut valvetilassa. Nyt hän saavuttaa tilan, joka on samanlainen kuin unitila, jonka hän on kokenut joka päivä ja joka on

---

72 Vertaus kumipallosta: Oletetaan, että kumipallo pomppii alas portaikon yläpäästä askelmilla, jotka ovat yhden jalan korkuisia. Pudottuaan toiselle askelmalle, jos se ponnahtaa puolen jalan korkeudelle, eikö se nyt putoa kolmannelle askelmalle puolentoista jalan korkeudesta? Sen jälkeen se pomppaa kolmen neljäsosa jalan korkeuteen. Siten, korkeus, josta se putoaa seuraavalle askelmalle, tulee olemaan yksi ja kolme neljäsosa jalkaa. Eikö se näin saa enemmän ja enemmän vauhtia? Samoin ensimmäisen ajatuksen, 'minän' kutistuminen, saa enemmän ja enemmän vauhtia, kunnes lopulta se sulautuu lähteeseensä. **(Miksi tätä vertausta käytetään tässä täysin päinvastaisessa tilanteessa kuin missä Maharshi itse sitä käytti? Kun joku kysyi Maharshilta voiko saavutetun Itseoivalluksen menettää, hän käytti tätä vertausta siihen, miten huomion kohdistaminen johonkin muuhun kasvattaa mielen levottomuutta asteittain kuin portaita alaspäin putoava pallo nopeuttaa!)**

vailla kaikkia ja kaikkea [sillä, 'Ego on totisesti kaikki – *sarvam*⁷³, koska koko maailmankaikkeus, joka on vain ajatuksia, on egon laajentuma]. Mutta nyt hän kokee suuren eron kahden unitilan välillä; sen unitilan, joka, ilman hänen tietämistään, on tullut ja haudannut hänet alleen kaikkina näinä päivinä mielen ja kehon täydellisestä loppumisesta johtuen, ja tämän unitilan, johon hän on nyt vapaaehtoisesti herännyt ja kokee valvetilan täytenä tietoisuutena. Kuinka?

”Koska siellä on tietoisuus, tämä ei ole unta ja koska siellä ei ole ajatuksia, se ei ole valvetilaa, siksi se on olemassaolo-tietoisuus [*sat-chit*], Sivan ehjä luonne [*akhanda siva-swarupam*]. Jättämättä sitä, pysy siinä suurella rakkaudella.”

‘*Sadhanai Saram*’⁷⁴

Aina kun etsijästä tulee *sadhanansa* aikana ulospäin suuntautunut tästä vapaaehtoisesti aikaan saadusta unen kaltaisesta tilasta, hän tuntee ehdottoman varmasti, 'Minä en nukkunut, vaan oli koko ajan täysin tietoinen itsestäni'. Mutta, vaikka hänen todellinen aspektinsa [olemassaolo-tietoisuus] on aina tiedossa ilman vähintäkään epäilyä omasta olemassaolostaan lepotilassa tietona 'Minä olen', aina kun hänestä tulee ulospäin suuntautunut jokapäiväisestä unitilasta, koska hänellä [mielellä] ei kertaakaan ollut jatkuvaa tietoa valvetilan kokemuksesta 'Minä olen', hän voi vain sanoa, 'Minä nukuin, en tuntenut itseäni tuolloin'. Totuus on tämä: koska hänen Itseolemassaolonsa tila, vailla liitettä 'se ja se', selviää ja tarttuu kiinni vapaaehtoisesti aikaan saatuun unitilaan täydellä tietoisuudella [*prajna*], joka jatkuu valvetilasta, tieto, että puhdas olemassaolo-tietoisuus [*sat-chit*] tuntee itsensä tietona 'Minä olen', on selvää tässä unitilassa. Siksi etsijä sanoo nyt, 'Minä olin olemassa koko ajan, minä en nukkunut'! Mutta ennen hänen *sadhanaansa*, koska hän koko valvetilan ajan samaisti '**minäksi mielen**, joka on lisän 'se ja se' muoto, **sen jälkeen, kun hän on herännyt** tavallisesta päivittäisestä unitilasta, jossa mieltä ei ollut olemassa, tämä mieli [mies] sanoo, '**Minä en ollut olemassa unitilassa!**' Siinä kaikki!!

He, jotka kokevat monta kertaa tämän egon poistumisen harjoituksen kautta, koska heillä on tuttavuus puhtaan olemassaolo-tietoisuuden 'Minä olen' kokemuksen kanssa jopa egon poistumisen jälkeen, voivat yksityiskohtaisesti

⁷³ Katso '*Ulladhu Narpadhu*', säe 26.

⁷⁴ '*Sadhanai Saram*' on tamilinkielinen kirja, joka sisältää vastauksia, jotka annetaan säemuodossa, joissa tämän kirjan tekijä selvittää kysyjien epäilyjä. Nyt Aham Trust julkaisi sen englanninkielisenä nimellä "A light on the Teaching of Bhagavanin Sri Ramana Maharshi".

havaita, jopa juuri tällä unesta heräämisen hetkellä, kuinka lisä 'se ja se' tulee ja sekoittuu. He, joilla ei ole tällaista harjoituksen voimaa, eivät voi havaita lepotilassa egoa sen nousupaikalla. Ainoa asia, joka on heille helppoa, on löytää egon laskupaikka [joka on myös sen nousupaikka] ponnistuksella, joka alkoi valvetilassa. Kummassakin tapauksessa loppu ja saavutus ovat samaa. Kun huomio keskittyy syvemmälle ja syvemmälle kohti tunnetta 'Minä olen' ja kun ego siten kutistuu enemmän ja enemmän olemattomuuteen, huomiointimme voima tulee hienosyisemmäksi kuin hienosyisin atomi ja siten tulee terävämmäksi ja kirkkaammaksi. Joten, **pysymisen voima** [*nishtha-bala*] tullaan nyt saavuttamaan pysymällä tasapainossa kahden tilan välissä, toisin sanoen, tilassa, joka on unitilan päättymisen jälkeen ja ennen heräämistä, toisin sanoen, ennen kuin tullaan tietoiseksi ensimmäisestä ajatuksesta. Tällä voimalla etsijä nyt saavuttaa taidon saada selville liitteen 'se ja se', joka tulee ja sekoittuu, pelkäksi toiseksi persoonaksi [toisin sanoen, vaikka se on tähän asti esiintynyt ikään kuin se olisi ensimmäinen persoona, sen nyt selvästi nähdään olevan hänen pelkkä varjonsa, ei-Itse, ensimmäinen tuppi, hänelle vieras asia]. Tämä on se, mitä Janaka, kuninkaallinen Viisas, tarkoitti, kun hän sanoi, ”Minä olen löytänyt varkaan [hänen tulemisen ajan – hänen nousemisensa ajan ja paikan], joka on tarvellyt minua koko ajan; aion aiheuttaa hänen oikean rangaistuksen”. Koska egon, joka toimi tähän saakka ikään kuin se olisi ensimmäinen persoona, on todettu olevan toinen persoona, meille vieras, sille oikea rangaistus on tuhota se sen aidolle nousupaikalle [aivan kuten heijastunut säde tuhotaan sen nousupaikalle] tarttumalla lujasti kiinni todelliseen ensimmäiseen persoonaan [sanan 'Minä' todelliseen merkitykseen], olemassaolo-tietoisuuteen, Itsen huomioinnin takaisin saamisen menetelmällä, jota Bhagavan Sri Ramana opetti [Kenelle? Minulle; kuka minä olen?].

”Kun harjoitat enemmän ja enemmän pysymistä tässä olemassaolo-tietoisuudessa [toisin sanoen, pysymistä unitilan ja heräämisen välisessä tilassa], tavallinen uni, joka oli aiemmin ottanut sinut haltuunsa, sulaa pois ja herääminen, joka oli täynnä aistitietoja [*vishayoita*], ei pujahda sinuun uudelleen. Sen vuoksi toistuvasti ja väsymättä pysy siinä.”

‘Sadhanai Saram’

Suuremmalla ja vakaammalla harjoituksella pysyä tässä olemassaolo-tietoisuudessa me koemme, että tämä tila näyttää tulevan usein ja ottavan meidät

haltuunsa omasta aloitteestaan aina, kun olemme vapaita arkitöistämme. Mutta, koska **tämä olemassaolo-tietoisuuden tila on itse asiassa vain 'me'**, on väärin ajatella, että tällainen tila tulee ja ottaa meidät haltuunsa! Kuten töissä, me kohdistamme huomion muihin asioihin; sen jälkeen, kun työ on ohi ja ennen kuin kohdistamme huomion johonkin muuhun toiseen tai kolmanteen persoonaan, me luonnollisesti **pysymme meidän todellisessa tilassamme**, olemassaolo-tietoisuudessa. Vaikka tämä tapahtuu joka ikiselle joka päivä, se tapahtuu vain heille, joilla on Itsetietoisuuden kokemus edellä mainitun harjoituksen kautta, että Itsessä pysymisen tila on selvästi havaittavissa sen jälkeen, kun jättää yhden toisen persoonan ajatuksen ja ennen kun tarttuu toiseen [toisin sanoen, kahden ajatuksen välissä].

”Miksi on sanottu [*Sadhanai Saramin*’ kahdessa edellisessä säkeessä], että ihmisen pitäisi tehdä työtä toistuvasti ollakseen siinä tilassa [meidän olemassaolo-tietoisuudessamme] ja pitäisi pysyä siinä lisääntyvällä ja lisääntyvällä rakkaudella? Koska, ennen kuin kaikki taipumukset [*vasanat*], jotka ajavat ihmisen pois siitä, täysin poistuvat, tämä tila näyttää tulevan ja menevän⁷⁵. Tästä syystä tarvitaan jatkuvaa ponnistusta ja rakkautta pysyä Itsessä.”

”Kun, tällä harjoituksella, meidän olemassaolo-tietoisuutemme tila koetaan aina väistämättömän luonnollisena, silloin siitä ei tule mitään harmia, vaikka valveillaolo, uni ja syväuni kulkevat yli.”

”Heille, jotka kunnolla vakiintuvat päättymättömään Itsetietoisuuteen, joka läpäisee ja ylittää kaikki nämä kolme niin sanottua tilaa [hereillääolo, uni ja syväuni], on olemassa vain yksi tila, Kokonaisuus, Kaikki ja se yksin on todellinen! Tämä tila, joka on vailla jopa tunnetta 'Minä ponnistelen', on sinun luonnollinen olemisesi tila! Ole!!”

‘*Sadhanai Saram*’

---

⁷⁵ Aivan kuten liikkuvat pilvet luovat illuusion, että kuu itse liikkuu vastakkaiseen suuntaan, *vasanoiden* tuleminen kohti loppuaan aiheuttaa illuusion, että meidän olemassaolo-tietoisuutemme luonnollinen tila tulee usein ja ottaa meidät haltuunsa omasta halustaan ja menee sitten pois jättäen meidät.

Aivan kuten mies tuli pimeästä huoneesta ulos avoimeen tilaan pitämällä lujasti kiinni heijastuneesta säteestä ja liikkuen pitkin sitä, samoin etsijä saavuttaa Sydämen avoimen tilan tulemalla ulos vankilasta – kiintymyksestä kehoon hermojen [*nadien*] kautta – uutterasti takertumalla tunteeseen 'Minä olen'. Katsokaamme nyt, miten tämä tapahtuu kehittyneen etsijän kehossa.

Juuri silloin, kun herätään unesta, tietoisuus 'minä' ampuu ylös kuin salaman valo Sydäimestä aivoihin. Aivoista se sitten leviää kaikkialle kehoon hermoja [*nadeja*] pitkin. Tämä 'minä'-tietoisuus on kuin sähköenergiaa. Sen sysäys tai jännite on kiinnityksen voima [*abhimana-vega*], jolla se samaistaa kehon 'minäksi'. Tämä tietoisuus, joka leviää näin mahtavalla sysäyksellä ja nopeudella ympäri kehoa 'minänä', pysyy puhtaana, omaamatta lisää [*upadhia*], jolla kytkeytyä siihen, kunnes se saavuttaa aivot Sydäimestä. Mutta, koska sen kiinnityksen voima [*abhimana-vega*] on niin suuri, että aika, joka siltä vierähtää Sydäimestä aivoihin on erittäin lyhyt, miljoonasosa sekuntia niin sanoakseni, tavalliset ihmiset eivät pysty huomaamaan sitä sen puhtaassa tilassa, vailla mitään lisää. Tämä puhdas nousevan 'minä'-tietoisuuden tila on se, mitä Sri Bhagavan ilmaisi, kun hän sanoi, ”Kahden tilan tai kahden ajatuksen välisessä tilassa, puhdas ego [egon puhdas tila tai todellinen luonne] koetaan”, kirjassa '*Maharshi's Gospel*', Kirja I, luku viisi, otsikolla 'Itse ja Ego'.

Tälle 'minä'-tietoisuudelle, joka leviää aivoista valtavalla vauhdilla kaikkialle kehoon, hermot [*nadit*] ovat voimalinjoja kuten sähköjohdot sähköille. [Kuinka monta niitä on, on epäolennaista tässä.] Puhtaan tietoisuuden 'Minä olen' sekoituttua, kun se on saavuttanut aivot, lisän, kuten 'Minä olen tämä, Minä olen se ja se, Minä olen keho', kanssa, on se, mitä kutsutaan orjuudeksi [*bandham*] tai solmuksi [*granthi*]. Tällä solmulla on kaksi muotoa: orjuuden solmu hermoihin [*nadi-bandha-granthi*] ja kiinnityksen solmu [*abhimana-granthi*]. Tämän voiman, 'minä'-tietoisuuden yhteys karkea hermoston kanssa on nimeltään 'orjuuden solmu hermoihin' [*nadi bandha granthi*] ja sen yhteyttä [sen *dehabhimanaa*] syykehon kanssa, jonka muotona ovat piilevät taipumukset, kutsutaan 'kiinnityksen solmuksi' [*abhimana-granthi*]. Orjuuden solmu hermoihin on yhteydessä hengitykseen [*pranaan*], kun taas kiinnityksen solmu koskee mieltä.

Mieli ja hengitys ovat kaksi oksaa, joilla on tietäminen ja tekeminen [kummallekin kuuluvana ominaisuutenaan]; [mutta] niiden alkuperä on yksi.

‘*Upadesa Undhiyar*’ säe 12

Koska mielen ja *pranan* lähde on sama [Sydän], kun kiinnityksen solmu [*abhimana-granthi*] katkaistaan tuhoamalla mieli Itsetutkimuksella, orjuuden solmu hermoihin [*nadi-bandha-granthi*] myös katkeaa. Rajajoogassa, sen jälkeen, kun orjuuden solmu hermoihin poistetaan hengityksen hallinnalla, jos mieli, jota näin hallitaan, saadaan menemään Sydämeen aivoista [*sahasrara*], koska se saavuttaa lähteensä, silloin kiinnityksen solmu myös katkeaa.

Kun etsijä panee mielen, joka on hillinnyt hengityksen, seuraamaan [tuntemisen ja Itsen kanssa yhdeksi tulemisen] ainutta polkua⁷⁶, sen muoto tulee kuolemaan.

‘Upadesa Undhiyar’ säe 14

Kuitenkin, koska kiinnityksen solmu on perussolmu, kunnes ja jollei kiinnityksen [*abhimana*] tuhoutumista saada aikaan, tuntemalla itse, vaikka orjuuden solmu hermoihin poistuu väliaikaisesti syväunessa, pyörtyneenä, kuolemassa tai nukutusaineiden käytöllä, kiinnityksen solmu pysyy vahingoittumattomana taipumusten [*vasanoiden*] muodossa, jotka muodostavat syykehon ja siten jälleensyntymät ovat väistämättömiä. Siksi Sri Bhagavan vaatii, että hänen, joka saavuttaa *kashta-nirvikalpa-samadhin*⁷⁷ rajajoogalla, ei pitäisi pysähtyä sinne [koska se on vain *mano-layaa*, mielen tilapäistä imeytymistä], vaan että mieli, joka niin imeytyy, tulisi viedä Sydämeen saavuttaakseen *sahaja-nirvikalpa-samadhin*, joka on mielen tuhoutuminen [*mano-nasa*], kehoon kiinnityksen [*dehabhimana nasa*] tuhoutuminen. Sellaisen Itsen oivaltaneen [*sahaja jnanin*] kehossa, 'minä'-tietoisuuden virtaus pitkin hermoja, vielä kiinnityksen solmun tuhoutumisen jälkeen, on kuin vettä lootuksen lehdellä tai kuten palanut köysi ja näin se ei voi aiheuttaa orjuutta. Sen vuoksi, kiinnityksen solmun tuhoutuminen on ehdottoman välttämätöntä luonnollisen tilan [*Sahaja Sthitin*], taipumusten tuhoutumisen [*vasanakshayan*] tilan saavuttamiseksi.

76 Tämän säkeen alkuperäisessä tamilinkielisessä muodossa Sri Bhagavan käytti sanoja 'or vazhi', joka tarkoittaa sekä 'ainoa polkua' että 'tietämisen polkua'. Se 'ainoa polku', joka mainitaan tässä, on Itsetutkimus eikä yksikään mietiskelyn poluista, joka tehdään selväksi *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 392, jossa Sri Bhagavan sanoo painokkaasti: ”Kun *mano-laya* saavutetaan hillitsemällä hengitystä, ihmisen tulisi kiihkeästi tutkia, käyttämällä tätä rauhallista mieltä, joka nyt keskittyy viidestä hajallaan olevasta [aistitiedosta] yhdeksi 'minä'-tietoisuudeksi, ja tuntea tämä *Sat-Chit*, joka ei ole keho.

77 *Kashta-nirvikalpa-samadhi*: tila, joka on verrattavissa syväuneen, jossa keho pysyy elottomana kuin pölkky.

Hermot [*nadit*] ovat karkeita, mutta tietoisuusvoima [*chaitanya-sakti*], joka kulkee niiden kautta, on hienon hieno. 'Minä'-tietoisuuden kytkös hermojen kanssa on samanlainen kuin sähkövirran johtimien kanssa, toisin sanoen, se on niin epävakaa, että se voidaan irrottaa tai kytkeä sekunnissa. Eikö ole kaikkien yhteinen kokemus, että tämä yhteys on päivittäin poikki unen aikana ja kytkettynä valvetilassa? Kun tämä yhteys kytkeytyy, kehotietoisuus nousee ja kun se on poikki, kehotietoisuus menetetään. Tässä on syytä muistaa se, mitä on jo aiemmin todettu, nimittäin, että kehotietoisuus ja maailmatietoisuuteen ovat yksi ja sama. Joten, kuten meidän vaatteemme ja koristeemme, jotka päivittäin poistetaan ja laitetaan ylle, tämä solmu on meille vieras, ohimenevä ja väärä kokonaisuus, joka roikkuu löysästi yllämme! Tämä on se, mihin Sri Bhagavan viittasi, kun hän sanoi: ”Me voimme irrottaa itsestämme sen, mitä emme ole!” Solmun irrottamista sillä tavalla, ettei se enää koskaan tule olemassaoloon, kutsutaan monilla nimillä kuten 'solmun katkaisu' [*granthi-bheda*], 'mielen tuhoaminen' [*mano-nasa*] jne. 'Sillä tavoin, ettei se enää koskaan tule olemassaoloon' tarkoittaa tätä: kiinnittämällä huomion siihen [egoon] tutkimalla 'Onko se todella olemassa tällä hetkellä?' saadakseen selville onko se koskaan todella tullut olemassaoloon, siinä tapahtuu tiedon [*jnanan*] sarastus, todellinen herääminen, jolloin selvästi ja lujasti tiedetään, ettei tällaista solmua ole koskaan tullut olemassaoloon, ettei tällaista egoa ole koskaan noussut, että 'se, joka on olemassa' yksin on aina olemassa ja se, mikä oli olemassa tietona 'Minä olen' on aina olemassa tietona 'Minä olen!' Tämän tiedon [Itsetuntemuksen eli *atma-jnanan*] saavuttaminen, tiedon siitä, että solmu tai orjuus on aina olematon eikä ole koskaan noussut, on pysyvää solmun irti kytkemistä. Selittäkäämme tätä pienellä tarinalla.

”Voi! Minut on vangittu! Olen jäänyt kiinni tähän kolmikulmaiseen huoneeseen! Miten vapautan itseni?” – näin mies valitti ja nyyhkytti, seisoen nurkassa, jossa kahden seinän päät liittyivät yhteen. Haparoiden kumpaakin seinää edessään molemmin käsin, hän valitti ”Yhtään oviaukkoa ei ole käytettävissä eikä edes minkäänlaista luukkua minulle, jonka kautta paeta! Miten pääsen pois?”

Toinen mies, hänen ystävänsä, joka seiso i etäällä aukiolla, kuuli valituksen, kääntyi siihen suuntaan ja huomasi ystävänsä tilan. Siellä oli vain kaksi seinää siinä avoimessa tilassa. Ne sulkivat vain kaksi sivua, kummankin toinen pää oli toisen yhtymäkohta. Ystävä aukiolla oivalsi nopeasti, että mies, joka seiso i vain kasvot kohti edessään olevia kahta seinää, oli päätellyt, väärästä käsityksestä johtuen, että siellä oli kolmas seinä hänen takanaan, että hänet oli vangittu kolmiseinäisen huoneen sisään. Niinpä hän kysyi: ”Miksi valitat haparoimalla seinää?” ”Minä etsin keinoa, jolla paeta tästä kolmikulmaisen huoneen vankilasta, mutten löydä mitään ulospääsyä!” mies vastasi.

Ystävä: ”No, mikset etsi ulospääsyä kolmannelta seinältä takanasi!”

Mies [kääntymällä taakseen ja katsomalla]: ”Voi, tässä ei ole mitään estettä! Juoksenpa pois tätä tietä.” [Niin sanoen hän alkoi juosta pois.]

Ystävä: ”Mitä! Miksi sinä juokset pois? Onko sinun välttämätöntä tehdä niin? Jos sinä et juokse pois, pysytkö vankilassa?”

Mies: ”Oho! kyllä kyllä! En ollut ollenkaan vangittu! Miten olisin voinut olla vangittu, kun takanani ei ollut seinää ollenkaan. Se oli vain omaa harhaluuloani, että olin vangittu. Minua ei koskaan oltu vangittu, enkä ole nyt vapautunut! Niinpä minun ei edes tarvitse paeta näiden seinien läheltä missä olen nyt! Taakse katsomattomuuteni virhe oli syy minun niin kutsutulle orjuudelle; ja huomioni taakse kääntyminen on todellista *sadhanaa* minun niin kutsutulle vapautumiselle! Todellisuudessa, minä aina pysyn tietona Minä olen, ilman mitään vankeutta tai vapautumista!”

Näin tietäen totuuden, hän pysyi hiljaa.

Tarinan kaksi seinää merkitsevät toisia ja kolmansia persoonia. Ensimmäinen persoona on kolmas seinä, jonka sanotaan olevan miehen takana. Ei ole olemassa mitään tietä vapautteen toisen ja kolmannen persoonan huomioon kautta. Vain ensimmäisen persoonan huomioonilla 'Kuka minä olen?' tulee oikea tieto saavutettua, että ego, ensimmäinen persoona, on aina olematon, ja vain silloin, kun ensimmäinen persoona näin tuhotaan, tullaan se totuus ymmärtämään, että orjuus ja vapautuminen ovat valheellisia.

Vain niin kauan kuin ihminen pitää itseään sidottuna, jatkuvat orjuuden ja Vapauden ajatukset. Kun ihminen tutkii kuka on sidottu, Itse oivalletaan, ikuisesti saavutetaan ja on iäti vapaa. Kun orjuuden ajatus loppuu, voiko Vapauden ajatus säilyä?

'Ulladhu Narpadhu' säe 39

Aivan kuten me olemme selittäneet kolmen seinän edustavan kolmea paikkaa⁷⁸, ensimmäistä, toista ja kolmatta persoonaa, voimme myös selittää niiden

78 Useimpien kielten kieliopissa, myös sanskritin, ensimmäistä persoonaa 'minä', toista persoonaa 'sinä' ja kolmatta persoonaa 'hän, se jne.', jokaista kutsutaan persoonaksi [*purusha*]. Mutta tamilin kieliopissa näitä kolmea kutsutaan vastaavasti ensimmäiseksi, toiseksi ja kolmanneksi paikaksi. Luokittelemalla ne näin paikoiksi, on erittäin hyödyllinen vihje etsijöille. Kuinka? Eikö vilpittömien etsijöiden ainoa tavoite polulla Todellisuuteen ole ylittää *maya* ja päästä Brahmaniin, Korkeimpaan Olentoon? Miten sitten vetää ruksi *mayan* yli tai ylittää se?

Kaksi ensimmäistä *mayan* heijastamaa käsitystä ovat aika ja paikka. Ei voi muodostua ainuttakaan ajatusta, joka ei ole sidoksissa *mayaan* näiden kahden käsitteen, ajan ja paikan muodossa. Jokaisen

edustavan kolmea aikaa, nykyistä, mennyttä ja tulevaa. Jopa huomion kohdistamisella nykyhetkeen – välttämällä kaikkia menneen ja tulevan ajatuksia – , jotta tietäisi mitä on nykyhetken totuus, kaikki ajatukset häviävät ja 'nykyisyys' itse katoaa. Kuinka? Sen, mitä tapahtui yhdellä hetkellä ennen tätä hetkeä, me ajattelemme olevan menneisyyttä ja sen, mitä tulee tapahtumaan yhtenä hetkenä tämän hetken jälkeen, me ajattelemme olevan tulevaisuutta. Sen vuoksi, kiinnittämättä huomiota mihinkään aikaan yhtenä hetkenä ennen tätä tai tämän jälkeen, jos me yritämme tietää mikä se yksi hetki on, joka on olemassa nyt, silloin jopa yhden miljoonasosan niin kutsuttua nykyhetkeä tullaan huomaamaan olevan joko mennyttä tai tulevaa. Jos edes sellaisiin aavistuksellisimpiin menneisyyden ja tulevaisuuden hetkiin huomiota ei ole kohdistettavissa ja jos yritämme tietää, mitä on näiden kahden, menneisyyden ja tulevaisuuden välissä, tulemme huomaamaan, ettei mitään löydetä täsmällisenä nykyhetkenä. Näin nykyhetken käsitys tulee katoamaan, ollen olematon, ja Itse-olemassaolo, joka ylittää ajan ja paikan, tulee silloin yksin jäämään jäljelle.

Vain nykyisyyteen viittaamalla voivat mennyt ja tuleva olla olemassa. Myös ne, ollessaan nykyisyyttä, ovat läsnä. Kun yrittää määritellä menneen ja tulevan luonnetta samalla kun sivuuttaa nykyisyyden, on se samaa kuin yrittäisi laskea ilman ykköstä.

'Ulladhu Narpadhu' säe 15
(Omasta aiemmasta käännöksestäni!)

”Menneisyys ja tulevaisuus voivat olla olemassa vain suhteessa nykyisyyteen, jota päivittäin koetaan; myös ne, kun tapahtuvat, olivat ja tulevat olemaan nykyisyyttä. Sen vuoksi, [kolme ajan joukossa] nykyisyys yksin on olemassa. Yrittämällä tuntea

---

ajatuksen täytyy liittyä menneeseen ja tulevaan aikaan [koska jokainen ajatus muodostuu ajan hetkellä ja jokainen hetki aikaa on vain muutosta menneestä tulevaan] ja edellyttää myös huomion kiinnittämistä toiseen tai kolmanteen persoonaan. Toisaalta, jos joku yrittää muodostaa ajatuksen joko nykyhetkestä tai ensimmäisestä persoonasta [toisin sanoen, jos hän kohdistaa huomionsa jompaankumpaan näistä], kaikki ajatukset lakkaavat – koska nykyisyys kolmesta ajasta ja ensimmäinen persoona kolmesta paikasta ovat juurikäsitteitä ja näiden kahden juurikäsitteen tärkein erityispiirre on se, että ne katoavat, menettäen olemassaolonsa, jos niitä haetaan huomioinnin kohteiksi. Siten, kun tämä tärkein aika [nykyisyys] ja tärkein paikka [ensimmäinen persoona] menettävät olemassaolonsa, jopa niiden lähde *maya* [joka tarkoittaa 'se, jota ei ole olemassa'] itse katoaa, koska sillä ei ole todellista omaa olemassaoloa. Tämä on tila, joka ylittää *mayan* ja siten aina olemassa oleva, yksi, kokonainen ja rajaton Itse yksin silloin loistaa!

menneisyyden ja tulevaisuuden tuntematta nykyisyyden totuutta [toisin sanoen, sen olemattomuutta] on kuin yrittäisi laskea ilman [tietämättä mittayksikön arvoa] ykköstä!”

'Ulladhu Narpadhu' säe 16

Meistä erillään, missä ovat aika ja paikka? Jos me olemme kehoja, me kietoudumme aikaan ja paikkaan, mutta olemmeko me? Me olemme yksi ja sama nyt, silloin ja ikuisesti, täällä ja kaikkialla. Siksi me, ajaton ja tilaton Olemassaolo, yksin olemme.

'Ulladhu Narpadhu' säe 16

(Omasta aiemmasta käännöksestäni!)

”Kun tutkitaan, me – aina tunnettu olemassa oleva Olento – yksin olemme; silloin missä on aika ja missä on paikka? Jos me olemme [luulemme olevamme] keho, me sotkeudumme aikaan ja paikkaan; mutta, olemmeko me keho? Koska me olemme Yksi, nyt, silloin ja aina, se Yksi tilassa, täällä, siellä ja kaikkialla, me – ajaton ja tilaton Itse – yksin olemme!”

'Ulladhu Narpadhu' säe 18

Siten, keskittymällä ensimmäiseen paikkaan [ensimmäiseen persoonaan] kolmen paikan joukossa tai keskittymällä nykyisyyteen kolmen ajan joukossa on ainoa tie vapauteen. Edes tämä, Sri Raman polku, ei todellisuudessa ole orjuuden poistamista tai vapautumisen saavuttamista! Sri Raman polkua päällystää yksinomaan meidän päämäärämme aina pysyä puhtaan autuuden ikuisessa tilassa, luopumalla jopa ajattelemasta vapautumista, kun oikea tieto valkenee siitä, ettemme koskaan ole olleet orjuudessa.

”Vain ensimmäiseen paikkaan tai nykyhetkeen kehoitetaan keskittymään. Jos teet innokkaasti niin, voit nauttia Itsen autuudesta, suoritettuasi loppuun kaikki joogat ja saavutettuasi korkeimman tuloksen. Tiedä ja juhli sitä!”

'Sadhanai Saram'

Paneutukaamme nyt taas meidän alkuperäiseen näkökohtaamme. Kun etsijän huomio kääntyy kohti toisia ja kolmansia persoonia, 'minä'-tietoisuus leviää aivoista ympäri kehoa hermojen [*nadien*] kautta leviävän voiman muodossa; mutta kun sama huomio keskittyy ensimmäiseen persoonaan, koska sitä käytetään vastakkaiseen suuntaan, 'minä'-tietoisuus, sen sijaan, että se toimisi leviävän voiman muodossa, se ottaa Itsen huomioinnin voiman muodon [toisin sanoen, 'tekemisen' voima muuntuu 'olemisen' voimaksi]. **Tämä on se, mitä kutsutaan 'nadien kuohunnaksi'** [*nadi-mathana*]. Tällaisella *nadeissa* tapahtuvalla kuohunnalla *nadeissa* hajallaan oleva 'minä'-tietoisuus kääntyy, vetäytyy takaisin ja kerääntyy aivoihin, sen leviämisen lähtökohtaan ja sieltä se tulee, uppoaa ja asettuu asumaan Sydämeen, puhtaaseen tietoisuuteen, sen nousupaikkaan.

Rajajoogassa 'minä'-tietoisuutta, joka leviää kaikkiin *nadeihin*, työnnetään väkisin takaisin sen leviämisen alkupisteeseen voimalla, joka luodaan hengityksen pidättämisen [*prana-kumbhakan*] paineella. Mutta tämä on väkivaltainen menetelmä. Seuraava on sitä, mitä Sri Bhagavanilla oli tapana sanoa: ”Työntää 'minä'-tietoisuutta väkisin takaisin hengityksen pidätyksellä, kuten sitä tehdään rajajoogassa, on väkivaltainen menetelmä, aivan kuin jahtaisi pakoon juoksevaa lehmää, lyömällä sitä, tarttumalla siihen kiinni, vetämällä sitä väkisin navettaan ja lopuksi sitomalle se sinne; toisaalta, tuoda 'minä'-tietoisuus takaisin sen lähteelle kyselyllä, on lempeä ja rauhallinen menetelmä, aivan kuin houkuttelisi lehmää näyttämällä sille kourallista vihreää ruohoa, suostuttelemalla ja hyväilemällä sitä, saamalla se seuraamaan meitä omasta halustaan navettaan ja lopulta sitomalla se sinne”. Tämä on turvallinen ja miellyttävä polku. Kestääkseen *nadien* kuohunnan, joka toteutetaan hengityksen pidätyksen menetelmällä rajajoogassa, kehon on oltava nuori ja vahva. Jos tällainen kuohunta saadaan tapahtumaan kehossa, joka on heikko tai vanha, koska kehossa ei ole voimaa sitä kestää, saattaa ilmetä monenlaisia ongelmia, kuten hermostollisia häiriöitä, fyysisiä sairauksia, hulluutta jne. Mutta tällaisille vaaroille ei ole sijaa, jos kuohunta tapahtuu tutkimuksella.

Sanoa, että hän, joka harjoitti Itsessä pysymistä [*nishthaa*] takertumalla Herraan, Itseen, tietoisuuden muotoon, menetti mielensä tasapainon ja tuli hulluksi, on aivan samaa kuin sanoisi, että juomalla kuolemattomuuden nektaria hän kuoli. Tiedä näin.

'Guru Vachaka Kovai' säe 746
(Omassa käänöksessäni n:o on 745!)

Tutkimuksen polulla vetäytyminen *nadeista* tapahtuu ilman mitään räsitätä ja yhtä rauhallisesti kuin unen tulo. Joistakin sastroista löytyy sääntö, että tavoitteeseen olisi päästävä ennen kolmenkymmenen vuoden ikää, joka on sovellettavissa vain rajajoogan polkuun eikä tutkimukseen⁷⁹, Sri Ramanan polkuun!

Kanavaa, jonka kautta 'minä'-tietoisuus, joka on noussut Sydäimestä ja on levinnyt ympäri kehoa, joka koetaan silloin kun se vetäytyy takaisin, kutsutaan *sushumna nadiksi*. Jos ei oteta huomioon jalkoja ja käsiä, koska ne ovat vain toissijaisia raajoja, **kanava, jonka kautta 'minä'-tietoisuus koetaan** vartalossa selkärangan tyvestä [*muladharasta*] pään päälle [*sahasraraan*] **on vain sushumna**.

Samalla kun 'minä'-tietoisuus vetäytyy *sushumnan* läpi, etsijällä saattaa olla matkan varrella kuuden joogisen keskuksen [*shadchakrojen*] paikkojen kokemuksia tai hän saattaa päästä suoraan Sydämeen jopa ilman niitä. Matkustaessaan junalla Delhiin, ei ole välttämätöntä, että miehen pitäisi nähdä asemat ja maisemat matkalla. Voiko hän päästä Delhiin välinpitämättä niistä, nukkuen onnellisesti? Kuitenkin, johtuen menneisyyden hengellisistä ominaisuuksista kohti Jumalan eri nimiä ja muotoja, jotka sitovat aikaan ja paikkaan, joillakin etsijöillä saattaa olla siellä kokemuksia kuudesta joogisesta keskuksista ja jumalallisista näystä, äänistä jne. Mutta heille, joilla ei ole tällaisia esteitä taipumusten muodossa, matka on miellyttävä ja vailla mitään erityispiirrettä [*visesha*]. Edellisessä tapauksessa, nämä kokemukset johtuvat valppaudettomuudesta [*pramadasta*] Itsen huomioidinnissa, sillä ne eivät ole mitään muuta kuin toisen persoonan huomiointia, joka siellä tapahtuu! Tämä itsessään paljastaa, että huomiointi Itsen menetetään! Niille valtavan vakaville etsijöille, jotka eivät lainkaan anna tilaa valppaudettomuudelle Itsen huomioissa, näitä tavoitteellisia kokemuksia ei koskaan tapahdu! Seuraavat Sri Ramakrishnan vastaukset ovat tässä yhteydessä huomioidinnin arvoisia: Kun Swami Vivekananda ilmoitti Hänelle: ”Kaikki sanovat, että heillä on ollut näkyjä, mutta minä en ole nähnyt yhtään!” Guru sanoi, ”Se on hyvä!” Toisessa tilanteessa, kun Swami Vivekananda ilmoitti, että joitakin okkulttisia voimia [*siddhejä*], kuten selvänäköisyyttä, hän näytti saaneen *sadhanansa* aikana, hänen Gurunsa varoitti häntä ”Lopeta *sadhanasi* joksikin aikaa. Anna niiden poistua sinusta!” Siksi tästä selviää, että tällaisia kokemuksia voi olla ollut vain heillä, jotka viivyttävät pysähtymällä usein matkan varrella, joka johtuu siitä, että heidän Itsen huomiointiaan estää valppauden puute [*pramada*].

---

79 Kirjasta puuttuu kyseinen alaviite!

Vaikka 'minä'-tietoisuus, samalla kun se vetäytyy, kulkee vain pitkin *sushumna nadia*, äärimmäisestä kirkkaudestaan johtuen, se valaisee viisi aistielintä [*jnanendriyaa*], jotka ovat lähellä *sushumnaa* ja näin edellä mainittuja kokemuksia tapahtuu. Kuinka? Kun 'minä'-tietoisuuden valo, *sushumnaan* asettuneena, valaisee silmää, näköelintä, siellä on näkyjä Jumalista ja monista taivaallisista maailmoista; kun se valaisee korvan, kuuloelimen, kuullaan taivaallisia ääniä esimerkiksi jumalallisten instrumenttien [*deva dundubhien*] soitosta, jumalallisten kellojen soitosta, *Omkarasta* jne; kun se valaisee tuoksuelimen, haistetaan ihastuttavia jumalallisia tuoksuja; kun se valaisee makuelimen, maistetaan herkullista taivaallista nektaria; ja kun se valaisee kosketuselimen, äärimmäisen ilon tunne läpäisee koko kehon tai koetaan valtameressä kellumisen miellyttävyyden tunne. Ei ole mikään ihme, että nämä kokemukset näyttävät olevan selkeämpiä ja suurempaa todellisuutta kuin aistikokemukset tavallisessa valvetilassa, koska tämän valvemaailman kokemukset saadaan viidellä karkealla aistilla, jotka toimivat epäpuhtaalla 'minä'-tietoisuudella, joka on levällään ympäri kehoa, kun taas nämä taivaallisten maailmojen kokemukset saavutetaan hienovaraisilla viidellä aistilla, jotka toimivat puhtaalla, keskittyneellä 'minä'-tietoisuudella. **Silti kaikki nämä ovat vain varauksellisia henkisiä kokemuksia** [*visesha-mana-anubhaveja*] **eivätkä varauksetonta Itsekokemusta** [*nirvisesha-ekatma-anubhavaa*].

Näin mieli on nyt hyvin hienovarainen ja loistava, koska se vetäytyy kaikista muista *nadeista sushumnaan* ja koska se on erittäin puhdas, sillä se on vapaa maallisista haluista, se pystyy nyt heijastumaan viiden hienovaraisen aistin kautta vain menneisyyden suotuisilla taipumuksilla [*purva subha vasanoilla*] kuten edellä kuvattiin. Silti, juuri näiden näkyjen ja vastaavien vuoksi, ihmisen ei tulisi päätellä, että mieli on muuttunut Itseksi [*atmaniksi*]. Edes nyt ei ole ollut mielen tuhoutumista [*mano-nasaa*]. Koska se on yhä elossa suotuisine taipumuksineen, se luo ja havaitsee hienosyisempiä ja paljon loistavampia toisen ja kolmannen persoonan kohteita ja löytää nautintoa niistä. **Niinpä tämä ei ole lainkaan todellisen tiedon varauksetonta kokemista** [*nirvisesha-jnana-anubhavaa*], jota on taipumusten tuhoutuminen [*vasanakshaya*]. Mitä hyvänsä ilmenee ja koetaan, on vain toisen persoonan tietoa, mikä tarkoittaa, että *sadhana*, **ensimmäisen persoonan huomiointi** katoaa tuolloin! Monia on niitä, jotka uskovat näiden varauksellisten maku-, valo-, ääni-, yms. kokemusten [*visesha-anubhavaiden*] olevan Itsetuntemuksen [*brahma-jnanan*] lopullinen saavuttaminen, ja koska heillä on ollut näitä kokemuksia, he ajattelevat, että he ovat saavuttaneet vapautumisen ja he yhä enemmän ja enemmän sotkeutuvat kohdistamaan huomionsa kohti toisia ja kolmansia persoonia, menettäen näin

jalansijan Itsen huomiointiin. Tällaisia etsijöitä kutsutaan 'joogasta pudonneiksi' [*yoga-bhrashta*]. Tämä on samanlainen kuin jos mies, joka on matkalla Delhiin, laskeutuessaan junasta jossain väliasemalla, ajattelee 'Totisesti, tämä on Delhi', joutuen harhaan sen paikan loiston houkuttelemana! Jopa *siddhit*, yliluonnolliset voimat, joita voi ilmetä *sadhanan* aikana, ovat vain meidän **harhaamme**, esteenä etenemisellemme vapautumiseen ja laskien meidät johonkin tuntemattomaan paikkaan.

Mitä meidän on tehtävä paetaksemme putoamasta sellaisiin vaaroihin? Jopa tässä vaikeassa tilanteessa Bhagavan Sri Ramanan antama vihje yksin toimii oikeana lääkkeenä! Kuinka? Aina kun joku on joutunut tällaisiin varauksellisiin kokemuksiin, Ramanan [Ramanastramin] asetta, 'Kenelle ovat nämä kokemukset?', on käytettävä! Tunne 'Minulle' tulee olemaan vastaus! Tästä, tutkimalla 'Kuka minä olen?', voi hän heti saada takaisin Itsen huomioonlangan. Kun Itsen huomiointi näin saadaan takaisin, ne varaukselliset toisen ja kolmannen persoonan kokemukset häviävät itsestään, koska kukaan ei kiinnitä huomiotaan niihin [kuten henki, joka riivaa miehen, saa hänet hyppimään ja tanssimaan enemmän ja enemmän niin kauan kuin muut kiinnittävät huomiota mieheen ja yrittävät pidellä häntä, mutta jättää hänet, jos ei ole ketään kiinnittämässä huomiota häneen]. **Kun mieli, luopumalla tietämästä** noita varauksellisia **ulkopuolisia aistikohteita**, jälleen kääntyy kohti **valonsa**⁸⁰ [tietoisuutensa] **muotoa**, se uppoaa lähteeseensä, Sydämeen ja menettää oman muotonsa ikuisesti. Sen vuoksi kysely 'Kuka minä olen?' yksin on paras *sadhana* [jopa etsijöille *rajajoogan* polulla], joka varjelee ja ohjaa meitä loppuun saakka ja pelastaa meidät. Se on **voittamaton korkein ase** [*brahmastram*], jonka on lahjoittanut vain Sri Ramana Sadgurun Armo! Se on majakka, valo, joka turvaa meidät, jottemme poistuisi ikuisen onnen polulta, joka (ikuinen onni) on koko maailman päämäärä! Se on **Sri Ramanan polku**, joka yksin muuttaa meidät Itseksi, 'Minä olen se, joka Minä olen'!

Sadhanan polun aikana etsijä kykenee nyt, harjoituksen voimalla, huomaamaan konkreettisesti, mikä on egon imeytymisen tila ja mitä täsmällisesti on Itsetietoisuus, johon hän on tähän saakka tähdännyt. Siitä huolimatta, että hänen puhdas Itseolemassaolonsa vailla kehotietoisuutta tai muita lisiä, on usein hänen kokemuksensa, tämä on yhä harjoituksen vaihe eikä lopullinen saavuttaminen! Miksi? Koska jäljellä on vielä kaksi vuorottelevaa tunnetta, toinen on olla joskus ulospäin suuntautunut ja toinen on olla joskus sisäänpäin kääntynyt

80 Mielen tuntiessa oman valon muotonsa, [sen, pelkän tietoisuuden, tosi Itsen, todellisen muodon] luovuttuaan [tietämästä] ulkoisia objekteja, yksin on tosi tieto. [*veli vidayangalai vittu manam tan oliyuru ordale*]: katso 'Upadesa Undhiyar', säe 16.

ja koska on olemassa tunne, että on tehtävä ponnistus tullakseen sisäänpäin kääntyneeksi ja tunne, että menettäessään sellaisen ponnistuksen tulee ulospäin suuntautuneeksi, tämän vaiheen on sanottu olevan 'ei lopullinen saavuttaminen'. Se, mitä Sri Bhagavan paljastaa tässä yhteydessä, on: ”Jos mieli [huomio] näin täysin kiinnittyy *sadhanaan* [kohdistaa huomion Itseen], jumalallisen Armon voima nousee silloin sisältäpäin omasta halustaan ja, alistamalla mielen, vie sen Sydämeen”. Mikä on tämä jumalallisen Armon voima? Se ei ole mitään muuta kuin Korkeimman Itsen [*paramatman*] **meidän olemassaolomme muodon täydellistä kirkkautta**, joka aina loistaa yltäkylläisenä Armona sydämessä 'Minä-Minä'!

Neulaan, joka sijaitsee magneettikentällä, magneettikenttä vaikuttaa ja vetää sitä puoleensa vain silloin, kun sen ruostetta poistetaan. Mutta meidän ei pidä päätellä, että magneettinen voima tulee olemassaolon vasta kun ruostetta poistetaan neulasta. Eikö magneettinen voima ole aina luonnollisesti olemassa tällä kentällä? Vaikka neula oli kaiken aikaa magneettikentällä, siihen vaikuttaa magneetin vetovoiman vain siinä määrin kuin se menettää ruostetta. Kaikki, mitä me yritämme tehdä, on luopua toisen ja kolmannen huomioinnista ja takertua kiinni Itsen huomiointiin, joka on samanlaista kuin ruosteen pois kaavinta. Niinpä, kaikkien meidän pyrkimystemme tulos, on saada itsemme muuttumaan puhtaan tietoisuuden Sydämen magneettisen vetovoiman saaliiksi, joka (Sydän) aina loistaa nielaisten kaiken [toisin sanoen, kutistaen koko maailmankaikkeuden olemattomiin] Itsesäteilyn **leviävillä säteillä**⁸¹. Kypsät etsijät tulevat mielellään ja kapinoimatta suostumaan tähän Itsesäteilevän Armon magneettiseen voimaan. Muista, toisaalta, tulee ulospäin suuntautuneita [toisin sanoen, kääntävät huomionsa ulospäin] peläten tämän voiman vetoa. Sen vuoksi, meidän pitäisi ensin tehdä itsemme sopiviksi voimakkaalla rakkaudella [*bhaktilla*] tuntea Itse ja omaamalla valtava välinpitämättömyys [*vairagya*] kohdistaa huomionsa yhteenkään toiseen tai kolmanteen persoonaan. Silloin, koska meidän yksilöllisyytemme [etsijänä] itse tulee sen voiman nielaisemiksi, jopa niin kutsuttu 'meidän ponnistuksemme' muuttuu nollaksi. Näin, kun 'minä'-tietoisuus, joka oli levinnyt koko kehoon, saadaan uppoamaan Sydämeen, todellinen herääminen, tiedon [*jnanan*] kajastus, tapahtuu. Tämä tapahtuu sekunnin murto-osassa!

Kuolema tapahtuu sekunnin murto-osassa. Herääminen unesta tapahtuu sekunnin murto-osassa. Samalla tavalla yksilöllisyyden harhan tuhoutuminen tapahtuu vain sekunnin murto-osassa.

---

81 'Nielaisten kaikkialle leviävillä säteillä' [*virī kadīral yavum vizhungum*]; katso 'Sri Arunachala Pancharatnam';, säe 1.

Todellinen tieto ei ole jotain, joka voidaan saavuttaa ja sitten menettää. Jos ihminen tuntee, että todellinen tieto tulee ja menee, hän on yhä vain harjoituksen [eli *abhyasan*] tilassa. Sellaisesta henkilöstä ei voi sanoa, että hän on saavuttanut todellisen Itsetuntemuksen. Täydellinen herääminen Itsetuntemuksen tilaan tapahtuu vain sekunnin murto-osassa. Tätä tilaa ei saavuteta pikku hiljaa pitkän ajan kuluessa. Kaikki *sadhanat*, joita harjoitellaan useiden vuosien aikana, on tarkoitettu vain tahrattoman kypsyyden saavuttamiseksi. Kuuntele osuvaa kuvausta. Sen jälkeen, kun ihmiset ovat panneet ruutia tempelitykin rautaputkeen, kun he ovat lisänneet särjettyjä tiilenpaloja, kun he ovat pakanneet sen tiukaksi työntötangolla, kun he ovat panneet sytytyslangan kosketuksiin ruudin kanssa ja kun he ovat kipsanneet putken avoimen pään savella, heti kun lataus sytytetään, se räjähtää sekunnin murto-osassa jyrähdyksellä, joka kuulostaa ukkoselta. Samalla tavalla, sen jälkeen, kun ihminen on oppinut totuuden todellisesta Itsestään kuulemalla ja lukemalla, sen jälkeen, kun hän on harjoittanut *sadhanaa* pitkän aikaa, sen jälkeen, kun hän on itkenyt ja rukoillut sydämen sulattavalla antaumuksella ja sen jälkeen, kun hän on näin saavuttanut mielen puhtauden, todellisuuden tuntemus loistaa esiin välittömästi sekunnin murto-osassa tietona 'Minä olen Minä'. Heti, kun Itsetuntemuksen sarastus näin tapahtuu, tämän tilan todellisuuden kirkkaasta loisteesta johtuen, joka on tyhjä tila vailla objektiivista tietoa, sen oivalletaan spontaanisti olevan todellisen tiedon tila, joka on meidän aluton todellinen luonteemme. Kun jopa Itsessä pysymisen ponnistus siten sulautuu Hiljaisuuteen, tämä pelkän Olemisen tila, jossa ei ole enempää tehtävää eikä enempää saavutettavaa milloinkaan, yksin on todellinen tila.

‘*Sadhanai Saram*’

Se, mitä nyt koemme valvetilana, ei ole todellista valvetilaa. Myös tämä valvetila on unta! Näiden valveen ja unen välillä ei ole mitään erilaisuutta. Molemmissa näissä tiloissa, tunne 'Minä olen' tarttuu kiinni kehoon luulona 'Minä olen tämä' ja nähdessään ulkoiset kohteet, liittää itsensä toimintoihin. Herätä edellä kuvatulla tavalla tästä valvetilan unesta, on tiedon sarastus, meidän todellisen tilamme tai **todellinen heräämisemme**.

Tässä yhteydessä jotkut esittävät seuraavan epäilyn: ”Jos sanotaan, että olemme heränneet yhdestä unesta ja tulleet toiseen uneen, nykyiseen valvetilaan, miksei, sen jälkeen, kun heräämme tästä valvetilasta, sekin ole toinen tämän kaltainen uni? Kuinka meidän on pääteltävä, ’Toinen herääminen ei ole enää tarpeen; **tämä on todellinen valveillaolo?**’”. Olipa tila mikä hyvänsä, jossa me tunnemme olevamme hereillä, **niin kauan kuin siellä on kokemusta mistään toisista tai kolmansista persoonista, jotka ovat muita kuin minä itse, se ei ole lainkaan todellista valvetilaa; se on vain unta!** Tarkistakaa, meidän todellinen valvetilamme [meidän todellinen tilamme] on se, jossa meidän olemassaolomme yksin [kiinnittymättä minkäänlaiseen kehoon] loistaa paljaana ja havaitsematta mitään muuta kuin ’me’. **Oikean valveillaolon määritelmä on se tila, jossa on täydellinen Itsetietoisuus ja Itseolemassaolon yksinäisyys, tietämättä minkään olemassaoloa Itsestä erillään! Tästä ihminen voi määritellä todellisen valveillaolon.**

Se on tämä herääminen, johon Sri Bhagavan viittaa seuraavassa säkeessä:

”Unohtaen Itsen, sekoittaen kehon Itseksi, ottaen lukemattomia syntymiä ja lopulta tuntien Itsen ja ollen Itse, on aivan samaa kuin heräämistä unesta, jossa on vaellellut kaikkialla maailmassa. Tiedä näin.”

‘*Ekatma Panchakam*’, säe 1

Aivan kuten yksi paikka, iso halli, jaetaan kolmeksi kammioksi, kun kaksi seinää rakennetaan uudelleen sinne, samoin ikuinen, ei-kaksinainen, luonnollinen ja liitteetön olemassaolo-tietoisuus näyttää olevan kolme tilaa, nimittäin valveillaolo, uni ja syväuni, kun kaksi kuvitteellista valveillaolon ja unen seinää, jotka johtuvat kahdesta keholiitteestä [valve- ja unikehosta], näennäisesti nousevat sen keskellä taipumuksista [*vasanoista*] johtuen. Jos nämä kaksi uutta kuvitteellista nousua, valvetila ja uni, eivät ole siellä, se, joka jää jäljelle, tulee olemaan Itsetietoisuuden yksi tila yksin. Vain kypsymättömien etsijöiden vuoksi, jotka ajattelevat kolmen tilan olevan todellisia, *sastrat* ovat nimenneet meidän luonnollisen, todellisen tilamme, *jnana*-valvetilamme, ’neljänneksi tilaksi’ [*turiya avastha*]. Mutta koska kolme muuta tilaa ovat todella epätodellisia, tämä tila [neljäs] on tosiasiallisesti ainoa olemassa oleva tila, ensimmäinen ja niinpä sitä ei ollenkaan tulisi kutsua ’neljänneksi’ [*turiya*] eikä edes ’tilaksi’ [*avastha*]. Se on sen vuoksi ’se, joka ylittää tilat’ [*avasthatita*]. Sitä kutsutaan myös siksi, joka ylittää

neljännen [*turiyatitan*]. Joten *turiyatitaa* ei tulisi laskea viidenneksi tilaksi. Tämän Sri Bhagavan on sanonut selvästi:

”Vain heille, jotka kokevat valveen, unen ja syväunen tiloja, sitä valveilla olevan syväunen tilaa nimitetään *turiyaksi*, nämä kolme ylittäväksi tilaksi. Koska tämä *turiya* yksin on todella olemassa ja koska näennäiset kolme tilaa eivät ole, *turiya* itsessään on *turiyatita*. Näin sinun tulisi rohkeasti ymmärtää!”

‘*Ulladhu Narpadhu-Anubandham*’, säe 32

”Vain heille, jotka eivät pysty uppoamaan ja pysymään tiukasti *turiyassa* [Itsen tilassa], joka loistaa tunkeutuen läpi syväunen pimeään tietämättömyyden, tämä erottelu kolmen ensimmäisen tiheän tilan ja neljännen ja viidennen tilan välillä [hyväksytään sastroissa].”

‘*Guru Vachaka Kovai*’ säe 567

a) Ero kolmen ensimmäisen tiheän tilan [valveen, unen ja syväunen] ja neljännen ja viidennen tilan [*turiyan ja turiyatitan*] välillä on [hyväksytään sastroissa] vain heille, jotka eivät pysty repimään syväunen pimeää tietämättömyyttä ja upota ja pysyä tiukasti säteilevässä *turiyassa* [Itsen tilassa]. **b)** Ero kolmen ensimmäisen tiheän tilan ja neljännen ja viidennen tilan välillä on vain heille, jotka eivät pysty uppoamaan ja pysymään tiukasti *turiyassa*, joka loistaa tunkeutuen läpi syväunen pimeään tietämättömyyden.

‘*Guru Vachaka Kovai*’ säe 567
(Oma aiempi käännökseni!)

Kun edellä mainitulla Itsen huomioinnilla olemme yhä lujemmin ja lujemmin kiinni olemassaolo-tietoisuudessamme, taipumukset [*vasanat*] tuhoutuvat, koska kukaan ei kiinnitä niihin huomiota. Siten valve- ja unitilat, jotka on näennäisesti luotu näillä kuvitteellisilla taipumuksilla, tuhoutuvat myös. Silloin sitä yhtä tilaa, joka säilyy, ei pitäisi enää kutsuta nimellä ’syväuni’-

Kun aluttomat, epäpuhtaat taipumukset, jotka olivat valveillaolon ja unen syynä, tuhotaan, silloin syväunen, jonka [katsottiin] johtavan huonoihin tuloksiin [eli *tamasiin*] ja jonka sanottiin olevan tyhjä ja pilkattiin tietämättömyydeksi, huomattiin olevan *Turiyatitam*.

'Guru Vachaka Kovai' säe 460

Koska se, minkä tavalliset ihmiset ovat tähän saakka kokeneet syväunenä, oli häiriintymisen alainen ja poistui heräämisen ja unitilan toimesta, näytti olevan mitätön ja väliaikainen. Siksi tämän kirjan sivuilla 49-50 sanottiin, että syväuni on puutteellinen tila ja samojen sivujen alaviitteessä 17, että syväunen todellinen luonne selitetään myöhemmin kahdeksannessa kappaleessa. Sen vuoksi, meidän luonnollinen tilamme, todellinen valvetila, yksin on korkein Todellisuus.

Koska tätä todellista valvetilaa ei koeta äskettäin saavutettuna tilana, sillä Vapautuneelle [*jivanmuktalle*] vapautumisen tila ei tule ajatuksena! Toisin sanoen, koska orjuus on epätodellista Hänelle, Hänellä ei voi olla vapautumisen ajatusta. Silloin, kuinka voi orjuuden ajatus tulla Hänen luokseen? Orjuuden ja vapautumisen ajatus voi ilmaantua vain tietämättömälle [*ajnanille*], joka ajattelee, että hänet on sidottu. Sen vuoksi, pysyminen tässä Itsen tilassa, saavutettuaan korkeimman autuuden [ikuisen onnen joka on, kuten osoitettiin ensimmäisessä luvussa, kaikkien elävien olentojen ainoa tavoite], joka on vailla sekä orjuutta ja vapautumista, on todella oleva Herran palvelua tavalla, josta Bhagavan Ramana nautti. Tämä yksin on meidän velvollisuutemme. Tämä yksin on Sri Ramanan polku.

Oleminen tässä [Itsen] tilassa, saavuttaneena korkeimman autuuden, joka on vailla orjuutta ja vapautumista, on pysymistä Jumalan palveluksessa [tai pysymistä Jumalan nauttijana].

'Upadesa Undhiyar' säe 29

Liite Yksi

Kuka minä olen?

[Englanninkielinen käännös kirjaan *Nan Yar?*]

Esittely

Vuosina 1901-1902, kun Bhagavan Sri Ramana Maharshi asui Virupakshaluolassa Arunachalan Pyhällä Vuorella, harras uskovainen nimeltä Sri M. Sivaprakasam Pillai oli kiinnostunut Hänestä ja lähestyi Häntä useilla kysymyksillä. Sri Bhagavan, joka tuohon aikaan puhui hyvin vähän, muttei minkään oman valan vuoksi, vaan koska Hänellä ei ollut mieltymystä puhua, vastasi suurimpaan osaan hänen kysymyksistään kirjoittamalla joko hiekkaa, liuskekivelle tai paperinpaloille. Opetukset, jotka Sri Sivaprakasam Pillai näin vastaanotti, julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1923 kysymysten ja vastausten muodossa nimellä *Nan Yar?* [Kuka minä olen?]. Pian sen jälkeen Sri Bhagavan Itse järjesti ja kirjoitti uudelleen nämä kysymykset ja vastaukset tutkielman muotoon, näin tehden *Nan Yarin?* yhtenäiseksi ja johdonmukaiseksi selitykseksi.

Sen kysymys- ja vastausversion lisäksi, joka sisältää kahtakymmentäkahdeksan kysymystä, jota nykyisin julkaistaan erillisenä kirjaseinä, on olemassa toinen versio, joka sisältää vain neljätoista kysymystä, joka on julkaistu *Sri Ramana Vijayamissa* [Sri Bhagavanin tamilinkielinen elämäkerta], ja englanninkielinen käännös, joka sisältyy *Itseoivallukseen*. Kuitenkin, se on vain tämän teoksen tutkielmaversio, joka sisältyy *Sri Ramana Nutrirattuun* [Sri Ramanan kootut teokset tamilin kielellä] ja koska Sri Bhagavan Itse muokkasi tämän version, sitä on pidettävä pääasiallisena, aitona ja arvovaltaisena versiona.

Tutkielmaversio pohjautuu pitkälti siihen versioon, joka sisältää 28 kysymystä ja vastausta, mutta kun Sri Bhagavan valmisteli sitä, Hän kirjoitti uudestaan ja lisäsi joitakin osia [kuten koko ensimmäisen kappaleen], jättäen pois muita osia [kuten vastaukset kysymyksiin 4 ja 5, ensimmäisen lauseen vastauksesta kysymykseen 6, osia vastauksesta kysymykseen 20, jne.] ja muunsi, laajensi ja paransi muita osia [esimerkiksi vastausta kysymykseen 27]. Kuitenkin,

suurinta osaa lauseista Hän ei muuttanut lainkaan, vaan yksinkertaisesti jäsensi ideat ja yhdisti ne loogisempaan ja johdonmukaisempaan järjestykseen.

Ensimmäinen Sri Sivaprakasam Pillain esittämä kysymys oli, ”*Nan Yar?*” [Kuka minä olen?], johon Sri Bhagavan vastasi: ”*Arive nan*”, joka tarkoittaa 'tieto yksin on minä', 'Tieto itsessään on minä' tai 'Tieto todellakin on minä'. Tamilinkielinen sana '*arivu*' on suunnilleen sama kuin sanskritinkielinen sana '*jnana*' tai englanninkielinen sana 'knowledge'. Sitten Sivaprakasam Pillai kysyi: ”Millainen on [tämän] tiedon luonne?” ja Sri Bhagavan vastasi: ”*Arivin swarupam sat-chit-anandam*” [Tämän tiedon luonteena on olemassaolo-tietoisuus-autuus]. Noita kahta vastausta lukuun ottamatta, koko toinen kappale ei tosiasiassa ollut osa Sri Bhagavanin antamista vastauksista. Sen vuoksi, kun Sri Manikkam Pillai, Sri Sivaprakasam Pillain opetuslapsi, toi tämän teoksen käsikirjoituksen ensimmäisen kerran Hänelle, Hän kysyi ihmetellen, ”Minä en antanut tätä osaa, miten se on löytänyt paikkansa täältä?”*. ”Kun Sivaprakasam Pillai kopioi Bhagavanin vastauksia muistikirjaansa, hän lisäsi tämän osan ajatellessaan, että se auttaisi häntä ymmärtämään sitä ensimmäistä vastausta selvemmin”, selitti Sri Manikkam Pillai. ”Oi kyllä, hän tunsikin jo pyhät opetukset '*neti, neti*' ja siksi hänen oli ajateltava niin”, huomautti Sri Bhagavan. Myöhemmin, kun Sri Bhagavan muokkasi tutkielmaversiota, Hän ei kuitenkaan jättänyt pois tätä lisättyä osaa, vaan yksinkertaisesti merkitsi omat vastauksensa lihavoituina.

Kaikista Sri Bhagavanin proosateoksista *Nan Yar?* pitää hallussaan kiistattoman ja vertaansa vailla olevan aseman paikkaa. Toden totta, sitä voidaan pitää Sri Bhagavanin opetusten aitona kulmakivenä, sillä näissä kahdessakymmenessä lyhyessä kappaleessa kaikki Hänen perusopetuksensa vedetään yhteen selkeällä ja laimentamattomalla tavalla. Sen vuoksi, tämän teoksen merkityksen tähden, jonka vuoksi me olemme suuressa kiittolisuudenvelassa Sri Sivaprakasam Pillaille*, sen englanninkielinen käännös annetaan tässä.

Samalla kun tätä käännöstä esikäsiteltiin, siitä yritettiin tehdä sellainen, että se olisi niin täsmällinen ja uskollinen alkuperäiselle tamilinkieliselle kuin

* Koska Sri Bhagavanin tapana on välttää pyhien kirjoitusten [sastrojen] vaikeaselkoisen terminologian käyttämistä ja siten hämmentää lukijaa, Hän ei olisi halunnut mainita kaikkia ei-Itsen kirjoitettuja luokituksia, joita annettiin tässä osassa.

* Lukija saattaa olla kiinnostunut kuulemaan seuraavaa tapauksen, joka osoittaa, että tämä vilpittön ja varaukseton opetuslapsi saavutti tavoitteen, jota hän niin vilpittömästi etsi. Kun, vuonna 1948, tuotiin sähke Sri Bhagavanille, joka sisälsi uutisia Sri Sivaprakasam Pillain poismenosta, Hän huomautti, ”*Sivaprakasam siva-prakasamanar*”, joka tarkoittaa 'Sivaprakasamista on tullut *Sivaprakasam*, Sivan valo!'

mahdollista, vaikka joskus tämä oli tehtävä englanninkielen elegantin tyylin kustannuksella.** Tekstin jako kappaleisiin ja lauseisiin ja lauseiden järjestys vastaa täsmälleen alkuperäistä ja niin pitkälle kuin on mahdollista, jokaisen lauseen rakenne on samaa muotoa kuin alkuperäisessä. Kaikki osat, jotka tulostetaan lihavoituina alkuperäisessä, lihavoidaan myös tässä käännöksessä, kun taas muut keskeiset lauseet, joita ei ole lihavoitu tamilinkielisessä, tulostetaan täällä kursivoituina. Koko alkuperäisessä tekstissä vain yksi sana on suluissa, nimittäin, neljännessä kappaleessa sana 'loistaa' [*prakasikkum*] sanojen 'Itse ilmestyy' jälkeen. Kaikki muut osat, jotka ovat suluissa tässä käännöksessä, on sisällytetty joko osoittamaan tarkkaa tamilin- tai sanskritinkielistä sanaa, jota käytettiin alkuperäisessä tai tehtäessä tekstin merkitystä selvemmäksi tai täydentämään lauseen merkitystä joka, kun käännettiin kirjaimellisesti, ei muodosta täydellistä tai selvästi ymmärrettävää lausetta englanniksi. Alaviitteet ovat vastaavasti lisätty käännökseen ja mikään niistä ei ole alkuperäisessä. Samalla kun käännetään, kaikkiin muihin tämän teoksen nykyisiin käännöksiin on myös läheisesti verrattu, jottei yksikään niiden hyvistä yksityiskohdista [kuten soveliaat sanat, lauseiden kokoonpanot, jne.] olisi jääneet pois tästä käännöksestä.

TEKSTI

Koska kaikki elävät olennot [*jivat*] haluavat aina olla onnellisia ilman mitään kärsimystä, koska jokaisessa korkein rakkaus [*parama priyam*] on olemassa vain itseä kohtaan, ja koska onnellisuus yksin on rakkauden syy, saavuttaakseen tätä onnea, joka on ihmisen aito luonne ja jota koetaan päivittäin syväunessa, jossa ei ole mieltä, hänen on tarpeellista tuntea itsensä. Tämän vuoksi, kysely [*jnana vichara*] muodossa 'Kuka minä olen?' yksin on tärkein keino [*mukhya sadhana*].

Kuka minä olen? Karkea keho, joka koostuu seitsemästä *dhatusta* [lymfa, veri, liha, rasva, luuydin, luu ja siemenneste], eivät ole 'minä'. Viisi aistielintä [*jnanendriyat*] nimittäin korvat, iho, silmät, kieli ja nenä, jotka yksittäin ja vastaavasti tuntevat viisi aistitietoaluetta [*vishayat*], nimittäin äänen, kosketuksen, näkemisen, maun ja hajun, eivät ole 'minä', viisi toimintaelintä [*karmendriyat*] nimittäin suu, jalat, kädet, peräaukko ja sukuelin, joita vastaavat toiminnat ovat

---

** Myös itse yritän pysyä englanninkielisen tekstin suomenkielisessä käännöksessäni niin lähellä kuin mahdollista alkuperäistä englanninkielistä, ja siten myös vielä alkuperäisempää tamilinkielistä, rakennetta. Koko tämän kirjan käännöksessä pyrin tähän samaan, mutta suomenkielen rakenteesta johtuen, se on joskus täysin mahdotonta! Itse käytän alkuperäisen tekstin sulkuina hakasulkeita '[']' ja omissa, jos tarpeellisissa lisäyksissäni, kaarisulkeita '( )'!

[tässä järjestyksessä] puhuminen, kävely, antaminen, ulostaminen ja nauttiminen, eivät ole 'minä'. Viisi elintärkeää ilmaa kuten *prana*, jotka suorittavat viittä elintoimintaa kuten hengitys, eivät ole 'minä'. Jopa mieli, joka ajattelee, ei ole 'minä'. Edes [syväunen] tietämättömyys, jossa säilyvät vain piilevät taipumukset kohti aistitietoja [*vishayavasana*t] ja josta puuttuu kaikki aistitieto ja kaikki toiminta, ei ole 'minä'. Sen jälkeen, kun kaikki edellä mainittu on kielletty 'en minä, en minä', se **tieto**, joka yksin jää jäljelle, itsessään on 'Minä'. **[Tämän tiedon luonne on olemassaolo-tietoisuus-autuus [sat-chit-ananda].**

Jos mieli, joka on kaiken tiedon [kaiken tavoitteellisen tiedon] ja kaiken toiminnan syy ja [perusta], vajoaa, maailman havaitseminen [*jagat-drishti*] lakkaa. Aivan kuten tietoa köydestä, joka on perusta, ei saavuteta ellei tieto käärmeestä, päälle asetetusta, poistu, samoin Itseoivallusta [*swarupadarsanam*], joka on perusta, ei saavuteta ellei maailman havaitseminen [*jagat-drishti*], joka on päälle asettamista, lakkaa.

Se, mitä kutsutaan mieleksi [*manam*], on ihmeellinen voima, joka on olemassa Itsessä [*atma-swarupam*]. Se heijastaa kaikki ajatukset. Jos me panemme syrjään kaikki ajatukset ja katsomme, ei ole mitään sellaista asiaa kuin mieli niistä erillään; sen vuoksi, ajatus itse on mielen luonne [tai muoto]. Erillään ajatuksista ei ole olemassa sellaista asiaa kuin maailma. Syväunessa ei ole ajatuksia, [ja siten] siellä ei ole maailmaakaan; valveilla ja unessa on ajatuksia, [ja siten] siellä on myös maailma. Aivan kuten hämähäkki kehää itsessään ulos lankaa ja vetää sen taas takaisin itseensä, samoin mieli heijastaa maailman ulos itsessään ja imee sen taas takaisin itseensä. Kun mieli tulee ulos [nousee] Itsestä, maailma tulee näkyviin. Sen vuoksi, kun maailma ilmenee, Itse ei tule näkyviin; ja kun Itse ilmenee [loistaa], maailma ei tule näkyviin. Jos ihminen jatkuvasti tutkii mielen luonnetta, lopulta löytyy, että 'oma itse' yksin on [jonka on nyt virheellisesti luullaan olevan] mieli. Mitä [tässä] kutsutaan 'omaksi itseksi' [*tan*], on totisesti Itse [*atma-swarupam*]. Mieli voi olla olemassa vain riippumalla aina jostain karkeasta [toisin sanoen, aina vain samaistumalla karkeaan nimeen ja muotoon, kehoon, 'minänä']; itsekseen se ei voi pysyä. Se on mieli yksin, jota kutsutaan hienovaraiseksi kehoksi [*sukshma sarira*] tai sieluksi [*jivaksi*].

Se, mikä nousee tässä kehossa 'minänä' ['Minä olen tämä keho'] on mieli. Jos ihminen kysyy 'Missä paikassa kehossa ajatus 'minä' nousee ensin?', sen tullaan huomaamaan olevan sydän [*hridayam*]*. Se on mielen lähde

---

* Pääsääntöisesti, aina kun Sri Bhagavan käyttää sanaa 'paikka' [*idam*], hän viittaa meidän todelliseen tilaamme, Itseen, eikä mihinkään ajan ja tilan rajoittamaan paikkaan. Tämä vahvistetaan tämän teoksen seuraavassa kappaleessa, jossa Hän sanoo, "Paikka [*idam*], jossa ei ole olemassa edes vähäisintäkään merkkiä ajatuksesta 'minä', yksin on Itse [*swarupam*]"*. Sen vuoksi,

[kirjaimellisesti, syntymäpaikka]. Vaikka lakkaamatta ajattelee 'Minä, minä', se johtaa siihen paikkaan [meidän todelliseen tilaamme, Itseen]. Kaikista ajatuksista, jotka nousevat mielessä, **ajatus 'minä'** [tunne 'Minä olen keho'] **on ensimmäinen ajatus**. Vasta tämän nousemisen jälkeen kaikki muut ajatukset nousevat. Vasta ensimmäisen persoonan [kohteen, 'minän', jonka muotona on tunne 'Minä olen tämä keho' tai 'Minä olen se ja se'] nousemisen jälkeen toiset ja kolmannet persoonat [kohteet, 'sinä', 'hän', 'se', 'tämä', 'tuo' jne.] ilmenevät; ilman ensimmäistä persoonaa toista ja kolmatta persoonaa ei ole olemassa.

Mieli häviää vain tutkimuksen 'Kuka minä olen?' avulla. Ajatus 'Kuka minä olen?' [joka ei ole mitään muuta kuin keino kääntää huomiomme kohti Itseä] tuhoamalla kaikki muut ajatukset, tulee itse lopulta tuhoutumaan kuten tikku, jota käytetään kohennettaessa polttohautausröviötä. Jos muita ajatuksia nousee [mikä osoittaa, että Itsen huomiointi katoaa], ihmisen pitäisi, yrittämättä suorittaa niitä loppuun, kysyä 'Kenelle ne nousivat?'. Mitä sillä on väliä kuinka monta ajatusta nousee? [Keino panna syrjään ajattelun huomiointi ja saada takaisin Itsen huomiointi, on seuraavanlainen:] Sillä hetkellä, kun jokainen ajatus nousee, jos ihminen valppaasti kysyy 'Kenelle tämä nousi?', tullaan tuntemaan 'Minulle'. Jos hän silloin kysyy 'Kuka minä olen?', mieli [huomiointimme voima] tulee kääntymään takaisin [ajatuksista] lähteeseensä [Itseen], [silloin, koska kukaan ei ole kiinnittämässä huomiotaan siihen] ajatus, joka oli noussut, tulee myös vajoamaan. *Toistuvasti harjoittelemalla näin, mielen voima pysyy lähteessään kasvaa.* Kun mieli [huomiointi], joka on hienovarainen, tulee ulos aivojen ja aistielinten kautta [jotka ovat karkeita], nimet-ja-muodot [maailman esineet], jotka ovat karkeita, ilmestyvät; kun se pysyy sydämessä [lähteessään, Itsessä], nimet-ja-muodot katoavat. Pitämällä mieli sydämessä [edellä kuvatulla menetelmällä kiinnittää huomiomme Itseen], kun ei salli sen mennä ulos, sitä yksin kutsutaan 'Itseä kohti kääntymiseksi' [*ahamukham*] tai 'sisäänpäin kääntymiseksi' [*antarmukham*]. Kun sen sallitaan mennä ulos sydäimestä, sitä yksin kutsutaan 'ulospäin kääntymiseksi' [*bahirmukham*]. Kun mieli näin pysyy sydämessä, 'minän' [ajatuksen 'minä', egon], joka on kaikkien ajatusten juuri, kadottua, aina

---

kun Hän sanoo tässä lauseessa "Jos joku kysyy 'missä paikassa [*idam*]. Kehossa ..'" ,se ,mitä Hän todellisuudessa odottaa meidän tekevän, on kysyä 'Mistä?', jolloin vastaus ei tule olemaan paikka kehossa, vaan vain 'me', Itse, todella olemassa oleva Olento [katso tämän kirjan sivuja 110-112]. Sen vuoksi, kuten Sri Bhagavan itse usein selitti, sanan 'sydän' [*hridayam*] todellinen merkitys ei rajoitu paikkaan kehossa, vaan vain rajattomaan Itseen [katso *Upadesa Manjari* (oma Henkinen Opetus), luku kaksi, vastaus kysymykseen 9]. Kuitenkin, koska mieli tai ego voi nousta vain samaistamalla keho 'minäksi', sen nousemisen paikkaa voidaan myös osoittaa kehossa, 'kaksi sormenleveyttä oikealle rinnan keskustasta', vaikka tietenkään sellainen paikka ei koskaan voi olla absoluuttista todellisuutta.

olemassa oleva Itse yksin loistaa. Paikka [tai tila], jossa ei edes ajatuksen 'minä' vähäisintäkään merkkiä ole olemassa, yksin on Itse [*swarupam*]. Sitä yksin kutsutaan 'Hiljaisuudeksi' [*maunam*]. Olla hiljaa [*summa irupadu*] tällä tavalla, sitä yksin kutsutaan 'nähdä tiedon [silmällä]' [*jnana-drishti*]. Olla hiljaa on saada mieli vajoamaan Itseen [Itsen huomioinnilla]. Muut kuin nämä, tietää toisten ajatukset, tietää kolme aikaa [menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus], tietää tapahtumat kaukaisissa paikoissa – kaikki nämä eivät koskaan voi olla *jnana-drishti*.

Mikä todella on olemassa, on Itse [*atma-swarupam*] yksin. Maailma, sielu ja Jumala ovat sen päälle asettamisia kuin hopea helmiäisellä; nämä kolme ilmenevät yhtä aikaa ja katoavat yhtä aikaa. Itse itsessään on maailma: Itse itsessään on 'minä' [sielu]; Itse itsessään on Jumala; kaikki on Korkeinta Itseä [*siva-swarupam*].

Saadakseen mielen häviämään, ei ole olemassa muita riittäviä keinoja kuin kysely [vichara]. Jos sitä hallitsee muilla keinoin, mieli pysyy ikään kuin hävinneenä, mutta nousee uudelleen. Jopa hengityksen hallinnalla [*pranayamalla*] mieli tulee häviämään; kuitenkin, mieli pysyy hävinneenä vain niin kauan kuin hengitys [*prana*] pysyy laantuneena, ja kun *prana* tulee ulos, mieli tulee myös ulos ja vaeltelee taipumusten [*vasanoiden*] mukaisesti. Mielen ja *pranan* lähde on yksi ja sama. Ajattelu itsessään on mielen luonne. Ajatus 'minä' on todellakin mielen ensimmäinen ajatus; se itsessään on ego [*ahankara*]. Mistä ego alkaa, sieltä yksin myös hengitys nousee. Sen vuoksi, kun mieli häviää, myös *prana* häviää ja kun *prana* häviää, myös mieli häviää. Mutta syväunessa [*sushupti*], vaikka mieli häviää, *prana* ei häviä. Jumala on suunnitelmassaan järjestänyt näin kehon suojelemiseksi ja siten, etteivät muut erehtyisi luulemaan, että keho on kuollut. Kun mieli häviää valvetilassa ja Itseen imeytymisessä [*samadhissa*], *prana* häviää. *Prana* on mielen karkea muoto. Kuolinhetkeen saakka mieli pitää *pranaa* kehossa ja kun keho kuolee, mieli kantaa pakolla *pranan* pois. Sen vuoksi, *pranayama* on pelkkä apukeino mielen hallintaan, muttei voi saada aikaan mielen tuhoamista [*mano-nasaa*]*.

Aivan kuten *pranayama*, Jumalan muodon mietiskely [*murti-dhyana*], pyhien sanojen toistaminen [*mantra-japa*] ja ruokavalion sääntely [*ahara-niyama*]

---

* Koska mieli kykenee kantamaan *pranan* pois pakolla kuoleman hetkellä, meidän on ymmärrettävä, että *pranassa* on vähemmän voimaa kuin mielessä. Siksi Sri Bhagavan sanoo, että *pranayama* on pelkkä apuväline, jolla hillitään mieltä, mutta se ei voi saada aikaan mielen tuhoutumista. Jos, sen sijaan, mieltä hallitaan [saadaan häviämään] Isetutkimuksella [*atma-vicharalla*] ja oikealla tiedolla [*jnanalla*], se yksin riittää ja meidän ei silloin tarvitse vaivata päättämme säännöstelemällä *pranaa*.

ovat pelkkiä apukeinoja hallita mieltä [mutteivät koskaan itse saa aikaan sen tuhoutumista]. *Murti-dhyanalla* ja *mantra-japalla* mieli saavuttaa keskittyneisyyden [*ekagramin*]. Aivan kuten norsulle annetaan ketju, jota se pitää kärsässään, joka aina vaeltelee [sinne sun tänne yrittäen saada kiinni tavaroista], se norsu kulkee eteenpäin pitämällä kiinni vain ketjusta, sen sijaan, että yrittäisi saada kiinni mistään muusta, samoin myös silloin, kun mieli, joka aina vaeltelee, koulutetaan pitämään kiinni jostain [Jumalan] nimestä tai muodosta, se takertuu vain tähän. Kun mieli haarautuu lukemattomiksi ajatuksiksi, jokaisesta ajatuksesta tulee hyvin heikko. Kun ajatukset rauhoittuvat yhä enemmän ja enemmän, keskittyneisyys saavutetaan ja mielelle, joka on siten saavuttanut voiman, Itsetutkimus [*atma-vichara*] tulee olemaan helppo saavuttaa**. *Mita sattvika ahara-niyamalla****, mikä on paras kaikista sääntelyistä, mielen satvinen ominaisuus, lisääntytyään, muuttuu avuksi Itsetutkimukseen.

Vaikka taipumukset kohti aistikohteita [*vishaya-vasanas*], jotka ovat toistuneet kautta aikojen, nousevat lukemattomin määrin kuten valtameren aallot, ne kaikki tuhoutuvat, kun Itsessä pysyminen [*swarupa-dhyana*] tulee voimakkaammaksi ja voimakkaammaksi. Antamatta tilaa edes epäilevälle ajatukselle: 'Onko mahdollista tuhota kaikki nämä taipumukset [*vasanat*] ja pysyä pelkkänä Itsenä?', ihmisen tulisi nopeasti takertua pysyvästi Itsen huomiointiin. Kuinka suuri syntinen tahansa hän voi olla, hän, ei valittamalla, 'Oi, minä olen syntinen! Kuinka voin saavuttaa pelastuksen?' vaan täysin luopumalla jopa ajatuksesta, että hän on syntinen, hän on päättäväisesti Itsen huomioinnissa, hän varmasti pelastuu@.

** Lukija voi tässä katsoa sivuille 78-81, jossa selitetään tarkasti, millä tavoin *japan* tai *dhyanan* harjoitus saattaa olla apukeino, joka helpottaa Itsessä pysymisen saavuttamista, joka (pysyminen) on Itsetutkimusta. Tässä yhteydessä meidän olisi hyvä myös muistaa Sri Bhagavanin seuraava ohje: "Ihmisen ei pitäisi käyttää Jumalan nimeä [tai muotoa] mekaanisesti ja pinnallisesti ilman antautumisen [*bhaktin*] tunnetta. Käyttäessään Jumalan nimeä, hänen täytyy kääntyä Hänen puoleensa kaipuulla ja varauksella luovuttaa itsensä Hänelle." [*Maharshi's, Gospel*, Kirja 1, luku neljä]. Katso myös liitettä yksi [d].

*** *Mita satvika ahara-niyama* tarkoittaa, että ihmisen olisi säännösteltävä ruokavaliotaan ottamalla vain kohtuullisia määriä ruokaa [*mita ahara*] ja välttämällä tiukasti ei-satvisia elintarvikkeita, toisin sanoen, kaikki ei-vegetaarisia elintarvikkeita, kuten munia, kalaa ja lihaa, päihteitä kuten alkoholia ja tupakkaa, liian pistävää, hapanta ja suolaista makua, liiallista sipulia ja valkosipulia, jne. Lisäksi, sanskritin sana '*ahara*' tarkoittaa 'se, mitä otetaan sisään', täten laajemmassa merkityksessä *ahara-niyama* ei tarkoita vain ruokavalion sääntelyä, vaan myös kaiken sen sääntelyä, jonka mieli ottaa sisään viidellä aistilla.

@ Tässä käytetty tamilinkielinen sana on '*uruppaduvan*', joka tavallisessa merkityksessä tarkoittaa 'tulee muotoutumaan oikein', 'tulee uudistumaan' tai 'tulee onnistumaan pyrkimyksissään', mutta joka syvemmissä merkityksessä tarkoittaa 'saavuttaa Itsen' [*uru* = Itse tai *swarupa*, *paduvan* =

Niin kauan kuin mielessä on taipumuksia kohti aistikohteita [*vishaya-vasanoita*], niin kauan kysely 'Kuka minä olen?' on välttämätöntä. Jos ja kun ajatuksia nousee, ihmisen pitäisi tuhota ne kaikki kyselyllä silloin ja siinä niiden alkuperäisellä paikalla. Kohdistamatta huomiota siihen mikä-on-toinen, [*anya*, toisin sanoen, mihinkään toisen tai kolmannen persoonan kohteeseen] on kiintymättömyyttä [*vairagyaa*] tai välinpitämättömyyttä [*nirasaa*]; ei jätä Itseä on tietoa [*jnanaa*]. Todellisuudessa, nämä kaksi [välinpitämättömyys ja tieto] ovat yksi ja sama. Aivan kuten helmensukeltaja, sitomalla kiven vyötärölleen, sukeltaa mereen ja ottaa helmen, joka makaa pohjalla, samoin jokainen, joka sukeltaa syvälle itseensä kiintymättömyydellä [*vairagyalla*], voi saavuttaa Itsen helmen. Jos hän turvautuu keskeytyksettä Itsen muistamiseen [*swarupa-smaranai*, toisin sanoen, pelkän tunteen 'minä' muistamiseen tai huomion kohdistamiseen pelkkään tunteeseen 'minä'], kunnes hän saavuttaa Itsen, se yksin riittää. Niin kauan kuin linnakkeen sisällä on vihollisia, niitä tulee jatkavasti ulos. Jos joku lyö ne kaikki maahan sitä mukaa kun niitä tulee ulos, linnake joutuu meidän haltuumme.

Jumala ja Guru eivät todellisuudessa ole erillään. Aivan kuten saalis, joka on joutunut tiikerin hampaisiin, ei voi paeta, samoin he, jotka ovat tulleet Gurun Armon katseen alle, varmasti pelastuvat eikä heitä koskaan hylätä; siitä huolimatta, hänen pitäisi pysähtymättä seurata Gurun osoittamaa polkua.

Pysymällä tiukasti Itsessä pysymisessä [atma-nishthassa], antamatta edes vähäisintäkään sijaa minkään muun ajatuksen nousulle kuin Itsen ajatukselle [atma-chintanai]*, on antautumista Jumalalle. Kuinka paljon hyvänsä taakkaa me heitä Jumalalle, Hän kantaa sen kaiken. Koska yksi Korkein Hallitseva Voima [*parameswara sakti*] suorittaa kaiken toiminnan, miksi meidän pitäisi, sen sijaan, että taipuisimme siihen, ajatella jatkavasti. "Minun pitäisi toimia tällä tavalla; Minun pitäisi toimia sillä tavalla"? Kun me tiedämme, että juna kantaa kaikki kuormat, miksi pitäisi meidän, jotka matkustamme sillä, sen sijaan, että laitamme pienet matkatavaramme siihen ja olisimme onnellisesti levossa, kärsiä kantamalla sitä [meidän matkatavaramme] päämme päällä?

Se, mitä kutsutaan onneksi [*sukham*], on vain Itsen luonne; onnellisuus ja Itse eivät ole erillään. Itse-onni [*atma-sukham*] yksin on olemassa; se yksin on

---

saavuttaa tai tulee vakiintumaan].

* 'Itsen ajatus' [*atma-chinani*] tarkoittaa ainoastaan Itsen huomiointia. Vaikka Sri Bhagavan tässä käyttää sanaa 'ajatus' [*chintanai*] ilmaisemaan Itsen huomiointia, on ymmärrettävä, että Itsen huomiointi ei ole henkistä aktiivisuutta. Kohdistaa huomio Itseen ei ole mitään muuta kuin pysymistä Itsenä ja siten ei ole 'tekemistä', vaan 'olemista', toisin sanoen, se ei ole henkistä toimintaa, vaan meidän pelkän olemassaolomme luonnollinen tila. Katso *Ulladhu Narpadhun* ensimmäistä siunaavaa säettä [mainittu tämän kirjan sivulla 115], jossa Sri Bhagavan on paljastanut, että oikea tapa 'ajatella' [mietiskellä] Itseä on pysyä Itsessä Itsenä.

todellinen. Ainoassakaan maailman asiassa ei ole onnea. Me ajattelemme, että saamme niistä onnea virheellisen arvostelukykymme [*avivekan*] vuoksi. Kun mieli tulee ulos, se kokee kärsimystä [*duhkham*]. Todellisuudessa, aina, kun ajatuksemme [halumme] täyttyvät, mieli, palaamalla takaisin lähteeseensä – [Itseen], kokee pelkkää Itse-onnea. Samalla lailla, syväunen, Itseen imeytymisen [*samadhin*] ja pyörtyymisen aikana ja kun asiat, joista me pidämme, saadaan ja kun paha kohtaa sellaisia asioita, joista me emme pidä, mielestä tulee sisäänpäin kääntynyt ja se kokee pelkkää Itse-onnea. Tällä tavalla mieli vaeltelee ilman lepoa, menemällä ulos jättäen Itsen ja [sitten taas] palaten sisälle. Puun alla varjo on ihanaa. Ulkopuolella auringon lämpö kärventää. Henkilö, joka vaeltelee ulkopuolella, saavuttaa varjon ja viilenee. Hetken kuluttua hän lähtee ulos, mutta, kykenemättä kestäämään paahtavaa kuumuutta, palaa takaisin puun alle. Tällä tavoin hän suorittaa kulkua varjosta kuumaan aurinkoon ja palaamista kuumasta auringosta varjoon. Hän, joka toimii näin, on henkilö, jolla ei ole arvostelukykyä [*avivekia*]. Mutta arvostelukykyinen henkilö [*vivki*] ei koskaan jätä varjoa. Samalla lailla, Viisaan [*jnanin*] mieli ei koskaan jätä *Brahmania* [toisin sanoen, Itseä]. Mutta tietämättömän [*ajnanin*] mieli on sellainen, että vaellellessaan maailmassa, se kärsii; ja palatessaan takaisin *Brahmaniin* hetkeksi, se nauttii onnesta. Se, mitä kutsutaan maailmaksi, ei ole mitään muuta kuin ajatus. Kun maailma katoaa, toisin sanoen, kun ei ole ajattelua, mieli kokee autuutta [*anandaa*]; kun maailma ilmestyy, se kokee kärsimystä.

Aivan kuten auringon pelkässä läsnäolossa, joka (aurinko) nousee ilman halua [*ichchaa*], aikomusta [*sankalpaa*] ja ponnistusta [*yatnamia*], aurinkokivi [suurennuslasi] säteilee tulta, lootus kukkii, vesi haihtuu ja ihmiset aloittavat, tekevät ja lopettavat työnsä, ja aivan kuten magneetin edessä neula liikkuu, samoin pelkällä Jumalan läsnäolon vaikutuksella, joka (Jumala) on ilman aikomusta [*sankalpaa*], sielut [*jivat*], joita hallitsevat kolme jumalallista toimintaa [*muttozhi*] tai viisi jumalallista toimintaa [*panchakrityaa*]*, suorittavat ja lopettavat toimintansa vastaavien *karmojensa* mukaisesti [toisin sanoen, ei ainoastaan heidän *prarabdha karmansa* eli kohtalonsa mukaisesti, vaan myös heidän *purva karma-vasanoiden* eli aiempien taipumustensa kohti toimintaa mukaisesti]. Silti, Hän [Jumala] ei ole se, jolla on aikomusta [*sankalpaa*]. Yksikään yksittäinen teko [*karma*] ei vaikuta [kirjaimellisesti, ulotu] Häneen. Tämä on kuin toiminnat maailmassa, jotka eivät vaikuta aurinkoon ja kuin muiden

---

* Pyhissä kirjoituksissa annettujen eri luokitusten mukaan jumalallisia toimintoja sanotaan olevan kolme, nimittäin luominen [*sristhi*], ylläpito [*sthiti*] ja tuhoaminen [*samhara*] tai viisi, nimittäin nämä kolme plus verhoaminen [*tirodhana*] ja Armo [*anugraha*].

neljän elementin [maan, veden, ilman ja tulen] hyvät ja huonot ominaisuudet, jotka eivät vaikuta kaikkialle leviävään tilaan [viidenteen elementtiin].

Koska kaikissa pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että vapautumisen [*muktin*] saavuttamiseksi ihmisen tulisi hallita** mieli. Sen jälkeen, kun tietää, että mielenhallinta [*mano-nigraha*] yksin on pyhien kirjoitusten lopullinen päätös [määräys], niiden loputon lukeminen on hedelmätöntä. Mielen hallitsemiseksi on tarpeen kysyä kuka itse on, [silloin] kuinka, [sen sijaan, että kysyy itseltään], tutkii [ja tuntee, kuka itse on] pyhistä kirjoituksista? Ihminen tulisi tuntea itsensä omalla tiedon silmällään [*jnana-kan*]. Ramalle, tietää itsensä olevan Rama, onko peili tarpeen? 'Oma Itse***' on viiden tupen [*pancha kosan*] sisäpuolella; kun taas pyhät kirjoitukset ovat niiden ulkopuolella. Sen vuoksi, tutkimalla pyhistä kirjoituksista itseään, jota on tutkittava [johon on kiinnitettävä huomiota] panemalla syrjään jopa viisi tuppea, on turhaa. Kysymällä 'Kuka olen minä, joka olen orjuudessa?' ja tuntemalla oma todellinen luontonsa [*swarupam*], on vapautuminen [*mukti*]. *Pitää mieltä [huomiointia] aina kohdistettuna Itseen [tunteeseen 'minä'], sitä yksin kutsutaan 'Itsetutkimukseksi' [atma-vicharaksi];* kun taas mietiskely [*dhyana*] on ajatella itsensä olevan Täydellinen [*brahman*], joka on olemassaolo-tietoisuus-autuus [*sat-chit-ananda*]. Kaikki, mitä ihminen on oppinut, on lopulta unohdettava.

Aivan kuten ihmisen on hedelmätöntä tutkia roskia, jotka kaikki on tarkoitus heittää pois, samoin on hedelmätöntä hänen, joka tuntee itsensä, laskea lukumäärää ja tutkia *tattvojen* ominaisuuksia [ainesosia, jotka muodostavat

---

** Sri Bhagavanin tässä käyttämä tamilinkielinen sana 'hallita' on '*adakku*', joka tarkoittaa kirjaimellisesti 'päästä pois toiminnasta' tai 'lakata toimimasta'. Tällainen hallinta [*adakkam*] tai laskeutuminen [*odukkam*] voi olla joko väliaikaista [*mano-layaa* eli mielen väliaikaista laskeutumista] tai pysyvää [*mano-nasaa* eli mielen täydellistä tuhoutumista], kuten Sri Bhagavan sanoi *Upadesa Undhiyarin* säkeessä 13. Tässä yhteydessä, kuitenkin, sana 'hallinta' [*adakku*] tarkoittaa vain 'tuhota', sillä Sri Bhagavan on paljastanut *Ulladhu Narpadhun* säkeessä 40, että egon [tai mielen] tuhoaminen yksin on vapautuminen.

*** Tässä yhteydessä sana 'oma itse' [*tan*] tarkoittaa egoa, joka samaistaa viisi tuppea 'minäksi' ja 'minun paikakseni', mieluummin kuin Itseä, joka on kaikkien rajoitusten, kuten 'sisäpuolella' ja 'ulkopuolella', tuolla puolen. Aivan kuten Rama ei tarvitse peiliä tietääkseen, että Rama-niminen keho on hän itse, sillä tunne 'Minä olen Rama, tämä keho' on tämän kehon sisällä, niinpä me emme tarvitse pyhiä kirjoituksia tietääksemme, että olemme olemassa, koska olemassaolomme tunne ei ole pyhien kirjoitusten sisällä, vaan vain viiden tupen sisällä, joiden nyt tunnetaan olevan 'minä'. Sen vuoksi, tunteaksemme kuka me olemme, meidän ei pidä kohdistaa huomiotamme pyhiin kirjoituksiin, jotka ovat viiden tupen ulkopuolella, vaan ainoastaan tunteeseen 'minä', joka on viiden tupen sisällä. Lisäksi, koska viisi tuppea verhoavat todellisen luonteemme, jopa ne on pantava syrjään [jätettävä huomiotta], kun me näin tutkimme itseämme [kohdistamme huomion] itseemme.

maailman, sielun ja Jumalan], jotka verhoavat itseä, sen sijaan, että heittää ne kaikki syrjään*. Hänen tulisi pitää maailmankaikkeutta [koko elämänsä tässä maailmassa] kuin unena.

Sen lisäksi, että valveillaolo on pitkä ja uni lyhyt**, [näiden kahden välillä] ei ole mitään eroa. Siinä määrin, missä kaikki tapahtumat, jotka tapahtuvat valveilla ollessa, näyttävät olevan todellisia, samassa määrin myös tapahtumat, jotka tapahtuvat unessa, näyttävät tuolloin olevan todellisia. Unessa mieli ottaa toisen kehon. Sekä valveilla, että unessa ajatukset ja nimet-ja-muodot [esineet]) tulevat olemassaoloon samanaikaisesti [ja siten näiden kahden tilan välillä ei ole eroa].

Ei ole olemassa kahta mieltä, hyvä mieli ja paha mieli. Mieliä on vain yksi. Vain taipumuksia [*vasanoita*] on kahdenlaisia, suotuisia [*subha*] ja epäsuotuisia [*asubha*]. Kun mieli on suotuisien taipumusten vaikutuksen alaisena, sitä kutsutaan hyväksi mieleksi ja kun se on epäsuotuisien taipumusten vaikutuksen alaisena, pahaksi mieleksi. Kuinka pahoja hyvänsä muut näyttävät olevan, ihmisen ei tulisi inhota heitä. Sekä pitämisiä, että inhoamisia tulisi kumpaakin vieroksua. Ei tulisi sallia mielen viipyä paljon maallisissa asioissa. Sikäli kuin mahdollista, ei pitäisi puuttua muiden asioihin. Kaiken, mitä ihminen antaa toisille, hän antaa vain itselleen. Jos tämä totuus ymmärretään, kuka ei antaisi toisille?

Jos oma itse [ego] nousee, kaikki nousee; jos oma itse vajoaa, kaikki vajoaa. Siinä määrin kuin käyttäydymme nöyrästi, samassa määrin [ja vain siinä määrin] seuraa hyvää. Jos joku voi pysyä halliten mieltä [pitämällä mieltä vajonneena], hän voi elää missä tahansa. **(Tässä oman itsen, 'egon' tuntomeriksi kävisi hyvin 'oma minä!')**

---

* Siitä näkemyksestä, jonka Sri Bhagavan esitti tässä lauseessa, lukija voi nyt ymmärtää, miksi johdannon ensimmäisessä alaviitteessä sanottiin [katso s. 146], "...Hän ei olisi halunnut mainita kaikkia ei-Itsen kirjoitettuja luokituksia, joita annettiin tässä osassa."

** Vaikka Sri Bhagavan tässä sanoo, että valvetila on pitkä ja uni lyhyt, hän paljastaa todellisen totuuden *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 560, jossa hän sanoo: "Vastaus 'Valvetila on pitkä ja uni on lyhyt' annettiin pelkkänä [lohduttavana] vastauksena kysyjälle. [Todellisuudessa, kuitenkin, tällaista eroa ei ole olemassa, koska aika itse on henkinen käsitys,] käsitteet aikaeroista [kuten 'pitkä' ja 'lyhyt'] näyttävät olevan todellisia vain *mayan*, mielen petollisen leikin johdosta."

Liite Kaksi

Atma Vichara Patikam Yar Jnani? Sandehi Yarendru Sandehi! Japa

Seuraavat neljä runoa ovat muutaman *Sadhanai Saramin* säkeen käännöksiä, joka on Sri Sadhu Omin tamilinkielinen teos.

a) Atma Vichara Patikam

[Yksitoista säettä Itsetutkimuksesta]

1. Ajattelemisen on *vritti*; oleminen ei ole *vritti* [ajatus]. Jos me tutkimme 'Kuka ajattelee?' ajatteluprosessi tulee pysähtymään. Jopa silloin, kun ajatuksia ei ole, onko sinulla mitään epäilystä omasta olemassaolostasi 'Minä olen'? Pysymällä omassa olemassaolossasi, joka loistaa 'Minä olen', lähteenä, josta kaikki ajatukset nousevat, on Itsessä pysymisen tila. Pysy näin.
2. Hän, joka **ajattelee**, on **yksilöllinen sielu** tai *jiva*. Hän, joka **on**, on **Korkein** [brahman]. Jos ajattelija ajattelee suurella rakkaudella Sitä, joka on **hiljaa**, tästä ajatuksesta, rakkaudesta **olla**, tulee ajattelusta vapaa ajatus, joka tuhoaa kaikki ajatukset. Kun ajattelija näin kuolee yhdessä ajatustensa kanssa, pysymisen tila, joka silloin jää jäljelle loistaen tietona 'Minä olen', on Jumalan kanssa yhtä olemisen tila eli *Siva-sayujya*.
3. Hän, joka ajattelee, 'Minä olen se ja se', on vain ajatus kuten kaikki muutkin ajatukset. Mutta kaikista ajatuksista, tämä ajatus, 'Minä olen se ja se', yksin on se ensimmäinen. Sielu, joka ajattelee, 'Minä olen se ja se', on pelkkä meidän todellisen Itsemme heijastus. Kun me pysymme ja loistamme vain tänä todellisena Itsenä, ajatusta 'Minä olen se ja se' ei nouse.

4. Unettomassa syväunessa, tätä ajatusta 'Minä olen se ja se' ei ole lainkaan olemassa. Myöskään Itsetuntemuksen todellisessa tilassa tätä ajatusta 'Minä olen se ja se' ei ole lainkaan olemassa. Mutta valveen ja unen tiloissa, jotka nousevat syväunen pimeyden ja Itsetuntemuksen puhtaan valon väliin, ajatus 'Minä olen tämä keho' näyttää ilmestyvän ja katoavan. Sen vuoksi, tämä rajattu 'minä' ei ole todellinen; tämä 'minä' on vain ajatus.
5. Tämän 'minän' kukoistus on vain kurjuuden kukoistusta. Tämä 'minä' on se, joka on nimeltään ego. Tämä ego-'minä' nousee ja kukoistaa pelkästään ei-tutkimuksen [*avicharan*] vuoksi. Jos me tutkimme 'Kuka on tämä minä?', ja näin valppaasti tutkimme vain tunnetta 'minä', kiinnittämättä huomiota liitteeseen 'se ja se', jonka kanssa se sekoittuu, tämä lisä häviää, koska se on vailla mitään todellista olemassaoloa.
6. Toiset ja kolmannet persoonat, tunnetut kohteet, pysyvät hengissä vain ensimmäisen persoonan, tietävän subjektin johdosta, joka on juuri. Jos mieli, joka aina vaeltelee, koska se keskittää huomionsa toisiin ja kolmansiin persooniin, kääntyy ja kiinnittää huomionsa ensimmäiseen persoonaan, joka nousee ajatuksena 'Minä olen se ja se', lisä 'se ja se' lakkaa olemasta ja todellinen Itse, joka on aina olemassa tietona 'Minä olen', tulee loistamaan esiin spontaanisti. Tämä todellinen Itse, joka on ensimmäisen persoonan tuhoutumaton pohja, yksin on todellinen tieto [*Jnana*].
7. Ajatella toisia ja kolmansia persoonia on typeryyttä, sillä kun me kiinnitämme huomionsa toisiin ja kolmansiin persooniin, mentaaliset toiminnat [*mano-vrittii*] nousevat ja moninkertaistuvat. Mutta ensimmäiseen persoonaan huomionsa kiinnittämisen teko on yhtä kuin itsemurha, sillä vain tutkimalla ensimmäistä persoona, tulee ego itse kuolemaan*.
8. Kiinnittämällä huomiosi johonkin toiseen tai kolmanteen persoonaan, sen sijaan, että kääntyisit ja kiinnittäisit huomiosi tähän ensimmäisen persoonan tunteeseen, jonka jokainen aina kokee, on vain tietämättömyyttä [*ajnanaa*]. Jos kysyt, "Ego [tunne 'Minä olen se ja se'] on vain tietämättömyyden tuote, joten huomion kiinnittäminen egoon on myös tietämättömyyttä, eikö totta? Miksi meidän pitäisi huolehtia tästä 'minästä'?" Kuuntele, mitä sanotaan alla:

---

* Vaihtoehtoisesti: ... tulee ego kuolemaan automaattisesti.

9. Miksi ego tuhoutuu, kun me tutkimme 'Mikä olen minä'? Koska tämä 'minä'-ajatus [*aham-vritti*] on Itsetietoisuuden heijastunut säde; ja näin, päinvastoin kuin muut ajatukset, jotka ovat vailla tietoisuutta, se on aina suorassa yhteydessä lähteeseensä. Sen vuoksi, kun huomiointimme sukeltaa syvemmälle ja syvemmälle sisälle seuraamalla tätä heijastunutta sädettä 'minä', tämän heijastuneen säteen 'minän' pituus vähenee kunnes lopulta se on kutistunut nolllaksi. Kun ego, tunne 'Minä olen se ja se', näin katoaa, tietoisuus, joka jää jäljelle loistaen tietona 'Minä olen Minä', on Itsen todellinen tieto.
10. Älä tee mitään ajatteleamalla, 'Minun pitäisi se tehdä.' Sinulla ei ole mitään tehtävää, **koska olet yksinkertaisesti nolla**. Tietäen tämän totuuden alusta alkaen, jos pidättäydyt kokonaan nousemasta luulona 'Minä olen tekijä', kaikki toiminta tapahtuu omasta aloitteestaan ja sinun rauhasi pysyy aina häiriintymättömänä.
11. Jos me tutkimme 'Mikä on se todellisuus, joka on ikuisesti olemassa?' tulemme huomaamaan, ettei mikään tässä maailmassa on todellista. Koska Itse yksin on todellinen, luopukaamme henkisesti kaikesta muusta ja pysykäämme ikuisesti horjumatta tänä todellisuutena, joka pysyy loistaen yksin tietona 'Minä olen'. Tämä yksin on palvelus, jota on teroittanut meidän mieleemme Lord Ramana, joka aina pysyy ikuisena Itsenä.

b) Yar Jnani? [Kuka on Jnani?]

1. Onko äly, joka päättelee, 'Tämä henkilö on *Jnani*; tuo henkilö on *ajnani*', tietoa [*jnanaa*] tai tietämättömyyttä [*ajnanaa*]? *Jnana* on vain yksi! Sen vuoksi, jopa *Jnani*, joka nähdään mielellä, (on *ajnanaa*), *ajnana*, joka näkee *Jnanit* monena, on vain sen *ajnanan* tuotetta.
2. Sinä [mieli, joka näkee muita] olet sinä-itse, pelkkä ajatus. Sen vuoksi, henkilö, jonka sinä sanot olevan puhdas sielu eli *Mahatma*, on vain yksi monista ajatuksista, jotka ajattelee sinä, ensimmäinen ajatus! Kuinka voi sellainen ajatus, joka on *ajnanan* kuvitteellista tuotetta, olla korkein Itsen Tuntija [*Atma-jnani*]? Pohtimalla tällä tavalla, tiedä tämä totuus.
3. Sanoa, 'Hän on hyvä sielu, Jnani, minä tiedän', on perätöntä. Jopa sanoa, 'Kaikki ihmiset ovat Jnaneja', on perätöntä, koska nähdä

ikään kuin monia ihmisiä olisi olemassa, on tietämättömyyden merkki. Vain yksi henkilö on todella olemassa; se olet sinä. Tiedä näin.

4. *Jnanin* todellisessa näkemyksessä ei ole *ajnania* [koska siellä ei ole ketään, joka on muuta kuin hän itse]. *Ajnani* [osoittaessaan kehoa ja sanoessaan 'Tämä henkilö on *Jnani*', antaa nimen '*Jnani*' ainoastaan keholle. Tästä viallisesta näkemyksestä johtuen, jonka kautta *ajnani* näkee jopa *Jnanin* kehona, hänestä tulee se, joka näkee jopa *Jnanin* vain *ajnanina*.
5. Vaikka sinä voit tavata suuren määrän *Mahatmoja* ja vaikka he voivat esittää kaikki kahdeksankertaiset okkulttiset voimat [*ashta siddhit*], tiedä, että hän, joka kääntää mielenkiintosi kohti Itseä sanomalla, 'Ilman, että sallit mielesi juosta noiden jonglöörien perässä, käänny sisälle', yksin on todellinen puhdas sielu [*Mahatma*].
6. Menkään yksilö [*jivatma*], joka astuu ylevien Himalajien ja metsien sisään etsien *Mahatmoja*, sen sijaan sydämeen, kääntymällä sisälle etsien 'Missä minä olen?' ja siten tulkoon autuaaksi Itseksi [*sukhatma-swarupa*]. Sen jälkeen, kaikki he, jotka nähtiin ulkoisesti puhtaina sieluina [*Mahatmoina*], hän tulee kokemaan olevan hänen omaa Itseään [*atma-swarupaa*]. Tämä on opetus, jonka antoi Sri Ramana Bhagavan.
7. Ennen kuin ihminen tuntee itsensä, millä tahansa tavalla hän voi yrittää, hänen ei ole mahdollista tuntea todellisia *tapasvinejä* [*Jnaneja*, jotka aina pysyvät Itsessä pysymisen egottomassa tilassa, *tapaksen* todellisessa tilassa]. Sen vuoksi, luopumalla kaikista turhista ponnistuksista etsiä ulkoisesti tunteaksesi puhtaita sieluja [*Mahatmoja*], takerru tiukasti suureen ja hyödylliseen Itseen keskittymisen ponnistukseen, joka tuhoaa epätodellisen tunteen 'Minä olen yksittäinen *jiva*'.
8. Sen vuoksi, jos sinussa tämän jälkeen syntyy jokin ajatus saadaksesi selville onko joku *Jnani* vai *ajnani*, hylkää se ajatus heti kysymällä 'Kuka olen minä, joka nousen määrittelemään toisten tilaa?' ja näin liitä mielesi sydämeen, lähteeseen, josta se ajatus nousi, kääntymällä sisälle ja innokkaasti kiinnittämällä huomiosi tähän lähteeseen.
9. Jos luovut ponnistuksesta tietää onko se ja se *Jnani* vai *ajnani* ja sen sijaan tutkit 'Kuka on hän, joka tietää, että se ja se on

olemassa?' vastaus tulee olemaan 'Minä'. Jos sinä silloin edelleen tutkit 'Kuka on tämä minä?' vain silloin tulee todellinen *Jnani* esiin tietona [Minä on se, joka Minä olen]!!

10. Jos joku on *Jnani*, mitä se on meille? Niin kauan kuin emme tunne itseämme, siitä ei ole mitään hyötyä meille. Tutkittaessa, *Jnana* yksin on *Jnani*; *Jnani* ei ole ihmisen muoto; hän on vain puhtaan tietoisuuden korkein tila. Tämä korkein tila on meidän todellinen luontemme.
11. Sen vuoksi, Itsetutkimuksella tuhoa mitätön mieli, joka haluaa tietää 'Tämä henkilö on *Jnani*; se henkilö on *Jnani*.' *Jnana* [puhdas Itsetietoisuus 'Minä olen', joka jää jäljelle sen kun mieli on näin tuhottu], joka loistaa yhtenä [vailla mitään muuta] ja joka ei nouse ja hyppää luulona 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen se' on yksin *Jnani*!

c) Sandehi Yarendru Sandehi!

[Epäile Epäilijää!]

1. Haluatko pelkästään osuvan vastauksen epäilykseen, joka on tullut sinulle? Vai haluatko saavuttaa tilan, jossa epäily ei koskaan voi nousta uudelleen? Tiedä, että tulemalla puhtaaksi tietoisuudeksi, jossa ei ole sijaa yhdellekään epäilykselle nousta, yksin on tila, joka on hyväksyttävä viisaille ihmisille.
2. Vaikka yksi epäily, joka on tullut sinulle, poistetaan osuvalla vastauksella, toinen ponnahtaa esiin mielessäsi. Jos sinä olet sitä mieltä, ettei sellaista riesaa saisi nousta uudelleen, tutki itsessäsi, 'Mistä tämä epäily syntyy?'
3. Epäilyksiä syntyy vain kohteista, jotka ovat muuta kuin itse; mutta mitään epäilyä ei koskaan voi syntyä omasta olemassaolosta 'minä olen', [Toisin sanoen, kukaan ei voi koskaan epäillä 'Olenko minä olemassa vai en?']. Jos joku erehtyy luulemaan kehon olemassaoloa omaksi olemassaoloksi, silloin lukemattomia epäilyjä syntyy maailmasta ja Jumalasta [jotka näyttävät olevan olemassa vain silloin, kun virheellinen samaistus 'Minä olen keho' nousee]; mutta jos hän tietää itsensä olevan Itse, yksi todellinen olemassaolo, silloin mitään epäilyä ei synny mihinkään.
4. Ennen kuin tämä epäily 'Olenko minä tämä keho, vai olenko jotakin muuta?' poistetaan, miksi hänen pitäisi nostaa epäilyjä

muista asioista? Tiedä, että ainoa tutkimus, joka on arvokas viisaille ihmisille aloittaa, on kääntyä sisäänpäin ja tutkia itsessään, 'Kuka olen minä?'

5. Nousipa mikä tahansa epäily, se ei voi nousta ilman sinua, sitä, joka nousi ensin ja joka sitten nosti sen esiin. Sen vuoksi, alkuperäinen epäily, nimittäin ettei tiedä kuka tämä 'sinä' on, yksin on kaikkien epäilysten juuri.
6. Ennen kuin tämä ensimmäinen epäily selviää, vastata muihin esittämiisi epäilyihin, olisi aivan samaan kuin nyppisi lehtiä, jotka kasvavat puun oksissa, koska ne versovat uudestaan ja uudestaan. Jos katkaiset puun juuren, ne eivät verso uudestaan.
7. Epäilykset, jotka heräävät maailman ja Jumalan todellisuudesta, johtuvat vain omasta virheestä ettei tunne omaa todellisuuttaan. Kun ihmisen oma todellisuus loistaa Itsenä, ilman toista, mikä epäily voi nousta?
8. Mitään epäilyä ei herää mistään, kun olit syväunessa. Mutta kun heräät unesta, joku, ikään kuin sinä, nousee sieltä. Tämä sinä, joka on nyt täällä [valvetilassa], on epäilijä. Häntä ei ollut syväunessa; mutta sinä olit olemassa syväunessa. Sen tähden sinä, joka olit olemassa jopa syväunessa, et ole epäilijä.
9. Epäilijä on olemassa vain valve- ja unitilassa; tämä epäilijä lakkaa olemasta syväunessa. Nousiko mitään epäilyä sinulle, joka olit olemassa tuolloin [syväunessa]? Sinä, joka olet olemassa [jopa syväunessa], olet Se [*Brahman* tai Itse].
10. Epäilijän olemassaolo on itsessään epävarmaa. Mutta sinun olemassaolosi on ainutlaatuinen olemassaolo, joka on vailla mitään epäilyä. Hän, joka nousee, tuntien kehonsa olevan hänen oma itsensä, on epäilijä; mutta sinä olet puhtaan tiedon tila [*jnanakasa*]. Siinä tilassa, jossa sinä näin loistat puhtaan tiedon tilana, mitä muuta on olemassa sinulle tietää?
11. Tiedä, että vain tästä syystä Sri Ramana Sadguru, Viisauden [*Jnanan*] ja Armon ruumiillistuma, joka on ottanut meidät omakseen, vastasi kaikkiin kysymyksiin, joita esittivät Hänen todelliset opetuslapsensa, jotka olivat ottaneen Hänen Jalkansa turvapaikakseen, 'Epäile kuka on epäilijä, joka kysyy näitä kysymyksiä.'

d) *Japa*

1. Jumalan pyhän nimen toistamisen ainoa hyöty ei ole vain saavuttaa mielen yksipisteisyys, vaan on luovuttaa itsensä Jumalalle siinä määrin, että toistajan sydän sulaa ja liukenee aina pursuavasta rakkaudesta Häneen samalla kun toistaa Hänen nimeään.
2. Ajatella kerran Jumalan nimeä vakaalla yksipisteisellä mielellä on arvokkaampaa kuin tehdä tuhat, tuhat [tai croreja] toistoa [*japaa*] vaeltelevalla mielellä. Mutta kutsua kiihkeästi Jumalaa vain kerran mielellä, joka velloo rakkaudesta Häneen, on paljon korkeampaa kuin jopa tehdä miljoona [*crore*] *japaa* yksipisteisellä mielellä.
3. Kun tekee Jumalan nimen toistoa [*japaa*], siinä on yksi asia, nimeltä 'rakkaus', joka on liitettävä siihen. Jos toistaja tuntee oikean tavan tehdä *japaa* liittämällä siihen rakkauden Jumalan nimeen, tulos, joka saavutetaan tällä *japalla*, ei ole ainoastaan mielen yksipisteisyys, tämä *japa* suo toistajalle Jumalan kanssa yhteen liittymisen kuolemattoman tilan.
4. Liittämällä rakkauden Jumalan nimeen on itsensä, egon 'minän' luovuttamista uhrina Hänen jaloilleen. 'Me' olemme rakkaus ja 'Jumalan nimi' on Hän Itse. Näin, liittämällä rakkauden Hänen nimeensä on itsemme tarjoamista Hänelle, joka on itsensä luovuttamisen [*saranagati-tattvan*] perusperiaate. Tällaisella itsensä luovuttamisella Itsessä pysymisen tila saavutetaan.
5. *Japa* [*mantran* toistaminen] voidaan luokitella kahdenlaiseksi, nimittäin tiedoksi [*jnana japa*] ja antaumukseksi [*bhakti japa*]. Toistamalla henkisesti 'minä, minä' on tietoa eli *jnana japaa*; Jumalan nimen toistaminen rakkaudella on antaumusta eli *bhakti japaa*. Hänen mielensä, joka on mieltynyt *jnana japaan*, etsii tunteakseen sanan 'minä' todellisen merkityksen ja yhdistyy siihen. Hän, joka hartaasti harjoittaa *bhakti japaa*, menettää erillisen yksilöllisyytensä sulamalla rakkaudesta Herransa nimeen.
6. Mieli, joka etsii sanan 'minä' todellista merkitystä, samalla kun tekee luonnollista eli *swarupa japaa*, hävittää itsensä ja kuolee Itsessä, todellisuudessa. He, jotka luottavat Jumalaan, puhtaasti tietoisuuden ruumiillistumaan ja jotka sulavat rakkaudesta samalla kun toistavat Hänen nimeään, tulevat korkeimmaksi autuudeksi,

joka on vailla egoa 'minä', ja näin he lakkaavat olemasta kokonaisuutena Hänestä erillään.

7. He, jotka seuraavat Itsetutkimuksen polkua eli *jnana japaa*, saavat kaiken sen avun mitä tarvitaan Itsetuntemuksen saavuttamiseksi. He, jotka seuraavat antaumuksen polkua, *bhakti japa* saa heidät yhdistymään Jumalaan. Mieltymys kumpaan tahansa näistä kahdesta *japasta* syntyy luonnollisesti henkilössä, sellainen *japa* sopii hänelle.
8. Meidän *Sadgurumme*, Herra Ramana, joka on todellinen Itse, on antanut meille vain kaksi polkua, joita seurata, nimittäin Itsetutkimuksen ja itsensä luovuttamisen. Tietäen, että *japaa* on myös siis kahdenlaista, tartu kiinni siihen, joka sopii sinulle ja sen kautta saavuta [Itsessä pysyminen, egottomuuden tila]!

Liite Kolme

Sadhana ja Työ*

Muutos, joka on tehty vastoin humanisuutta, on, että läpi koko elämänsä kaikki ihmiset kohdistavat huomionsa vain toisiin ja kolmansiin persooniin [kohteisiin kuten 'sinä', 'hän', 'se', 'tämä', 'tuo' jne.] eivätkä koskaan käännä huomiotaan kohti ensimmäistä persoonaa [subjektia 'minä'], saadakseen selville, 'Kuka minä olen?' Heräämisen hetkestä nukahtamisen hetkeen saakka, syntymästä kuolemaan saakka, luomisesta hajoamiseen saakka, kaikki ihmiset – todellakin, kaikki elävät olennot – kiinnittävät huomionsa vain toisiin ja kolmansiin persooniin. Ja mikä on tällaisen huomioinnin nettotulos? Lukematon määrä kärsimystä!

Tietäen, että kaikki kärsimys syntyy vain olennaisen erehdyksen tuloksena – alkuperäisestä synnistä – huomion keskittämisestä toisiin ja kolmansiin persooniin, sen sijaan, että keskittyy ensimmäisen persoonan todelliseen luonteeseen ja tuntee sen, Bhagavan Sri Ramana armollisesti ilmestyi maan päälle neuvomaan ihmiskuntaa: "Läpi koko valve- ja unitilojen sinä kohdistat huomiosi vain toisiin ja kolmansiin persooniin ja sen seurauksena sinä koet loppumatonta kärsimystä. Mutta syväunessa, kun et keskity yhteenkään toiseen tai kolmanteen persoonaan, sinä et koe mitään kärsimystä. Kun et ota huomioon rauhallista onnellisuutta, jonka koit syväunessa, etsit onnellisuutta valvetilassa keskittymällä lukuisiin ulkoisiin kohteisiin. Kuitenkin, eikö se toiseikka, että sinä koit onnellisuutta syväunen aikana näiden kohteiden puuttuessa, osoita, että onnellisuus ei ole kohteissa, vaan sinussa, ensimmäisessä persoonassa eli subjektissa? Sen vuoksi, miksi sinä et yritä, edes valvetilassa, olla keskittymättä toisiin ja kolmansiin persooniin, vaan keskittyä ensimmäiseen persoonaan 'minään'?"

Olemalla täydellinen henkinen lääkäri, joka Hän on, Sri Bhagavan on diagnosoinut kärsimystemme tarkan syyn ja määrittänyt täydellisen hoidon –

---

* Muokattu kirjeestä, jonka Sri Sadhu Om kirjoitti vastauksessaan ystäväkseen, joka oli kirjoittanut kysymyksen: "Kuinka harjoituksessa on mahdollista säilyttää lakkaamaton Itsen huomiointi, kun päivän aikana erilaiset työt vaativat ihmiseltä jonkin verran huomiota tai hänen kaiken huomionsa?"

nimittäin Itsen huomioonlääkkeen ottamisen ja rajoittamisdietin noudattamisen pidättäytymällä keskittymästä toisiin ja kolmansiin persooniin.

Heitä meistä, jotka ottavat huomioon tämän Sri Bhagavanin neuvon ja jotka sen vuoksi haluavat seurata Hänen kirjoittamansa reseptin kuuria, kutsutaan *mumukshuiksi* tai vapauden etsijöiksi. Pätevöityäkseen etsijänä, hänen täytyy olla ehdottoman vakuuttunut siitä, ettei onnellisuutta, joka on kaikkien elävien olentojen ainoa tavoite, voida saavuttaa ulkopuolisista kohteista, vaan vain omasta sisimmästä Itsestä. Kun jollakin on tämä pätevyys, hänen sydämessään syntyy voimakas kaipuu yrittää kohdistaa huomionsa Itseen ja tuntea Itse. Todellakin, todelliselle etsijälle halusta ja ponnistuksesta tuntea Itse tulee hänen elämänsä kaikkein tärkein osa ja kaikkia muita asioita pidetään vain toisarvoisen tärkeinä. Kun tällainen voimakas kaipuu syntyy hänessä, menestys on taattu, sillä 'missä on tahto, siellä on tie'.

Tämän kuultuaan, kuitenkin, jotkut opetuslapset ihmettelevät, onko silloin tarpeen vetäytyä kaikesta toiminnasta voidakseen harjoittaa Itsen huomiointia. "Jos meidän on seurattava tätä Itsen huomioonlääkettä kaikella vilpittömyydellä, eikö työ osoittaudu esteeksi? Mutta, jos me luovumme kaikesta työstä, miten me voimme tarjota ruuan, vaatteen ja suojan keholle, joka niitä tarvitsee?" he kysyvät. Kuitenkin, aina, kun opetuslapset esittivät Sri Bhagavanille tällaisia kysymyksiä, Hän vastasi, ettei työn tarvitse olla esteenä henkiselle harjoitukselle [*sadhanalle*]. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että etsijän tulisi työskennellä samassa hengessä kuin maallinen mies tai että hänen tulisi työskennellä sama päämäärä näköpiirissään. Sitä henkeä missä ja päämäärää, jonka kanssa etsijän tulisi työskennellä tässä maailmassa, voidaan kuvata seuraavalla esimerkillä:

Oleta, että kauppias vuokraa myymälän suuren kaupungin keskustasta 1000:lla rupialla kuukaudessa. Jos hän pyrkii liiketoiminnastaan ansaitsemaan tarpeeksi rahaa vain maksaakseen vuokran myymälästä, eikö se ole arvotonta liiketoimintaa? Eikö hänen päämääränsä, vuokratessaan myymälän, tulisi olla ansaita voittoa 10000 rupiaa kuukaudessa? Toisaalta, jos hän ei ansaitse riittävästi rahaa edes maksaakseen vuokraa, voiko hän pysyä kaupassa ansaitakseen voittonsa?

Kehomme on kuin kauppiaan vuokraama myymälä. Päämäärä, minkä vuoksi me vuokraamme tämän kehon, on oivaltaa Itse, kun taas vuokra, joka meidän on maksettava keholle, on ruoka, vaatteet ja suoja. Jotta voisimme maksaa tämän vuokran, meidän on välttämättä työskenneltävä käyttäen mieltä, puhetta ja kehoa välineinä. Jos me emme maksa vuokraa, emme voi elää kehossa ja ansaita Itsetuntemuksen suurta voittoa. Kuitenkaan, meidän ei tulisi viettää koko

elämäämme – kaikkea aikaamme ja vaivaamme – työssä maksaaksemme vuokran. Mielen, puheen ja kehon tulisi työskennellä vain sen ajanjakson ja sen työjakson, jota tarvitaan vuokran maksamiseen – tarjotakseen ruuan, vaatteen ja suojan keholle. Jos me kuitenkin pyhitämme kaiken aikamme ja vaivamme kerätäksemme iloja ja mukavuuksia keholle, niin kuin maalliset ihmiset tekevät, olisimme aivan kuin arvoton kauppias, joka työskentelee vain maksaakseen vuokran ja joka ei koskaan yritä tehdä voittoa. Sen vuoksi, vilpittömän etsijän tulisi järjestää työnsä sillä tavoin, että hän käyttää vain osan ajastaan ja energiastaan kehon ylläpitoon, niin että hän voi hyödyntää jäljelle jäävän ajan ja energian pyrkimyksessään hankkia Itsetuntemuksen suuren voiton.

Joidenkin etsijöiden *prarabdhan*¹ Jumala tai Guru on järjestänyt sillä tavoin, että heidän on tehtävä vähän tai ei lainkaan työtä kehonsa ylläpitämiseksi, kun taas muille etsijöille se saattaa on järjestetty sillä tavoin, että heidän on käytettävä suurin osa ajastaan työskennellen kehon ylläpitämiseksi. Mutta miten tahansa *prarabdha* järjestetään, se järjestetään vain etsijän omaksi parhaaksi, toisin sanoen, hänen Itsetuntemuksensa lopulliseksi saavuttamiseksi. Lisäksi, koska *prarabdha* määrittää vain kehon ja mielen ulkoiset toiminnat, se ei millään tavoin voi estää sisäistä halua ja kaipuuta Itsetuntemukseen. Jos jollakin on voimakas kaipuu Itsetuntemukseen, Gurun Armo varmasti auttaa kaikin tavoin, niin sisäisesti kuin ulkoisesti, jotta hän voi kääntää huomionsa Itseen.

Jotkut ihmiset valittavat, kuitenkin, että koko heidän elämänsä ajan, heidät on pakko tehdä niin paljon työtä, ettei heillä ole aikaa harjoittaa Itsen huomiointia. Mutta jopa niin monien muiden tärkeiden töiden keskellä, emmekö löydä aikaa syödä, ottaa kylpyä, vastata vessan kutsuun, nukkumiseen jne? Samalla tavoin, kaikkien muiden töiden keskellä, vakava etsijä löytää vähintään muutaman minuutin päivittäin aikaa harjoittaakseen Itsen huomiointia. Alussa, jos mahdollista, vähintään kymmenen minuuttia aamulla ja illalla tulisi pyhittää Itsen huomiointiin harjoittamiseen. Sri Bhagavan suosittelee sellaista säännöllistä päivittäistä harjoitusta *Sri Arunachalan Aksharamanamalain* [*The Bridal Garland of Letters*] säkeessä 44, jossa Hän laulaa: "Kääntymällä kohti Itseä, päivittäin näe itsesi sisäänpäin käännetyllä katseella ja se [todellisuus] tulee tunnetuksi' – ettekö Te kertonutkin minulle näin, Oi Arunachalani." Jos tällaisen säännöllisen harjoituksen sallitaan jatkuvan jonkin aikaa, Itsen huomiointi tulee yhä luontevammaksi ja luontevammaksi ja silloin ihminen tulee huomaamaan, että hänen on mahdollista siirtää huomionsa toisista ja kolmansista persoonista ensimmäiseen persoonaan jopa päivittäisten toimintojen keskellä, aina kun

¹ *prarabdha* on se ihmisen menneisyyden tekojen eli karmojen hedelmän osa, jonka Jumala on määrittänyt hänen koettavakseen tässä elämässä.

muutamia vapaa-ajan hetkiä sattuu yhden toiminnan päättymisen ja seuraavan toiminnan alun välillä. Jos hän näin yrittää kääntää huomionsa kohti ensimmäistä persoonaa, aina kun hänellä on muutama hetki vapaa-aikaa, päivän loppuun mennessä Itsen huomiointille on pyhitetty suuri määrä aikaa, joskin ajoittain. Tällainen ajoittainen Itsen huomiointi puolestaan osoittautuu hänelle erittäin hyödylliseksi, kun hän istuu harjoituksessa määrätyn ajan [kymmenestä minuutista puoleen tuntiin joka aamu ja ilta], jolloin mikään ulkopuolinen häiriö ei estä hänen harjoitustaan.

Aluksi ihminen ei ehkä kykene ylläpitämään katkeamatonta Itsen huomiointia edes muutamaa minuuttia. Pitkäaikaisesta tottumuksesta johtuen on luonnollista, että mieli alkaa ajatella joitakin toisen tai kolmannen persoonan kohteita. Joka kerta, kun huomio näin kääntyy ulospäin, etsijä yrittää jälleen kääntyä takaisin kohti ensimmäistä persoonaa. Tällainen prosessi, jossa Itsen huomiointi herpaantuu ja siitä seuraava yritys saada se takaisin, toistuu yhä uudestaan ja uudestaan. Jos etsijän mieli on heikko, koska rakkaus tuntee itse on vajavainen, Itsen huomiointista herpaantumista tapahtuu usein, josta on seurauksena taistelu ja mieli väsy nopeasti. Sen sijaan, että näin toistuvasti taistelee Itsen huomiointin palauttamiseksi, hänen tulisi rentouttaa mieltä hetken aikaa heti, kun alkuperäinen yritys kiinnittää huomionsa ensimmäiseen persoonaan muuttuu epävakaa, ja sitten tehdä taas uusi yritys. Jos hän näin tekee jaksoittaisia yrityksiä, jokaisella yrityksellä huomataan olevan uutta voimaa ja paljon täsmällisempää huomiointin selkeyttä.

Jos joku painaa peukalollaan vaakaa, asteikko saattaa aluksi näyttää kymmenen kilon painetta. Mutta jos hän yrittää ylläpitää tätä painetta pitkän aikaa, asteikko osoittaa, että se asteittain vähenee ja vähenee. Toisaalta, jos hän vapauttaa puristuksen ja lyhyen lepoajan jälkeen painaa uudelleen tuoreella tarmolla, asteikko näyttää hieman yli kymmenen kiloa. Sama juttu pätee Itsen huomiointiin. Jos joku taistelee pitkään Itsen huomiointin ylläpitämiseksi, hänen huomiointinsa voimakkuus ja selkeys pikku hiljaa vähenee ja vähenee. Mutta jos hän sen sijaan rentoutuu heti, kun hän havaitsee, että Itsen huomiointi herpaantuu, ja jos hän sitten lyhyen lepoajan jälkeen tekee uuden yrityksen kiinnittää huomionsa itse, sillä tuoreella yrityksellä on suurempi voima ja selkeys. Sen vuoksi, se, mikä on merkityksellistä, ei ole niinkään se aika, jonka ihminen käyttää yrittäessään kohdistaa huomionsa itse, vaan se vilpittömyys ja voimakkuus, jolla hän tekee jokaisen uuden yrityksen.

Harjoituksen [*sadhanan*] aikana meidän tarkkaavaisuuttamme, joka nyt kohdistuu toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin, on käännettävä takaisin 180 astetta, niin sanoakseni kohdistettava ensimmäiseen persoonaan. Aluksi,

kuitenkin, ihmisen huomiointi saattaa pystyä kääntymään vain 5, 10 tai 15 astetta. Tämä johtuu siitä, että hänen kääntymistään vastustaa voimakas jousi – hänen taipumustensa [*vasanoidensa*] jousi eli jousi, jonka aiheuttaa hienovaraiset toiveet kohti maallisia esineitä. Joka kerta, kun hän yrittää kääntyä kohti ensimmäistä persoonaa, tämän hänen maallisten taipumustensa jousi pyrkii vetämään hänen mielensä takaisin kohti toista ja kolmatta persoonaa. Sen vuoksi, niiden halujen määrästä, joita hän kykenee kääntämään takaisin, riippuu hänen välinpitämättömyytensä [*vairagyansa*] lujuus kohti maallisia esineitä ja hänen kaipuunsa [*bhaktinsa*] voima tuntea Itse. Tällainen *vairagya* ja *bhakti* tulee lisääntymään säännöllisellä Itsen huomioinnin harjoituksella, hartaasti Sri Bhagavania rukoilemalla ja liittymällä jatkuvasti sellaisten henkilöiden tai kirjojen seuraan, jotka toistuvasti muistuttavat itselle, "Vain tuntemalla Itsen me voimme saavuttaa todellisen ja kestävän onnen; niin kauan kuin emme tunne Itsemme, me tulemme loputtomasti kosiskelemaan ja kokemaan kärsimystä; sen vuoksi, meidän ensimmäinen ja kaikkein tärkein velvollisuutemme elämässä on tuntea Itse; kaikki muut ponnistuksen tulevat vain päätyämään hyödyttömään."

Koska ihmisen välinpitämättömyys ja kaipuu tuntea Itse näin lisääntyvät rukoilemalla Gurua, tutkimalla [*sravana*] ja pohdiskelemalla [*manana*] Hänen opetuksiaan ja harjoittamalla [*nididhyasana*] Itsen huomiointia, hänen kykynsä kääntää huomionsa kohti ensimmäistä persoonaa myös lisääntyy, kunnes hän kykenee kääntymään 90, 120 tai jopa 150 astetta jokaisella uudella yrityksellään. Kun hänen kykynsä kääntää huomionsa kohti Itseä kasvaa, hän pystyy kokemaan Itsetietoisuuden ohuen virtauksen vaikka hän toimii aktiivisesti; toisin sanoen, hän pystyy kokemaan oman *olemisensa* tietoisuuden, jota ei häiritse mikään, mitä mieli, puhe tai keho saattavat olla tekemässä, toisin sanoen, hän voi muistaa tunteen, 'Minä olen', joka on aina kaiken toiminnan perustana. Kuitenkaan, tätä Itsetietoisuuden ohutta virtausta ei tule pitää jatkuvan Itsen huomioinnin tilana, koska hän kokee sen vain, kun hän tuntee olevansa halukas tekemään niin.

Kuinka sitten ihminen voi kokea pysyvän Itsen huomioinnin, järkkymättömän Itsessä pysymisen tilan? Gurun Armo auttaa enemmän ja enemmän niitä etsijöitä, jotka näin toistuvasti harjoittavat Itsen huomiointia suurella rakkaudella [*bhaktilla*] tunteakseen Itsen. Kun leimuava tuli ja puhaltava tuuli yhdistyvät, ne esittävät ihmeitä. Samalla lailla, kun rakkauden leimuava tuli Itsetuntemukseen ja Gurun Armon puhaltava tuuli yhdistyvät, suuri ihme tapahtuu. Erään uuden yrityksensä aikana etsijä kykenee kääntämään huomionsa 180 astetta kohti Itseä [toisin sanoen, hän kykenee saavuttamaan Itsetietoisuuden täydellisen selkeyden, jota ei saastuta vähinkään tietoisuus mistään toisesta tai kolmannesta persoonasta], jolloin hän tuntee suuren muutoksen tapahtuvan

itsestään ja ilman hänen ponnistustaan. Hänen huomiointinsa voima, jota (huomiointia) hän oli aiemmin yrittänyt niin monta kertaa kääntää kohti Itseä ja joka aina oli livahtanut takaisin kohti toisia ja kolmansia persoonia, on nyt jäänyt kiinni voimakkaan kynnen otteeseen, joka ei salli sen kääntyä uudelleen kohti mitään toista tai kolmatta persoonaa. *Tämä kynsi on Armon kynsi.* Vaikka Armo on aina auttanut ja ohjannut häntä, vain silloin, kun häneen on näin tarttunut kiinni sen kynsi, hänestä tulee sen saalis. Jos hän kerran kääntää huomionsa 180 astetta kohti Itseä, tämä Armon kynsi varmasti tarttuu kiinni, joka (Armo) silloin ottaa hänet omakseen ja tulee ikuisesti varjelemaan häntä kääntymästä taas kohti toisen ja kolmannen persoonan kohteita. Tämä tila, jossa mieleen on näin tarttunut Armon kynsi ja on siten hukkunut ikuisesti lähteeseensä, tunnetaan todellisen tiedon [*jnananubhutn*], Itseoivalluksen [*atma-sakshatkaramin*], vapautumisen [*mokshan*] jne. kokemuksena. Tätä yksin voidaan kutsua pysyvän Itsen huomioinnin tilaksi.

Jotkut ihmiset epäilevät, "Jos asia on näin, tuleeko mieli silloin pysymään ikuisesti uponneena *samadhiin*? Eikö se enää kykene tulemaan ulos ja tietämään kaikkia tämän maailman toisten ja kolmansien persoonien kohteita? Eikö ole totta, että jopa Bhagavan Sri Ramana vietti lähes viisikymmentä neljä vuotta Itseoivalluksen tilassa ja että suurimman osan ajastaan Hänen nähtiin olevan kääntänyt huomionsa toisiin ja kolmansiin persooniin?" Kyllä, on totta, että vaikka Sri Bhagavan pysyi aina Itseoivalluksen tilassa, silti muiden näkemyksessä Hänen nähtiin olevan tietoinen maailmasta. Miten tämä voi olla selitettävissä?

Pysyä kehon ja mielen kanssa täysin elottomana ei ole ainoa *samadhin* merkki. Vaikka Itseoivalluksen jälkeen jotkut *Jnanit* viettävät koko elinaikansa täysin tietämättöminä kehosta ja maailmasta, eivät kaikki *Jnanit* välttämättä pysy näin. Kehotietoisuuden [ja siitä johtuen maailmatietoisuuden] paluu Itseoivalluksen saavuttaminen jälkeen johtuu tämän kehon *prarabdhasta*; joissakin tapauksissa se ei ehkä koskaan palaa, kun taas toisissa tapauksissa se saattaa palata muutaman sekunnin, tunnin tai päivän kuluttua. Mutta jopa sellaisissa tapauksissa, joissa se tekee paluun, sillä ei ole kokemusta toisten tai kolmansien persoonien tiedosta! Toisin sanoen, *Jnani* ei koe kehoa ja maailmaa toisina ja kolmansina persoonina – muina kohteina kuin Hänenä Itsenään – vaan Hänen omana rajattomana ja jakaantumattomana Itsenään.

Niin kauan kuin ihminen on etsijä, hän erehtyy luulemaan kehonsa rajallista muotoa itseksensä ja sen seurauksena jäljelle jäävän oman rajattoman todellisen Itsen hän kokee maailmana – toisen ja kolmannen persoonan kokoelmana, kohteina. Mutta saavutettuaan Itseoivalluksen, kun hän kokee olevansa rajaton Kokonaisuus, hän havaitsee, että kaikki toiset ja kolmannet

persoonat, jotka hän aiemmin tunsii olevan muita kuin hän itse, eivät todellakaan ole mitään muuta kuin hänen omaa Itseään. Sen vuoksi, vaikka *Jnani* [katsojien näkökulmasta] kohdistaa huomionsa toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin, Hän [omassa näkemyksessään] kohdistaa huomionsa vain Itseen. Näin ollen, vaikka Hän saattaa näyttää osallistuvan niin moniin fyysisiin ja henkisiin toimintoihin, Hän itse asiassa pysyy aina lakkaamattomassa Itsen huomioinnin luonnollisessa tilassa.

Sen vuoksi, lakkaamaton Itsen huomiointi on mahdollista vain Itseoivalluksen tilassa eikä harjoituksen [*sadhanan*] tilassa. Se, mitä ihmisen on tehtävä *sadhanansa* aikana, on kasvattaa aina lisääntyvää rakkautta saavuttaa Itsetuntemus ja tehdä ajoittaisia mutta toistuvia yrityksiä kääntää huomionsa 180 astetta kohti Itseä. Jos hän kerran onnistuu tekemään tämän, silloin pysyvän Itsen huomioinnin huomataan olevan luonnollista ja vaivatonta.